

poduzēti ... prihvatiti se čega, pristupiti ostvarenju čega, početi što raditi // ... **pòduzētan** ... koji se zna i hoće prihvatiti čega u pravo vrijeme, koji je snalažljiv, vješt u praktičnoj provedbi ideja; ... **pòduzētnīk** ... pojedinac ili pravna osoba koja ... unosi inovacije ili unapređuje radni proces i preuzimanjem rizika nastoji ostvariti uspjeh na tržištu ... ; **pòduzētnīštvo** ... djelatnost poduzetnika ... ; **pòduzētno** ... na poduzetan način, efikasno, brzo, spretno ...

pòduzētnīštvo

NOVINARSKI DIO

4 – 9

TEMA BROJA: PODUZETNIŠTVO

Projekti: Učenička zadruga "Ruke", E-učionica, "Uzgoj i odgoj", poduzetništvo i poduzetnici; povijest zadruge, vijesti, intervju

10 – 11

ZANIMANJA

Anketa – najpoželjnija zanimanja, intervju: informatičar i liječnica

12 – 13

DOBROTVORNI RAD

Volontiranje, Božićni sajam, posjet Caritasovom domu, udruga "Nada"

14

EKOLOŠKE TEME

O vodi i čovječjoj ribici

15

BITI DOBAR GRAĐANIN

O toleranciji i glasanju kao građanskoj dužnosti

16 – 17

OBILJEŽILI SMO

Dan kruha, Dan kravate, Božić, Vrbovečki fašnik

18 – 23

NAŠI USPJESI

Lidrano, natječaj, školska natjecanja

24 – 25

SPORT

Najveći uspjesi naših sportaša

26 – 27

PUTOVANJA

Bosna i Hrvatska u očima naših putopisaca

28

POBIJEDITI SEBE

Borba protiv lijenosti i neozbiljnosti

29 – 32

POSTERI OSMAŠA

33 – 36

IZ PODRUČNIH ŠKOLA

Vijesti i sličice s područja

37

ZANIMLJIVE AKTIVNOSTI

Suradnja sa Švicarskom; dopisivanje, licitarska srca

38 – 40

KULTURA

Slikarstvo, kazalište, film, čitanje

41

STRIP

42 – 43

ZABAVA

Videoigrice, moda, križaljka, vicevi, školski biseri

LITERARNO-LIKOVNI DIO

44 – 59

Odabrani literarni i likovni radovi naših učenika

UVODNIK

NAPISALA: **Helena Naimkadić**, prof.,
glavna i odgovorna urednica

Dragi čitatelji i čitateljice,

zadovoljstvo mi je predstaviti vam novi broj "Cvrkuta".

Nije ga bilo lako stvarati, ali prošlogodišnji uspjeh na državnom Lidranu dao nam je poticaj da se potrudimo i napravimo list koji će obuhvaćati sve aktivnosti važne za našu školu. Pratili smo projekte u koje se škola uključila ili ih sama kreirala, pratili smo uspjehe i aktivnosti naših učenika, uključili smo teme vezane za, ove godine vrlo aktualni, građanski odgoj (poduzetništvo, volontiranje, tolerancija), pokušali prenijeti čaroliju nekih novih putovanja, učili kako se boriti protiv nekih vlastitih mana, pisali o umjetnosti ... Mnogo je različitih tema i nadamo se da će svatko pronaći nešto za sebe. Također, kao i prošle godine, osmašima kao oprostajni dar poklanjamo njihove postere, a u literarno-likovnom dijelu lista vam predstavljamo najbolje likovne i literarne radove naših učenika.

Bilo je mogo posla i mnogi su dali svoj doprinos stvaranju ovog broja "Cvrkuta" te stoga koristim ovu priliku da im svima zahvalim. Prije svega, zahvaljujem svim učenicima koji su odvojili svoje vrijeme kako bi pisali novinarske tekstove. Zatim, zahvaljujem svim učiteljima koji su na bilo koji način surađivali i pomogli. Zahvaljujem grafičkoj urednici koja je "Cvrkut" učinila vizualno zanimljivim i prepoznatljivim i, naravno, zahvaljujem ravnatelju, koji je čitavo vrijeme svesrdno podupirao stvaranje i izdavanje školskog lista.

I na kraju, želim istaknuti da je možda najveća vrijednost "Cvrkuta" to što nastoji na jednom mjestu objediniti aktivnosti čitave škole i tim svojim ciljem nas sve potiče na međusobnu suradnju. Bez timskog rada, ne bi bilo ni "Cvrkuta" i stoga je moja želja da nas i ovaj broj potakne da još bolje surađujemo i da i dalje stvaramo list koji će naši učenici prihvatiti kao svoj. ●

IMPRESUM

CVRKUT – list učenica i učenika I. OŠ Vrbovec • Vrbovec, broj 18, god. XVIII., svibanj 2015. • Osnivač i izdavač: I. OŠ Vrbovec, Trg Petra Zrinskog 2, 10340 Vrbovec, tel.: 01 2791 343, faks: 01 2794 472, e-Mail: ured@os-prva-vrbovec.skole.hr, web: http://www.os-prva-vrbovec.skole.hr

Za izdavača: **Žarko Popović**, ravnatelj • Odgovorna urednica: **Helena Naimkadić** • Urednica učenica: **Valeria Drvenkar** • Uredništvo: **Vedran Hazulin**, 5. b; **Inja Dananić**, **Ana Havoić** i **Helena Krajnović**, 6. b; **Mihaela Jurić** i **Barbara Lipnik**, 7. c • Urednica literarno-likovnog dijela: **Dinka Mudri**; likovne radove fotografirao: **Bojan Lugarić** • Grafički dizajn: **Andrea Knapić** (Dizajneraj) • Fotografije: **Jozefina Barić**, **Mario Belić**, **Valentina Čargonja**, **Tomislav Falčević**, **Mihaela Jurić**, **Ivana Koletić**, **Iva Lednicki**, **Bojan Lugarić**, **Mario Miklečić**, **Dinka Mudri**, **Helena Naimkadić**, **Marina Rabudić**, **Ninoslav Radaković**, **Andrea Štajminger**, **Fotkalo** – Vrbovec, **HDD** (Hrvastko debatno društvo), **PŠ Banovo**, **PŠ Dijaneš**, **Udruga „Nada“** • Suradnici: **Valentina Bahal**, **Jozefina Barić**, **Mirjana Burec**, **Marija Cetl**, **Nikolina Crnčić**, **Valentina Čargonja**, **Vesna Drvenkar**, **Nevenka Hršak**, **Zora Ilić**, **Mirjana Jagatić**, **Darkica Jurković**, **Tatjana Kobija**, **Ivana Koletić**, **Gordana Koprić**, **Dinka Mudri**, **Kristina Pajur**, **Sonja Pajur**, **Andrea Potočić**, **Marina Rabudić**, **Ninoslav Radaković**, **Višnja Rendulić**, **Renata Strott**, **Branka Šparavec**, **Andrea Štajminger**, **Tamara Štimac** • Lektura i korektura: **Jozefina Barić**, **Ivana Koletić**, **Dinka Mudri**, **Helena Naimkadić**, **Ninoslav Radaković** • Tisak: **Tiskara Zelina** • Naklada: 300 primjeraka

Fotografija na naslovnoj stranici predstavlja „proizvodne“ sekcije Učeničke zadruge „Ruke“: voćare/povrtlare, keramičare, pčelare, medicare te vezilje. Korištene su i natuknice vezane uz pojam poduzetništva preuzete iz Hrvatskog enciklopedijskog rječnika (Novi Liber, 2004.).

NAPISALA: Helena Naimkadić, prof.

Tema ovogodišnjeg broja "Cvrkuta" je poduzetništvo. Zašto baš poduzetništvo?

Prije svega zato što smatramo da je prijeko potrebno u mladih osoba razvijati nešto što bi se moglo nazvati poduzetničkim duhom. Rezultati ankete koju smo proveli među učenicima osmih razreda pokazali su kako velika većina učenika (više od 80 %) uopće ne zna objasniti što je to poduzetništvo, a vrlo mali broj (manje od 5 %) ga točno definira. S obzirom na to da smo dobivali i krajnje neprihvatljive odgovore kao što su: "Poduzetnici su oni koji krađu" ili "oni koji imaju banke" i slične "bisere", smatramo da je prijeko potrebno upoznati učenike s činjenicom da "biti poduzetnik" zapravo znači pokrenuti vlastiti posao, odnosno živjeti od vlastite djelatnosti. U današnje vrijeme je izuzetno važno učiti mlade da su oni ti koji trebaju preuzeti odgovornost za svoju budućnost. U teškoj gospodarskoj situaciji u kojoj se nalazimo sve je manje mogućnosti zapošljavanja u velikim tvrtkama, a sve je jasnije da je budućnost upravo u poduzetništvu, odnosno u različitim mogućnostima samozapošljavanja.

Drugi i ne manje važan razlog izbora teme su aktivnosti koje je ove godine provodila naša škola, a usko su vezane uz buđenje poduzetničkog duha. Škola je, naime, odlučila ponovno pokrenuti ugaslu učeničku zadrugu. Projekt pokretanja zadruge je usko vezan uz jedan drugi projekt pod nazivom "Uzgoj i odgoj", kojim se traže sredstva Europske unije kojima će se financirati početna ulaganja, edukacija učitelja i slično. Osim tih dvaju projekata, škola se uključila i u Carnetov projekt na kojem je prošla kao kandidat za opremanje e-učionice. Dovoljno razloga da kažemo da smo ove godine bili "poduzetni" i da se, ohrabreni dobrim početkom, potrudimo da u našoj školi razvijanje poduzetničkog duha postane sastavni dio obrazovanja svih naših učenika. ●

Dio učenika/novinaru koji su sudjelovali u stvaranju ovogodišnjeg "Cvrkuta"

UVODNA RIJEČ UČENICE UREDNICE

NAPISALA: Valeria Drvenkar, 7. c

Dragi naši učenici i učenice I. OŠ Vrbovec, poštovani nastavnici i nastavnice, pred vama je još jedno izdanje "Cvrkuta", a tema ovogodišnjeg broja je poduzetništvo.

Nakon mnogo truda, rada i zalaganja mogu reći, uime Novinarske grupe, da smo uspjeli i na to smo ponosni. Na Novinarskoj grupi pisali smo sastavke, provodili ankete, intervjuirali i moramo priznati da nije bilo lako. U ovogodišnjem "Cvrkutu" moći ćete pročitati, a nadam se iz toga nešto i naučiti, o poduzetništvu, o različitim zanimanjima, o dobrotvornom radu. Moći ćete pročitati o našim uspjesima i aktivnostima i još štošta zanimljivog. Nadam se da će vam se sviđjeti ovaj školski list i da se naš trud isplatio. ●

Mlađa skupina novinaru

U I. osnovnoj školi Vrbovec postoji bogata povijest školskog zadrugarstva

Kad se male ruke slože

PRVI ŠKOLSKI VRT U VRBOVCU OSNOVAN JE JOŠ DAVNE 1840. GODINE. OD TADA DO DANAS PROŠLO JE VIŠE OD 150 GODINA, TIJEKOM KOJIH SE ZADRUGA NEKOLIKO PUTA GASILA, ALI UVIJEK SE IZNOVA OBNAVLJALA I TRAŽILA NOVE MLADE SNAGE ZA NASTAVAK SVOG RADA.

Lijepo je ubirati plodove svoga rada

NAPISALA: Barbara Lipnik, 7. c

PRVI ŠKOLSKI VRT U VRBOVCU JOŠ U 19. STOLJEĆU

Vjerojatno niste znali da je prvi školski vrt u Vrbovcu osnovan još davne 1840. godine. U Zapisima se spominje prvenstveno uzgoj većeg broja voćaka na školskom zemljištu koje je bilo udaljeno oko 400 metara od škole. Iz školske godine 1888./89. postoje nešto detaljniji podatci u Spomenici škole, gdje se navodi da se na velikom školskom zemljištu (oko 4800 m²) nalazio velik školski vrt s čak nekoliko tisuća stabala (najviše oraha i kestena) te nešto trsova. Također se spominje uzgoj pčela. Učenici su u takvom školskom vrtu/voćnjaku imali praktičnu nastavu, učili su kroz praktičan rad kako se cijepi i orezuju voćke, kako se uzgajaju pčele i dobiva med.

U 20. STOLJEĆU

Iz 1960./61. imamo zapise o radu Pionirske zadruge, koja je objedinjavala sljedeće sekcije: ratari, voćari, povrtlari, cvjećari, vezilje, prodajni odjel i novinarska sekcija. Zabilježeno je da su voćari posadili 40 mladih voćaka i nastavili njegovati stare nasade. Uzgojeno voće se upotrebljavalo u školskoj kuhinji. Povrtlari su uzgajali povrće, a cvjećari su cvijećem ukrašavali okoliš i

unutrašnji prostor škole. Ratari su zasadili nasad američkog hibridnog kukuruza. Prodajni odjel se bavio nabavljanjem potrebnih knjiga i pribora za učenike i sličnim aktivnostima, dok su novinari pratili aktivnosti škole i tiskali časopis "Naš ponos". Od školske godine 1963./64. prestaju zapisi o učeničkoj zadrugi.

Zadruga se ponovno spominje i reosniva školske godine 1983./84. i tada obuhvaća sljedeće aktivnosti: ratarstvo, voćarstvo, povrtlarstvo, opekarstvo, ribničarstvo i pčelarstvo. U Dijanešu je tada zasađen mladi voćnjak u kojemu su trebali raditi mladi voćari. Uz djecu iz područnih škola, dolazili su pomagati i "Mladi voćari" iz Vrbovca.

ZADRUGA SE GASI, ALI NE I SVE NJEZINE AKTIVNOSTI

Zadruga je imala mnogo lijepih planova, ali zbog nedostatka sredstava i vremena nisu svi ostvareni. Zadruga je nakon nekog vremena prestala s djelovanjem, no neke njezine aktivnosti su se nastavile provoditi, prvenstveno u područnim školama. Tako sve područne škole uređuju okoliš i imaju lijepe cvjetnjake. U Dijanešu još uvijek postoji voćnjak, a postoje i pčelari, keramičari i vezilje, koji sada djeluju kroz izvannastavne aktivnosti. ●

Proljeće u voćnjaku u Dijanešu

VRT U PROŠLOSTI

Bivša ravnateljica Ružica Tomljenović odgovara: kako su djeca prihvaćala rad u školskom vrtu?

DJECA VOLE RADITI U SVOJIM VRTOVIMA

ZAMOLILI SMO GOSPOĐU RUŽICU TOMLJENOVIĆ DA S NAMA PODIJELI SVOJA ISKUSTVA U VEZI S RADOM UČENIČKE ZADRUGE. DOZNALI SMO DA DJECA VOLE OVAKVE AKTIVNOSTI TE DA SU ONE ZA NJIH IZNIMNO KORISNE.

NAPISALA: B. Lipnik, 7. c

Gospođo Tomljenović, zanima nas kako su vaši učenici prihvaćali rad u školskom vrtu.

Učenici vole raditi u svojim vrtovima i cvjetnjacima, a posebno su zadovoljni i kada vide rezultate svoga rada.

Koja je uloga takvog rada u odgoju djece?

Velika je uloga toga rada u odgoju djece. Razvijaju se radne navike, budi se ljubav prema prirodi, učenici nauče cijeniti rad i trud ljudi, upoznaju alat kojim se radi. Konačno nauče proučavati život prirode i uživati u njezinoj ljepoti. Nauče zašto je moramo čuvati i brinuti se o njoj.

Jesu li današnja djeca drugačija? Mislite li da je važno da se i njih uključi u slične aktivnosti?

Mislim da je posebno važno današnju djecu uključiti u takav rad. Mnoga nemaju prilike neposredno upoznati ove djelatnosti i ne znaju koliko lijepoga i dobrog možemo naći u prirodi. Priroda je važna za život ljudi, a djeca toliko toga mogu naučiti o životu upravo uočavajući život prirode, biljaka i životinja.

Hvala vam na ovim poticajnim riječima! ●

Najbolje je povrće koje sam ubereš

u fokusu

PONOVNO SE OSNIVA ŠKOLSKA ZADRUGA

U I. OŠ Vrbovec pokrenuta je ideja o (re)osnivanju školske zadruge pod nazivom "Ruke". Ideju osnivanja zadruge zajednički su pokrenuli učitelji i učenici naše škole. Cilj i svrha osnivanja zadruge su promicanje i vrjednovanje rada kao načina stjecanja novih vrijednosti, duhovnih i materijalnih te poticanje i razvoj poduzetništva, druženja i društveno korisnoga rada. Zadruga će djelovati u matičnoj i područnim školama I. OŠ Vrbovec, a rad zadruge će biti organiziran kroz sekcije voćara/vrtlara, cvjećara, pčelara, medicara, keramičara, vezilja, novinara, fotografa te ekološke skupine. (Matej Petrak, 8. c)

Zadružni odbor u sastavu: Žarko Popović, ravnatelj, Siniša Lisjak (iz Udruge pčelara), Gabrijela Vrščak i Klara Jelen (učenici zadrugari), Mario Miklečić (član iz reda roditelja učenika) i Bojan Lugarić, učitelj

UČITELJ BOJAN LUGARIĆ O NOVOOSNOVANOJ UČENIČKOJ ZADRUGI "RUKE"

Družite se, naučite nove vještine

BOJAN LUGARIĆ, VODITELJ ZADRUGE I GLAVNI INICIJATOR PONOVOG POKRETANJA UČENIČKE ZADRUGE U I. OSNOVNOJ ŠKOLI VRBOVEC, GOVORI O AKTIVNOSTIMA KOJE BI SE TREBALE POKRENUTI U NAŠOJ ŠKOLI S POČETKOM SLJEDEĆE NASTAVNE GODINE

NAPISALE: Valeria Drvenkar i Mihaela Jurić, 7. c

Saznale smo da bi nedavno osnovana učenička zadruga "Ruke" trebala početi s djelovanjem s početkom sljedeće nastavne godine 2015./2016. Razgovarale smo stoga s učiteljem geografije Bojanom Lugarićem, koji će biti voditelj naše učeničke zadruge.

Možete li nam objasniti što je uopće školska učenička zadruga?

To je način udruživanja učenika, učitelja, roditelja i svih zainteresiranih za zajednički korisni rad. Svrha toga je pokušati promicati neke vrijednosti rada kao takvog tj. kao načina stjecanja novih dobara, odnosno novih vrijednosti. Težište bi bilo na tome da učenici svojim rukama proizvedu, odnosno naprave nešto što se kasnije može i prodati.

Recite nam koje će sve aktivnosti biti dostupne učenicima?

Aktivnosti će ovisiti o interesu učenika. U sklopu zadruge ćemo imati pčelare koji će proizvoditi med, medicarsku grupu koja će od meda raditi kolače,

imat ćemo voćare, vrtlare i cvjećare. Bit će tu i keramičari, vezilje, ali i novinari i fotografi.

Zanima nas i tko će se zapravo moći uključiti u te aktivnosti?

Svi učenici od drugog do osmog razreda, svi roditelji učenika naše škole, svi građani grada Vrbovca i, naravno, učitelji.

Kada će zadruga početi s djelovanjem?

Zadruga će početi s djelovanjem početkom sljedeće nastavne godine.

Kako će se učenici moći uključiti u pojedinu aktivnost?

Trebat će inicijativu, tj. želju za nekom aktivnošću. Moći će se javiti ravnatelju ili meni, jer ja ću vjerojatno biti voditelj te zadruge. Zatim ćemo pronaći učitelja koji će vas okupiti i početi ćete s radom.

Recite nam koje korisne vještine i navike učenici mogu razvijati baveći se takvim aktivnostima?

Kao prvo – druženje međusobno. Naučit će neke nove vještine. Konkretno, vještinu orezivanja voćaka itd.

I za kraj, što biste savjetovali učenicima i kako biste ih pokušali zainteresirati da se uključe u ovakvu vrstu projekta?

Savjetovao bih im da se svakako uključe jer kad Zadruga počne s radom, učenici će vidjeti što ih od toga zanima i nadam se da će se uključiti.

Hvala Vam što ste nam otkrili male tajne ovog zanimljivog projekta.

A nama još samo preostaje da pozovemo učenike, ali i njihove roditelje i učitelje da se u što većem broju aktivno uključe u rad zadruge! ●

ZNALAC U PRIRODI

Intervju s Josipom Pršom, učiteljem u mirovini, koji je bio aktivan za vrijeme djelovanja bivše školske zadruge.

PČELARI I VOĆARI TREBAJU DOSTA ZNATI

UČITELJ JOSIP PRŠA JE DUGI NIZ GODINA S DJECOM PROVODIO AKTIVNOSTI U PRIRODI. ZAMOLILI SMO GA DA PODIJELI SVOJE ISKUSTVO S NAMA I DA NAM OTKRIJE ŠTO MOŽEMO OČEKIVATI AKO I MI POSTANEMO PČELARI ILI VOĆARI.

NAPISALE: Inja Dananić i Helena Krajinović, 6. b

Možete li nam reći koje ste aktivnosti vodili u učeničkoj zadrugi?

Vodio sam grupu pčelara i grupu voćara.

Jeste li imali mnogo članova?

U pčelarskoj grupi je bilo 5-10 članova, ovisi kako koje godine, i to su uglavnom bili učenici iz Dijaneša, jer tamo imaju pčele, i moj razred.

Što su djeca zapravo radila kao "mali voćari"?

Mali voćari imali su voćnjak koji nismo prskali jer smo htjeli da bude prirodan. Ne treba to prskati jer su to otrovi, to treba samo malo porezati i počistiti.

Što sve moraju znati raditi pčelari?

Pčelari moraju dosta toga znati raditi. Na primjer, treba znati da u pčelinjem društvu ima nekoliko tisuća pčela,

da je u pčelinjem društvu jedna pčela koja se zove matica, zatim ima pčela radilica i trutova. Svaka životinja ima neki mehanizam kojim se štiti od neprijatelja. Pčele imaju otrov pa im se zato neprijatelji ne približavaju. No mi pčelari moramo se približiti da uzmemo med, ali ne njihov med nego samo višak meda. Oni koji idu u pčelarsku grupu moraju voljeti pčele.

Je li opasno raditi sa pčelama?

Postoji zaštita kod rada sa pčelama. Treba raditi tiho i polagano da se ne uznemire. Uzme se mali komad drveta i zadimi se da ih se smiri. Pčelari imaju rukavice i posebna pčelarska odijela koja na mjestu gdje je lice imaju mrežu da mogu vidjeti, no kroz nju pčele ne mogu ući. Ubod pčele opasan je samo za onoga tko je alergičan.

Je li bilo slučajeva da je pčela nekoga ubola?

Znale su i naše učenike ubosti, ali imali su zaštitu.

Možete li nam opisati kakav je osjećaj pojesti nešto što ste sami proizveli ili uzgojili?

Svakom je pčelaru drago kad izvadi med pa ga svi žličicom probaju te svaki učenik odnese malo meda kući. Neki od učenika koji su bili u pčelarskoj grupi danas su pravi pčelari.

Kako biste djecu i mlade motivirali da više vremena provode vani?

Lijepo je odvesti djecu da vide kad cvatu biljke, no ne smijemo ih trgati jer ih je ljepše vidjeti u prirodi nego u vazi.

Kakva su vaša iskustva u radu s djecom?

Lijepa. Bio sam učitelj od 1. do 4. razreda 43 godine. Najljepše je raditi s malom djecom.

Je li zadovoljstvo bilo obostrano?

Da, da! Znali smo otići čak i biciklima do tamo. Vidjeli su pčele, radili s njima i gledali maticu.

Hvala vam na razgovoru! ●

Naša škola među 150 izabranih u CARNET-ovu pilot projektu

Naša škola će biti e-škola!

Učitelji koji su radili na projektu "E-škole: Razvoj sustava digitalne zrelosti škola": Oliver Mucafir, Marina Knapić, Mario Belić, Martina Erdelić, Marinko Šimunec, Mira Dakić i Nevenka Jakuš

mišljenje, jer bi tako naša škola ušla u novo doba, u kojem je primjena moderne tehnologije neizbježna. Ipak, žao mi je što bi u tom slučaju možda bile zaboravljene neke metode koje se danas koriste u nastavi, kao npr. izrada plakata koji nekada znaju biti vrlo lijepi i kreativni. Sve u svemu, bit će to odlična stvar za našu školu i velik iskorak prema modernijem i zanimljivijem načinu usvajanja gradiva. ●

MODERNA TEHNOLOGIJA JE POSTALA SASTAVNIM DIJELOM NAŠIH ŽIVOTA. PRISUTNA JE U SVIM PODRUČJIMA LJUDSKE DJELATNOSTI. NUŽNO JE STOGA DA ŠKOLE PRATE RAZVOJ TEHNOLOGIJE I UKLJUČE JU U NASTAVNI PROCES TE OSPOSABLJAVAJU UČENIKE DA SE NJOME ŠTO UČINKOVITIJE I ZRELIJE SLUŽE.

NAPISAO: Matej Petrak, 8. c

Živimo u modernome dobu u kojemu je primjena modernih tehnologija neizbježna u gotovo svim područjima ljudskoga života i djelovanja. Napredna tehnološka, informatička i komunikacijska oprema, nažalost, još uvijek nije dovoljno prisutna u organizaciji i izvođenju nastave u osnovnom školstvu. Stoga je I. OŠ Vrbovec, na inicijativu učitelja Marinka Šimuneka, odlučila sudjelovati u projektu pod nazivom: "E-škole: Razvoj sustava digitalne zrelosti škola". Za pripremu projekta zaslužni su učitelji: Nevenka Jakuš, Mira Dakić, Martina Erdelić, Ana Liška, Mario Belić, Oliver Mucafir i ravnatelj Žarko Popović.

NAŠA ŠKOLA IZABRANA ZA PROVOĐENJE PROJEKTA

Naša škola je izabrana od Hrvatske akademske i istraživačke mreže "CARNET" kao jedna od sudionica u spomenutom pilot projektu "E-škole". Za sudjelovanje u projektu interes je iskazalo 705 škola, a izabrano je njih 150. Tim projektom bi trebala početi prva faza uvođenja informacijskih

i komunikacijskih tehnologija u školske obrazovne procese. Kao izravan rezultat projekta, jedna učionica dobila bi naj-suvremeniju opremu, kao što su tableti, pametne ploče, e-udžbenici i slično. Učenici bi tim projektom bili u mogućnosti lakše pratiti nastavu, učiti i *pohvatati* gradivo, a mislim da bi bili i više zainteresirani za praćenje nastave. Problem je što postoje učenici koji su sposobni samo potrgati ili uništiti nešto, pa tako i opremu koja bi se koristila. Isti bi trebali snositi ozbiljne posljedice jer ne znaju koliko su vrijedni ti uređaji. Projekt bi se trebao izvesti početkom školske godine 2015./16.

PREDNOSTI E-NASTAVE

Nastava bi se uz pomoć suvremene tehnologije izvodila brže, učenici bi mogli gledati puno slika, videa i prezentacija koje bi sami izrađivali. Nastava bi bila osuvremenjena te bi učenici na taj način vjerojatno lakše i brže usvajali nastavne sadržaje. Ja kao učenik vjerojatno neću biti u mogućnosti vidjeti ili se koristiti uređajima koje će opremljena učionica sadržavati, ali o projektu imam pozitivno

Nove generacije su srasle sa suvremenom tehnologijom. Škole stoga moraju ići u korak s vremenom

Anketa

PITALI SMO UČENIKE:

Što mislite o uvođenju e-učionice u našu školu?

Mislim da je uređenje e-učionice u našoj školi odlična ideja jer će nastava i učenje biti puno zabavnije i zanimljivije.

(Lorena Prekomorec)

Mislim da bi bilo dobro uvesti e-učionicu, jer bi nekima možda tako bilo lakše učiti.

(Emilija Turčin)

Mislim da je to jako dobro, jer će se škola modernizirati i nama olakšati učenje i nastavu.

(Julija Tubić)

Mislim da je to dobro, jer bi nam nastavnici mogli poslati sadržaj koji trebamo naučiti umjesto da gubimo vrijeme na prepisivanje.

(Lorena Svečnjak)

Mislim da bi to bilo dobro, jer bi bilo zanimljivo iskusiti nešto novo i na nastavi bi bilo zabavno.

(Dora Rabudić)

“UZGOJ I ODGOJ” – PROJEKT NAŠE ŠKOLE ZA EUROPSKU UNIJU

Uzgajajmo i odgajajmo!

“UZGOJ I ODGOJ” JE VRIJEDAN PROJEKT KOJI SU OSMISLILI I PRIPREMILI NAŠI UČITELJI, A ČIJOM BI REALIZACIJOM ŠKOLA DOBILA ZNAČAJNA NOVČANA SREDSTVA IZ EUROPSKE UNIJE. USMJEREN JE PRVENSTVENO NA DJELOVANJE UČENIČKE ZADRUGE “RUKE” I OBUHVAĆA ŠIROK SPEKTAR AKTIVNOSTI.

NAPISALA: Ana Marjanac, 8. c

Projekt “Uzgoj i odgoj” je skup različitih aktivnosti koje će svojim provođenjem povećati kompetencije djelatnika i učenika I. osnovne škole Vrbovec. Projekt je osmišljen s ciljem dobivanja nepovratnih novčanih sredstava Europske unije za ciljne i unaprijed osmišljene aktivnosti. Projekt je očito bio dobro pripremljen, jer je dobro ocijenjen i prepoznat kao zanimljiv i koristan za zajednicu. Isto tako, projekt će omogućiti promicanje obrtništva, a samim time i poduzetništva, što je iznimno važno za dobrobit škole i cijele društvene zajednice. Projekt je pripremao uži projektni tim sastavljen od četiri člana koji čine: Iva Lednicki, Valentina Hrzić, Marina Knapić i Oliver Mucafir, koji je ujedno i voditelj projekta. Osim užeg tima, u projekt su još bili uključeni učitelji Mario Belić, Bojan Lugarić i Marinko Šimunec, psihologinja Vesna Plazanić Špoljarinec i ravnatelj Žarko Popović.

AKTIVNOSTI

Projekt obuhvaća razne aktivnosti: pokretanje Učeničke zadruge “Ruke”, edukaciju djelatni-

ka škole u području proizvodnje meda, medičarsko-licitarskih proizvoda te voća i povrća, obrazovanje učenika provođenjem izvannastavnih aktivnosti, sudjelovanje na sajmovima i manifestacijama u bližoj okolici, praćenje i snimanje svih aktivnosti projekta te njihovo objavljivanje u medijima. Tijekom provedbe projekta uređivao bi se voćnjak i pčelinjak u Područnoj školi Dijaneš kroz izvannastavne aktivnosti. Učenici će se, prema svojim interesima, moći uključiti u izvan nastavne aktivnosti kroz koje će povećati svoje kompetencije u smislu znanja i vještina kroz primjenu tog znanja, kritičkog mišljenja, rješavanja problema te kreativnosti.

ZAŠTO “UZGOJ I ODGOJ”?

Naziv projekta “Uzgoj i odgoj” na jednom od sastanaka, predložile su Iva Lednicki i Valentina Hrzić, što je bilo jednoglasno prihvaćeno. Takav naziv daje jasne odrednice projekta u smislu cilja, a to je uzgoj određenih proizvoda kroz aktivnosti kojima se stvaraju konkretni proizvodi i svrhe, a to je odgoj kroz širenje

AKTIVNOSTI KOJE ĆE BITI OBUHVAĆENE PROJEKTOM

- Uzgoj voća i povrća
- Uzgoj cvijeća
- Uzgoj pčela i proizvodnja meda
- Medičarstvo – proizvodnja licitara i kolača od meda
- Ekološka skupina
- Izrada predmeta od keramike (lonci za cvijeće, ukrasni predmeti)
- Vezilje – izrada ukrasnih predmeta vezenjem
- Izvješćavanje o aktivnostima – Novinarska skupina
- Fotografiranje – Fotografaska skupina

odgojnih vrijednosti kao što su zdravlje, očuvanje prirode i čovjekova okoliša, odgovornost, timski rad, solidarnost, tolerancija i pravednost. Takve odgojne vrijednosti učenicima će dobro doći u životu.

Mislim da je dobro što će se uređivati okoliš škole, jer u zadnje vrijeme ima puno zagađenja i bit će lijepo vidjeti lijepo uređeno školsko dvorište. ●

Ekipa koja je doprinijela stvaranju projekta “Uzgoj i odgoj”: Oliver Mucafir, Mario Belić, Marina Knapić, Marinko Šimunec, Valentina Hrzić, Iva Lednicki, Bojan Lugarić, Žarko Popović i Vesna Plazanić-Špoljarinec

U našoj školi se ove godine probudio poduzetnički duh. Škola se počela aktivno uključivati i sama stvarati plodno tlo za projekte koji će joj omogućiti razvoj te pružiti dodatna znanja i vještine našim učenicima

Intervju s Mariom Miklečićem, poduzetnikom i članom Zadrugnog odbora Učeničke zadruge "Ruke"

Za poduzetnika je najvažnija UPORNOST

Mario Miklečić u jednom od svojih plastenika

Nasadi voćaka

Dio povrća koje raste na imanju gospodina Miklečića

GOSPODIN MARIO MIKLEČIĆ JE PODUZETNIK I ČLAN ZADRUŽNOG ODBORA UČENIČKE ZADRUGE "RUKE". LJUBAZNO JE PRISTAO OODGOVORITI NAM NA NEKOLIKO PITANJA VEZANIH UZ POSAO KOJIM SE BAVI.

NAPISAO: Karlo Miklečić, 6. c

Gospodine Miklečić, možete li nam reći čime se bavite?

Bavim se proizvodnjom voća i povrća.

Biste li vi sami sebe nazvali poduzetnikom?

Da, jer imam registriran obrt za poljoprivrednu proizvodnju.

Što znači biti poduzetnik?

Biti poduzetnik znači baviti se određenom djelatnošću u kojoj sam realiziraš svoje ideje. U mom poslu to znači sve od sadnje biljke, uzgoja, berbe do prijevoza i prodaje.

Danas se često može čuti kako se ništa ne isplati uzgajati te kako se ne može pristojno živjeti od vlatite poljoprivredne proizvodnje. Primjeri koje donosimo dokazuju da to nije istina

Koje osobine čovjek mora imati da bi mogao postati poduzetnikom?

Mislim da je jedna od najvažnijih upornost.

Koliko dugo živite od samostalne djelatnosti?

Dvadeset godina.

Kako ste odlučili pokrenuti vlastiti posao?

Tako što sam posao naslijedio od svoga oca.

Koje su prednosti samozapošljavanja?

Prednost je to što si sam možeš odrediti radno vrijeme i radiš posao koji voliš.

Što biste savjetovali našim učenicima: bi li trebali razmišljati o vlastitom poslu i što je važno za razvoj poduzetničkog duha kod mladih ljudi?

Mislim da je zasad dovoljno da vrijedno uče u školi, a kad steknu dovoljno znanja, tad će moći sami odlučiti žele li se baviti poduzetništvom.

Opišite nam svoje imanje. Koliko je veliko, koliko imate voćaka, koliki su vam prinosi?

Imamo 52 plastenika površine 7000 m², 6800 komada jabuka, 1000 komada bresaka, 20 000 komada jagoda, 3000 komada malina. Godišnji prinos nam je oko 100 000 kg, odnosno 100 tona.

Imate li problema s prodajom vaših proizvoda?

Ne. Imamo osiguranu prodaju na tržnicama u Zagrebu, a jedan dio robe prodajemo na veliko.

Biste li mijenjali svoj posao?

Ne bih mijenjao svoj posao. ●

Magareće mlijeko – 400 kn litra

UZGAJANJE MAGARACA NIJE BAŠ UOBIČAJEN NAČIN ZARAĐIVANJA ZA ŽIVOT. TO MI JE BILO ZANIMLJIVO PA SAM INTERVJUIRALA SVOG DJEDA, ČOVJEKA KOJI ŽIVI OD ONOGA ŠTO MU PRIRODA DAJE. ANTE JURIĆ IZ BOSNE I HERCEGOVINE SE, OSIM UZGOJEM MAGARACA, BAVI I PRODAJOM MAGAREĆEG MLIJEKA, KOJE JE LJEKOVITO, ALI I VRLO SKUPO.

NAPISALA: Mihaela Jurić, 7. c

Za početak, koliko imate životinja na imanju?

Na imanju imamo pedesetak koza i dvadeset magaraca.

Osim uzgojem magaraca, čime se još bavite?

Bavimo se isključivo poljoprivredom. Kosimo travu, pripremamo hranu za magarce i koze, malo posijemo kukuruza. Sve to radimo za životinje, sve za njihove potrebe.

Uzgajate li i neke biljke?

Uzgajamo samo žitarice za životinje

Imate li puno posla s toliko životinja?

Itekako. Imamo posla po čitavo ljeto i to radimo od ranog jutra do večeri.

Živate isključivo od poljoprivrede?

Da, isključivo od poljoprivrede.

Imate li pomoćnika ili ste sami na cijelom imanju?

Povremeno imamo pomoćnike, ali uglavnom sve moja supruga i ja sami radimo.

Koliko godina već živite na ovakav način?

Pa živimo tako već dvije do tri godine.

Može li se u današnje vrijeme živjeti od ovakve vrste prihoda?

Itekako može.

Koliko košta jedna litra magarećeg mlijeka?

Jedna litra košta oko 400 kuna.

Kako to da je tako skupo?

Skupo je jer je jako ljekovito i zato jer magarce daju malo mlijeka.

Koliko dnevno dobijete mlijeka od jedne magarice?

Dobijemo od jednog do dva decilitra.

Sjećate li se nekog slučaja u kojem je magareće mlijeko pomoglo bolesnom čovjeku ili djetetu?

Da, pomoglo je mnogim ljudima i djeci što se tiče zdravstvenih problema. Posebno je dobro za bolesti dišnog sustava, za ljude i djecu koja imaju problema s alergijama, ali i za mnoge druge stvari.

Kako se konzumira magareće mlijeko?

Magareće se mlijeko konzumira tako da se ujutro popije jedan decilitar i poslije toga se, po mogućnosti, ništa ne jede oko pola sata.

Kako ste došli na ideju da uzgajate baš magarce?

Slučajno. Malo smo pratili na televiziji pa smo čuli da je to jako zdravo i onda smo od-

Zadovoljni magarac s farme gospodina Jurića

lučili i mi to početi raditi kako bismo pomogli drugim ljudima, ali i sebi, svome zdravlju.

Jeste li zadovoljni načinom na koji živite?

Da, vrlo smo zadovoljni načinom našega života.

Hvala na razgovoru! Nadamo se da ćemo potaknuti neke od naših čitatelja da razmisle o ovom jednostavnom i prirodnom načinu života, jer takvim životom čovjek itekako može biti zadovoljan. ●

Život u skladu s prirodom

ANKETA: NAJPOŽELJNIJA ZANIMANJA

MNOGI USPJEŠNI LJUDI KAŽU KAKO SU VEĆ ODMALENA ZNALI ŠTO ŽELE BITI KAD ODRASTU. IMAMO LI CILJ PRED OČIMA, SVOJE DJELOVANJE BOLJE USMJERAVAMO PREMA TOM CILJU. ZATO MOŽEMO REĆI DA NIKAD NIJE PRERANO POČETI RAZMIŠLJATI O SVOJOJ BUDUĆNOSTI. RAZMIŠLJAJU LI I KAKO RAZMIŠLJAJU O SVOJOJ BUDUĆNOSTI NAŠI OSMAŠI, POKUŠALE SMO SAZNATI PROVOĐENJEM ANKETE.

NAPISALE: Valeria Drvenkar i Mihaela Jurić, 7. c

Provele smo anketu među učenicima osmih razreda kako bismo saznale koja zanimanja smatraju najpoželjnijima. Došle smo do sljedećih rezultata.

Zanimanja koja su ocijenjena kao najpoželjnija su liječnik i informatičar. Pokazalo se da kod ženskog spola ima najviše interesa za medicinu (za zanimanja liječnika ili medicinske sestre), dok kod muškog spola ima najviše interesa za zanimanja informatičara i kuhara. Još smo primijetile da kod učenika s odličnim ocjenama ima najviše interesa za medicinu i, u malo manjem broju, za informatiku. Kod vrlo dobrih učenika slično je kao i kod odličnih, samo više prevladava informatika nego medicina, dok kod učenika s prosječno dobrim uspjehom imamo posve drukčije rezultate. Kod njih ima najviše interesa za kuhara i za trgovca.

Također nas je zanimalo koji im je presudni kriterij za odabir budućeg zanimanja. Najvažniji kriterij za odabir zanimanja kod ženskog spola je zanimljivost i kreativnost, dok kod muškog spola prevladava želja za novcem. Što se tiče školskog uspjeha učenika, kriteriji su također raznoliki. Kod odličnih i vrlo dobrih učenika prevladava kriterij zanimljivosti i kreativnosti, a kod učenika s dobrim uspjehom prevladava kriterij novca, odnosno zarade. Zabrinjavajuće je da je vrlo malo učenika navelo da im je važan kriterij pri odabiru škole mogućnost pronalazanja posla, što je jako bitno u ovo vrijeme.

Provedbom ankete shvatile smo i da vrlo malo učenika (manje od 10 %) zna što je to poduzetništvo i da vrlo malo učenika razmišlja o pokretanju vlastitog posla. ●

Intervju s doktoricom Irenom Glad,
iskusnom pedijatricom

Nikad nisam željela odustati

BUDUĆI DA JE UPRAVO MEDICINA, PREMA MIŠLJENJU NAŠIH OSMAŠA, DRUGA NA TOP-LISTI NAJPOŽELJNIJIH ZANIMANJA, NAPRAVILE SMO INTERVJU S LIJEČNICOM IRENOM GLAD, PEDIJATRICOM KOJA JE LIJEČILA MNOGE OD NAS KAD SMO BILI MALI. SAZNALE SMO KAKO JE TO BAVITI SE MEDICINOM, ALI I KAKO SE POSTAJE PEDIJATAR TE JOŠ MNOGO TOGA.

NAPISALA: Valeria Drvenkar, 7. c

Valeria Drvenkar vodi intrevju s doktoricom Irenom Glad u njezinoj ordinaciji

Doktorice Glad, koliko dugo radite kao pedijatar?

Kao pedijatar radim 35 godina.

Što je u opisu vašeg zanimanja?

Skrb djeteta da ne bude bolesno i da, ako je bolesno, ima što manje oštećenja. Zapravo, da dijete kasnije bude zdrav odrastao čovjek.

Kako ste se odlučili za taj smjer u medicini?

Bilo mi je odmalena jasno što ću biti i uvijek sam htjela biti liječnica. Zatim, na stažu, čovjek dođe u kontakt s bolesnim ljudima i djecom. Tada sam se, na odjelu hematologije u bolnici, prvi put susrela s jako bolesnom djecom. Razmišljala sam o tome kako djeci uopće nanositi bol. Naime, kada se liječi od tako ozbiljnih bolesti kao što je rak, onda djeca prolaze kroz mnoge bolne zahvate koje mi činimo. Mislila sam da ja to nikada ne bih mogla, ali onda se stvorila ljubav prema toj djeci. Ipak vidiš da sav taj napor koji ulažeš rodi plodom i ta djeca ozdrave. Onda si sretan i zadovoljan i to mi je zapravo i bio poticaj.

Koji su predmeti u školi najvažniji za opis na medicinu?

To je, normalno, biologija, zatim fizika i kemija.

Koje kvalitete kao osoba, osim znanja, treba posjedovati da bi se uspješno moglo baviti takvom vrstom posla?

Moraš biti vedrog duha, nikako ne biti pesimističan i moraš voljeti ljude.

Koliko je pedijatrija danas tražena kao profesija?

Pedijatrija je uvijek tražena, a pedijataru nikad nema previše, jer pedijatrija je jedna od težih struka u medicini.

Je li vama bilo teško pronaći posao u svojoj struci?

Nije. Kao što sam već rekla, pedijatrija je tražena, pa nije teško naći posao.

Koliko ste dnevno trebali učiti?

Zapravo učim još i sad. Ovisi o periodu. Na fakultetu ovisi i o predmetu, ali oko pet do šest sati na dan. Tu ima puno prakse, puno sudjeluješ i učiš uz pacijente. Kad završiš medicinu, onda stažiraš. Tu onda ima malo manje učenja, a više učiš kroz praksu. Kad si nakon toga na specijalizaciji, onda opet učiš, a učiš i na praksi. Praktički stalno učiš.

Je li vam se ikada dogodilo da ste željeli odustati?

Ne, ni u jednom trenutku nisam željela odustati.

Koliko dugo traje studij pedijatrije?

Prvo moramo završiti medicinski fakultet koji traje pet godina. Onda ideš na specijalizaciju, naravno, ako imaš sreće da je dobiješ. To traje još pet godina. Sveukupno deset godina. Naravno, s prekidima, jer moraš nešto i raditi.

Jeste li ikada žalili što se bavite tim poslom?

Ne, kaj ja tak izgledam? (Ha, ha, ha!)

Kako se treba odnositi prema djeci?

Trebaš se odnositi prijateljski i truditi da te djeca prihvate.

Kakav je osjećaj kad pomažete djeci?

Divan osjećaj.

I za kraj, što biste poručili svima koji su zainteresirani za medicinu?

Da budu uporni.

Hvala Vam što ste izdvojili vrijeme za ovaj razgovor! ●

Intervju s Marinkom Šimunekom, našim školskim informatičarom

Ključ uspjeha je cjeloživotno učenje

IZ ANKETE, KOJA JE PROVEDENA MEĐU UČENICIMA OSMIH RAZREDA, SAZNALI SMO DA JE ZANIMANJE INFORMATIČARA MEĐU NAJPOŽELJNIJIM ZANIMANJIMA DANAS. HTJELI SMO ZATO SAZNATI NEŠTO VIŠE O TOM ZANIMANJU PA SMO PORAZGOVARALI S NAŠIM INFORMATIČAROM MARINKOM ŠIMUNEKOM.

NAPISALA: Natalija Đuranec, 8. C

Što vas je potaknulo da se počnete baviti informatikom?

Sve je počelo na fakultetu, gdje smo učili programirati na PDP 11 računalima veličine sudopera s memorijom 256 kB.

Jeste li tada već znali da ćete postati informatičar?

Tada su započela i moja usavršavanja i cjeloživotno učenje o računalima i ICT tehnologiji. Razvijao sam digitalne kompetencije i od 2000. godine radim samo izborni predmet informatike.

Osim, naravno, informatike, koji su još predmeti važni za jednog budućeg informatičara?

Informatika je u korelaciji s matematikom, a za informatičara nisu važni samo predmeti, već i vještine koje treba savladati.

Kakve su sve mogućnosti zapošljavanja za informatičara? Što i gdje može raditi informatičar?

Najtraženiji informatički posao u Hrvatskoj i dalje je softverski inženjer s poslovima vezanim uz informatičku tehnologiju ili informatički menadžment. Na drugom mjestu je posao poslovnog analitičara, dok su na trećem i četvrtom mjestu poslovi sistemskog inženjera te stručnjaka za razvoj *weba* i multimediju. Tehnologije kojima sadašnji i budući IT zaposlenici moraju vladati za pojedine vrste poslova unutar informatike su Oracle, Java i Microsoft. U slučaju programera; Microsoftove serverske tehnologije, potom Linux, IBM i HP-UX kod sistemskih inženjera, dok je za web i multimedijске inženjere važno poznavati PHP i MySQL, potom HTML/CSS/JavaScript te Adobeove tehnologije.

Je li vam još uvijek zanimljivo raditi kao informatičar?

Najzanimljiviji dio je izmjena generacija i potraga za talentima svake godine. Zanimljivi su i problemi koji se javljaju u radu na opremi i računalnoj mreži. Stalno učim dalje i nešto novo.

Zašto morate stalno učiti?

Ubrzani razvoj informatičkih aplikacija razlog je zašto znanja koja smo stekli tijekom školovanja više nisu dostatna pa se rješenja traže u dodatnoj edukaciji. Zbog nedostatka vremena, mnogi su prepoznali *e-learning*, odnosno učenje putem interneta kao najbolji način edukacije. Osim uštede u vremenu, prednosti *e-learninga* su manji troškovi te mogućnost pristupanja tečajevima od 0 do 24 sata, 7 dana u tjednu.

S kakvim se izazovima sve susrećete u svom poslu? Je li teško djecu naučiti sve što trebaju znati na nastavi informatike?

Učenici izbjegavaju izbornu nastavu informatike zbog njenog najtežeg dijela, a to je programiranje. Svake godine nastojim mijenjati metode rada kako bi učenici lakše i na zanimljiviji način svladali gradivo. U današnjem *Cyber* svijetu mlađe generacije imaju potpuno nove kompetencije, znanja i vještine – oni žive i komuniciraju na drugačiji način i predstavljaju budućnost.

Redovito imate svoje učenike na višim razinama natjecanja. Imali ste i državne prvake. Kakav je osjećaj biti mentor učeniku/učenici koji je tako napredovao?

To priznanje mi daje potvrdu i, 'ajmo to tako reći, nagrada je za naš sveukupni rad i trud. Svaki plasman na državno natjecanje za školu i sam nastavnički kadar znači mnogo jer je to potvrda da se u školi radi kvalitetno i dobro. Sjetimo se Ivana Borka, Saše Stanka, Marije Tomljenović, Filipa Kerija, Mateja Gradičeka i Josipa Klepeca.

Jeste li zadovoljni informatičkom opremom u školi? Što bi trebalo zamijeniti ili nabaviti?

Zadovoljan sam, ali može i bolje. Radim na računalima deset i više godina. Volio bih svake godine obnoviti malo. Volio bih nabaviti tablete i demonstrirati učenicima kako se mogu primijeniti u nastavi za učenje. Potrebno je razvijati i programsku podršku za učenje svih predmeta i ponuditi učenicima usvajanje znanja informacijsko komunikacijskom tehnologijom.

I za kraj, biste li preporučili učenicima da postanu informatičari? Ako da, zašto? Koje su sve prednosti tog zanimanja?

Budućnost na hrvatskom tržištu rada

Marinko Šimunek – kad nešto “ne radi”, njega se zove u pomoć

nije moguće precizno predvidjeti, no mogu se naslutiti neki trendovi. Zbog starenja nacije doći će do produženja radnog vijeka, stoga je važno da poslodavci ulažu u svoje zaposlenike i njihovu naobrazbu. Smanjit će se potražnja za radnicima koji obavljaju rutinske poslove, koje će preuzeti automatika, tehnologija i robotika. Za takav način rada bit će potrebna radna snaga koja posjeduje kompetencije za upravljanje tehnologijom. U budućnosti će naglasak biti na radnoj snazi s digitalnim kompetencijama i ICT zanimanjima. U tako koncipiranom okruženju i društvu osoba koja neće posjedovati digitalne kompetencije neće se moći integrirati u okruženje – bit će isključena. Jedini način da se nosimo sa stalnim promjenama jest kontinuirano ulaganje u cjeloživotno učenje, koje predstavlja ključ uspjeha radne snage budućnosti.

Ima li ovo zanimanje nekih loših strana?

Ako ste stekli dojam da se radi o poslu koji slični kavi sa šlagom s najboljim prijateljima, moram vas razočarati jer i on nosi neke negativne strane. Svaka mama će dati kćer doktoru “jer oni su tak fini”, dok su informatičari “oni blijedi čudni likovi kaj se s nikim ne druže i nitko ih živ ne razme kojim to oni jezikom pričaju.”

Hvala, mnogo smo toga naučili iz ovog razgovora! ●

U Marinkovoj učionici je uvijek zanimljivo

Bili smo na Božićnom sajmu

Svatko od nas može pomoći

Bogata ponuda na štandu naše škole

Keramičke figurice

BOŽIĆNI SAJAM U VRBOVCU ODRŽAVA SE VEĆ NEKOLIKO GODINA. I. OŠ VRBOVEC JE S RADOVIMA SVOJIH UČENIKA SUDJELOVALA I OVE GODINE, A SAV ZARAĐENI NOVAC IDE U HUMANITARNE SVRHE.

NAPISALA: Barbara Lipnik, 7. c

Ove godine djeca iz I. osnovne škole Vrbovec radila su božićne ukrase i razne druge predmete kako bi se prodavali za dobrotvorne svrhe. Božićni sajam ove godine počeo je 16. prosinca 2014., a trajao je do 24. prosinca 2014. Sudjelovali su učenici od prvog do osmog razreda. Bilo je mnogo lijepih radova: čestitke, ukrasa za bor, jaslica, licitarskih srca, zanimljivih predmeta na temu glago-

ljice, kalendara, adventskih vjenčića. Radovi su bili vrlo maštoviti i veseli. U izradi predmeta sudjelovali su gotovo svi učenici, dok je manji broj učenika, u dogovoru sa svojim nastavnicima, sudjelovao u prodaji. Prodajom predmeta na štandu prikupljeno je mnogo novca: 9.400,00 kn. Sav zarađeni novac ide u humanitarne svrhe. Ovakva aktivnost je važna za školu jer nas uči da svatko može nekome pomoći, samo ako to želi. Uvjerili smo se da djeca vole sudjelovati u ovakvim aktivnostima i vole pomagati i osjećati da je njihov rad koristan. ●

Božićne čestitke

Jedni su prodavali, drugi pjevali, treći pekli palačinke

"Nada" je udruga koja djeluje u selu Konak u blizini Vrbovca, a za njezin rad ključni su volonteri.

Nada u Konaku

U UDRUZI "NADA" ULAŽU VELIK NAPOR KAKO BI POMOGLI OSOBAMA KOJE IMAJU ZDRAVSTVENIH TEŠKOĆA. POKAZALO SE DA JE TERAPIJSKO JAHANJE KORISNO KOD RAZLIČITIH BOLESTI I POMAŽE KORISNIKU I FIZIČKI I PSIHIČKI.

NAPISALA: Stela Kirša, 8. c

"Nada" je udruga koja provodi rekreativno i terapijsko jahanje. Udruga se nalazi u mjestu Konak kraj Vrbovca na imanju gospođe Nade Zorko. Danas ima puno djece oboljele od različitih bolesti s kojima se teško nose. Zato im udruga "Nada" olakšava njihove teškoće terapijskim

jahanjem, svježim zrakom i druženjem sa životinjama. "Nada" je od velike pomoći invalidnim osobama u svakodnevnom životu. Instruktori udruge "Nada" omogućuju i zdravim osobama da osjete čari jahanja. Također su pozvani i već iskusni jahači da uživaju u prirodi.

Posao obavljaju volonteri, instruktori, ali i sama gospođa Nada, osnivačica udruge. Volonter u "Nadi" može postati svatko tko voli životinje, dobro društvo i prirodu. Osim konja, na imanju ima i mnogo drugih ljubimaca; od pasa i mačaka pa do magaraca i ovaca.

Volontiranje je jako bitno za udrugu jer volonteri brinu za životinje i pomažu te bez njihove pomoći rad udruge ne bi bio moguć. Volonteri pak volontiranjem dobivaju osjećaj korisnosti i zadovoljstva jer darivanjem svojih ruku i svojeg slobodnog vremena mogu nekome pomoći. ●

POSTANI VOLONTER, PRONADI NOVE PRIJATELJE I NAUČI JAHATI U PRIRODI!

Udruga za terapijsko i rekreativno jahanje "Nada" osnovana je radi pomoći osobljenim osobama koje su zbog bolesti ili drugih okolnosti izgubile sposobnost za samostalan život. Udruga pruža pomoć i savjetovanje osobama, njihovim obitelji, prijateljima i volonterima. Udruga pruža pomoć i savjetovanje osobama koje su zbog bolesti ili drugih okolnosti izgubile sposobnost za samostalan život. Udruga pruža pomoć i savjetovanje osobama, njihovim obitelji, prijateljima i volonterima.

Kontakt info: 091 573 4422 091 501 6289

Učiteljica Milka Magić sa svojom grupom

Posjet Caritasovom domu

LJUBAV se dijeljenjem množi

PRILIKOM POSJETA CARITASOVOM DOMU NAŠI UČENICI SU IMALI PRILIKU VIDJETI KAKVE SU POTREBE DJECE U TAKVIM DOMOVIMA. PRITOM SU NAUČILI KAKO MALE STVARI KAO ŠTO SU OSMIJEH ILI MALO NAŠEG VREMENA MOGU BITI MNOGO VEĆE KADA SE PODIJELE S ONIMA KOJI IH TREBAJU.

NAPISALE: Dora Ranogajec i Tara Sokolić, 7. a

Dana 18. veljače 2015. jedanaestero učenika 7. a razreda s učiteljicom Milkom Magić posjetilo je Caritasov dom (Borovje) za malu djecu. Svi smo se jako veselili posjetu dječici. Ponijeli smo im puno igračaka, slikovnica i proizvoda za higijenu. U tom domu su bila djeca od 0 do 3 godine i nekoliko maloljetnih trudnica. Trudnice nismo vidjeli. Socijalna radnica nam je rekla da to nisu djeca bez roditelja, nego da roditelji nemaju uvjete da se o njima brinu, ali ih često posjećuju. Kada smo došli, prvo smo išli na kat u posjetu djeci do godinu dana starosti. Čim smo ušli u njihovu sobu, svi su dotrčali do nas. Nosili smo ih, igrali se s njima ... Kasnije smo išli vidjeti djecu stariju od jedne godine. S njima smo slagali lego kocke, crtali i bojali. Prije odlaska smo plesali i pjevali rođendanske pjesme dvjema sestrama. U domu je bilo sve uređeno, na zidovima su bili crteži raznih likova iz crtića. Ispred doma je bilo malo igralište. Neka djeca su bila malo uplašena, a neka jako sretna što nas vide. Vidjeli smo da su neka djeca svjesna situacije u kojoj se nalaze i s njima smo razgovarali kao s odraslim osobama. Kad smo odlazili, dječica nam nisu dala da odemo. Socijalna radnica je također rekla da nemaju dovoljno volontera, djelatnika i ustanova za takvu djecu. I mi možemo volontirati za par godina. Bili smo djelomično sretni što smo upoznali dječicu iz doma, ali i djelomično tužni jer smo vidjeli kako oni tamo žive bez roditelja u blizini. Sada smo svjesni nekih situacija. Mi nikada nećemo znati kako je njima tamo živjeti i kako se oni osjećaju. S nastavnicom Milkom smo se dogovorili da ćemo ići još puno puta u takve posjete i razveseliti djecu. Ljubav se dijeljenjem množi! ●

Volontiranje

Volontiranje je dobrovoljni rad ljudi, ali bez financijske naknade. Danas se vrlo malo ljudi uključuje u takvo nešto, a to je žalosno. Kao opravdanje im služi užurbani tempo života, manjak vremena, ali i loše financijsko stanje u državi. Naravno, sve je to razumljivo, ali hajdemo na trenutak biti nesebični i pomagati, pa makar za to ne dobili ništa! Zapravo, itekako bismo dobili ljubav i poštovanje onih kojima pomažemo. Danas ima puno zajednica i udruga koje trebaju besplatnu pomoć za rad. Zato se uključite i učinite dobro djelo koje će se itekako cijeliti i u daljnjem životu. (Valeria Drvenkar, 7. c)

Slušali smo predavanje o vodi

VODA JE ZDRAVLJE I ŽIVOT

POVODOM SVJETSKOG DANA VODA, KOJI SE OBILJEŽAVA 22. OŽUJKA, SLUŠALI SMO U ŠKOLSKOJ KNJIŽNICI PREDAVANJE O VODI. PREDAVANJE JE BILO ZANIMLJIVO I POUČNO. EVO ŠTO SAM JA NAUČILA.

NAPISALA: **Matea Zajec**, 5. b

Voda je zdravlje i život. Bez vode ne bi bilo života. Voda koju pijemo mora biti zdrava i čista. No je li svaka voda koju pijemo čista? Na čistoću vode treba uvijek paziti.

Voda je nejednako raspoređena po svijetu. Iako je ima dosta, zapravo je malo pitke vode. 2% vode zaleđeno je u polarnim kapama, 3% vode je slatko, a 97% vode je slano, a veći dio je zagađen.

Voda može biti zagađena raznim lošim mikroorganizmima; npr. vodenim virusom – hepatitisom A koji uzrokuje bol u trbuhu, mučninu i proljev, a ponekad i temperaturu. U vodi može biti i enterovirus koji uzrokuje bolesti srca, jetre, grla. U vodi žive još mnogi virusi i bakterije. Jedna od opasnih bakterija je escherichia coli koja se najčešće nalazi u ljudskom ili životinjskom izmetu, a ponekad i u mokraći. Ona se nastanjuje u trbuhu ljudi i toplokrvnih životinja. Helmiti su veći nametnici. Mogi biti dugi čak do nekoliko desetaka centimetara. Kad se nastane u ljudskom tijelu, žive kao paraziti i teško ih se riješiti. To su najčešće gliste ili trakavice. Od loših bakterija tu je i protozoa. To je jednostanični organizam koji se u obliku ciste (vodene nakupine) stvara u životinjskim crijevima. Kada stignu u tanko crijevo, pričvrste se uz stijenku i hrana ne može prolaziti. U loše bakterije još svrstavamo i kampilobakter

(patogeni organizmi). Oni napadaju crijeva i želudac. Razmnožavaju se brzo tako da od jedne u vrlo kratkom vremenu može nastati milijun takvih bakterija.

Nadam se da sad znate zašto je voda toliko zagađena i da nećete piti bilo koju vodu.

Hrvatska je po čistoći vode za sad na 5. mjestu u Europi, a na 42. mjestu u svijetu. Moramo se pobrinuti da tako i ostane i da ne zagađujemo vodu! ●

PUTUJUĆA IZLOŽBA "PODZEMLJE I ČOVJEČJA RIBICA"

*Boja kože
duguljasto tijelo
slijepe oči*

Haiku napisala: **Matea Zajec**, 5, b

U našoj školi smo ove godine imali priliku pogledati putujuću izložbu pod nazivom "Podzemlje i čovječja ribica". Izložba je organizirana u sklopu projekta "Proteus" – projekt zaštite čovječje ribice, a u našu školu je stigla inicijativom i posredstvom učitelja Marija Belića. To je bio zanimljiv način da saznamo nešto više o čovječjoj ribici, neobičnoj i ugroženoj vrsti, ali i o nekim drugim zanimljivim stanovnicima podzemlja. ●

Ja najbolje znam

Ja najbolje znam da volim životinje više nego itko drugi u mom razredu. Stalno čitam o životinjama i znam jako puno o njima.

Nažalost, znam i da životinje često ubijaju samo zbog određenih dijelova tijela: lavove samo zbog njihove grive, slonove samo zbog kljova, nosoroge samo zbog roga, morske pse zbog peraja i jetre itd. .

Neke životinje ljudi ubijaju samo zbog zabave, sporta ili zato da im, preparirane, služe kao ukras.

Tome treba stati na kraj jer znam da mnogim životinjama prijeti izumiranje. Ugrožene životinje zakonom su zaštićene, ali ih krivolovci i dalje love.

Ako se ovako nastavi, životinje će izumrijeti jednoga dana. Ja to znam. (Marin Sinković, 7. a)

Možda sam sanjar, ali nisam jedina

JESMO LI DOVOLJNO TOLERANTNI? ŠTO JE TO TOLERANCIJA, A ŠTO NETOLERANCIJA I ZAŠTO JE NETOLERANCIJA LOŠA ZA POJEDINCE, ALI I ZA ČITAVO DRUŠTVO?

NAPISALA: Lora Sedmak, 7. c

Tolerancija je prihvaćanje i uvažavanje različitih mišljenja i kultura. Ona je vrlo važna jer je temeljena na otvorenosti i komunikaciji među ljudima. Važna je i jer potiče mir. Ali, naravno, ako osoba djeluje prema mišljenju i uvjerenju koje može štetiti drugim ljudima ili je protiv zakona, takvo djelovanje i mišljenje ne bi trebalo biti tolerirano.

Netolerancija je suprotna stvar od tolerancije. Netolerancija je odbijanje i ignoriranje različitih mišljenja, a temelji se najčešće na neznanju. Ona je mana zato što potiče sukobe.

Netolerancija je problem koji se može naći u cijelome svijetu, što smatram vrlo neobičnim jer smo mi, ljudi, inteligentna bića i trebali bismo razumjeti da ljudi nisu krivi zbog toga kakvi su rođeni i kakav imaju ukus. Mnogi ljudi govore kako znaju što je tolerancija ili kako znaju tolerirati, ali zapravo, kada vide neku osobu s vrlo drugačijim, na primjer modnim ili glazbenim ukusom, počnu ju kritizirati i osuđivati.

Postoje različite vrste netolerancije: na temelju religije, rase, seksualnosti, kulture ili subkulture itd. Nijedan od tih oblika netolerancije nije opravdan jer svi ljudi imaju pravo na svoje mišljenje i pravo da se njihovo mišljenje poštuje. Najčešća vrsta netolerancije je ona među različitim subkulturama. Subkulture se najčešće sukobljavaju zbog razlika u ukusima na području glazbe, mode, aktivnosti u slobodno vrijeme, a ponekad čak i religije. Takva netolerancija je vrlo česta u školama, a trebalo bi je biti što manje jer šteti razvijanju ukusa djece i tinejdžera. Vjerojatno najbolje rješenje je širenje poruke

*You may say i'm a dreamer, but i'm
not the only one.
I hope some day you'll join us and
the world will live as one.*
John Lennon

o toleranciji jer će se na takav način djeca i mladi potaknuti na razmišljanje koje često vodi do zaključka da svatko ima pravo na svoje mišljenje.

Danas je posebno poznata netolerancija zbog razlika u seksualnosti. Obično se neke heteroseksualne osobe sukobljavaju s biseksualcima i homoseksualcima. Takvi sukobi se obično događaju na "gay paradama" gdje vode tučnjavi te brutalnim ozljedama. Rješenje za takve sukobe su objašnjenja netolerantnim osobama da su ljudi rođeni kao heteroseksualne, biseksualne i homoseksualne osobe te da ne mogu promijeniti ništa u vezi s tim.

Netolerancija na temelju religije postoji već stoljećima i potpuno je besmislena jer se najčešće događa među ljudima koji pripadaju velikim svjetskim religijama, a sve poznate svjetske religije govore kako trebamo biti za mir među ljudima te bismo, stoga, trebali tolerirati ljude drugačijih vjerovanja. Ljudi koji to ne uviđaju bi trebali naučiti razumjeti da ljudi vjeruju u različite stvari te imaju pravo vjerovati u različite stvari.

Netolerancije među rasama (rasizam) ima sve manje, ali će postojati dokle god postoje ljudi s različitim bojama kože. Najčešća je u neciviliziranim državama. Rješenje je rasprava s osobom sklonom rasizmu kako bi ona shvatila da nema smisla mrziti ljude zbog nečega što ne mogu promijeniti.

Ako si ti žrtva netolerancije, pokušaj razgovarati s netolerantnom osobom čija si žrtva. Ako to ne uspije ili je osoba s kojom imaš problem čak i fizički nasilna, zatraži pomoć bliskih osoba! ●

GLASANJE NA IZBORIMA TREBA BITI OBVEZNO

NAPISALA: Tena Majstorović, 8. b

Stalno su neki izbori, za predsjednika države, za gradonačelnike, za vijećnike, za vladu i tako zna za što sve ne, čim jedni završe, drugi počnu. Neki ljudi redovito glasaju, a neki to ne žele jer im se nijedan kandidat ne sviđa ili im se sviđa više njih pa se ne mogu odlučiti koji je bolji.

NO, TREBA LI TO GLASANJE NA IZBORIMA BITI OBVEZNO?

Mislim da bi trebalo biti. Ako nije, skupit će se sve više ljudi koji neće glasati ni za koga, a onda će pobjednik izbora biti izabran na temelju

glasova koje nije dala većina ljudi. To po meni nije dobro jer ostatak ljudi nije iznio svoje mišljenje i nije dao svoj glas za kandidata po svojoj volji. Ako se nekome već ne sviđa ni jedan kandidat ni njegove ideje, trebao bi barem izabrati onoga čije su ideje bliže njegovim željama ili mu se više sviđaju od programa koje iznose drugi kandidati. Uvijek ima netko manje loš ako nam se već nitko ne sviđa.

Na taj način svi bi ljudi glasali i sudjelovali u izborima. Kada ga bolje upoznaju, možda im se na kraju sviđa izabrani kandidat. ●

Dan kruha

Svečano obilježavanje Dana kruha

Kruh kao umjetničko djelo

Dekoracije učiteljice Zore Ilić i njenih učenika i lijepo ureden stol

... u Rakovcu

NAPISALA: Valeria Drvenkar, 7. c

14. listopada u našoj školi obilježili smo Dan kruha. Obilježili smo ga na način da je svatko donio po nešto: kruh, pecivo, kolač i sl. Za vrijeme velikog odmora svi su se okupili u glavnom hodniku, zatim je došao i svećenik te blagoslovio kruh i nas. Nekoliko učenika je recitalo prigodne recitacije. Blagovali smo posvećenu hranu, a zatim se vratili na nastavu. Na sličan način obilježio se Dan kruha i u svim područnim školama. Već niz godina na ovakav način obilježavamo Dan kruha i nadam se da će takav običaj ostati još niz godina u našoj školi jer smatram da je taj način vrlo lijep i učenicima se to sviđa. ●

Za Dan kruha dobili smo zadatak da u školu donesemo domaći kruh ili peciva. Meni je mama ispekla peciva sa sezamom. Bila su jako fina i lijepa. U školu su svi nešto donijeli. Bio je pun stol kruha i raznih peciva. Došao je svećenik koji je sve blagoslovio. Svi smo se pomolili. Nakon zajedničke molitve počeli smo isprobavati sve na stolu. Sve je bilo prekrasno i fino. Tu je bilo puno peciva, kiflica, pereca, pizze i raznih vrsta kruha. Dan kruha završio je sretno i veselo. Svi trbušići bili su siti i sretni.
(David Kuzmek, 4. razred, Rakovec)

18. LISTOPADA - SVJETSKI DAN KRAVATE

Kravata – Croata

OVE GODINE SMO PRVI PUT U NAŠOJ ŠKOLI OBILJEŽILI I SVJETSKI DAN KRAVATE. SVI SMO STAVILI KRAVATE, A DALI SMO SI ZA ZADATAK DA NEŠTO O NJOJ I NAUČIMO.

NAPISAO: Vedran Hazulin, 5. b

Francuska je domovina visoke mode, Brazil kave, Švicarska sira i satova, a Hrvatska je domovina kravate.

Kravata je dekorativni odjevni predmet koji se nosi oko vrata, a izrađen je od svile ili nekog drugog materijala. S obzirom na to da potječe od Hrvata, Hrvatski joj je sabor 2008. godine iskazao posebnu počast proglašivši 18. listopada Danom kravate.

Kravata je izvorni hrvatski proizvod. Raširila se Europom u 17. stoljeću posredstvom hrvatskih vojnika koji su sudjelovali u Tridesetogodišnjem ratu. Hrvati su nosili oko vrata marama vezane na karakterističan način (u obliku današnje kravate). Takva "kravata" (čiji naziv očito dolazi od riječi Hrvat ili Kroat) tada postaje prepoznatljiv modni detalj. Među prvima su je prihvatili Francuzi pa u njihov jezik dolazi pod nazivom "cravate", a kasnije ulazi i u druge europske zemlje i njihove jezike. U Englesku je modni krik donio Charles II. po povratku iz izgnanstva, a desetak godina kasnije, novi modni detalj osvojio je cijelu Europu, a i američki kontinent. Danas je nezamislivo pojaviti se na nekom poslovnom, političkom ili svečanom događaju bez kravate. ●

Učenici 6. b na Dan kravate

Dan kravate u Rakovcu

... i u Preseki

BOŽIĆNA PRIREDBA

Sretan Božić svakome!

I OVE GODINE SMO OBILJEŽILI DOLAZAK BOŽIĆA PRIGODNOM PRIREDBOM. BILO JE TU PJESME, RECITACIJA, IGROKAZA I MNOGO DOBRIH ŽELJA I LIJEPIH RIJEČI.

Mali zbor na božićnoj priredbi

Prizor iz igrokaza "Darovi Božića"

NAPISALA: Mihaela Jurić, 7. c

23. prosinca 2014. održala se Božićna priredba u Pučkom otvorenom učilištu Vrbovec. Svaku točku priredbe predstavile su nam učenice osmog razreda Petra Milašinić i Stela Novak. U priredbi su sudjelovali učenici 1. OŠ Vrbovec. Sudjelovao je zbor koji je otpjevao dvije pjesme: "Božić je" i "Gloria". Nastupile su i dvije dramske skupine. Dramska skupina viših razreda, koju vodi nastavnica Jozefina Barić, izvela je igrokaz "Sportski Božić" u kojem se radilo o djevojčici koja je prekomjerno teška te kako je ona smršavjela pomažući mami, susjedi... U igrokazu su sudjelovale

SPORTSKI BOŽIĆ

Donosimo kratki prikaz igrokaza "Sportski Božić" koji smo imali prilike gledati na božićnoj priredbi

Na božićnoj priredbi naše škole sudjelovala je dramska skupina viših razreda koju vodi nastavnica Jozefina Barić. U predstavi je su glumile učenice viših razreda: Marija Tretinjak imala je ulogu djevojčice prekomjerne težine, Tihana Šimunc, ulogu njezine mame, Valentina Djaković je glumila staru susjedu, Martina Dubravec nastavnicu tjelesne i zdravstvene kulture i ujedno i razrednicu, Ana Marija Kožar bila je sestra djevojčice prekomjerne težine, Antonela Kaja Katić imala je ulogu prijateljice, a Dora Rabudić bila je doktorica.

U predstavi se radi o djevojčici koja je lijena i ne želi pomagati mami i sestri u pospremanju kuće prije Božića. Osim što je lijena ima problema s prekomjernim kilogramima. Susjeda dođe do djevojčice i moli je da joj ode kupiti lijekove jer je ona stara i ne može. U početku djevojčica ne želi pomoći susjedi, ali kasnije ipak pristane. Ubrzo shvaća da joj pomaganje drugima pričinjava zadovoljstvo pa nastavi pomagati roditeljima, susjedima ... Pomažući, uspijeva i smršavjeti.

Mislim da je predstava bila vrlo poučna jer je u današnje vrijeme prekomjerna težina sve češća kod djece i mladih. U predstavi se spominje i da je djevojčica luda za modernom tehnologijom, a i to je danas sve češće. Također nam predstava šalje poruku kako je potrebno pomagati bližnjima.

Glumice su bili izvrsne iako su neke bili malo tihe. Sve u svemu, predstava je bila zanimljiva i poučna u isto vrijeme. (M.J.)

učenice sedmih i osmih razreda. Nastupila je i dramska skupina nižih razreda, koju vodi nastavnica Kristina Pajur, igrokazom "Darovi Božića" u kojem se radi o likovima iz bajki koji su očekivali materijalne darove, ali su dobili darove sreće, dobrote, radosti, prijateljstva, zdravlja, ljubavi i mira. U tom igrokazu sudjelovali su učenici nižih razreda. Čuli smo i jedan zanimljiv monolog po nazivom "Želim, želim ...". Priredba je bila prigodna, kratka i zanimljiva. Nadam se da se svima svidjela. ●

VRBOVEČKI FAŠNIK

Arapci rasplesali Vrbovčane

MNOGO ŠARENIH MASKI, DOBRO RASPOLOŽENJE, NAGRADE NAJBOLJIMA. UKRATKO: MALI VRBOVEČKI FAŠNIK.

NAPISALA: Sofija Brezarić, 8. c

Mali vrbovečki fašnik održan je 17. veljače 2015. U Vrbovcu. Sudjelovale su maske iz obje naše osnovne škole i dječjih vrtića. Iz naše škole to su bili Slova (1. a, 1. b), Vesele žabe (2. a, 2. b, 2. c), Ptice u gnijezdu (3. a), Patuljci (3. b), Zdrava hrana (4. A), Gusari (4. b), Rokeri (4. c) i Arapi (6. c). Nakon hodanja ulicama grada Vrbovca u povorci, maskare su se skupile kod Ljetne pozornice i predstavile se kratkim programima. Nakon dugog vijećanja povjerenstvo je odredilo pobjednike. 3. mjesto i nagradu za bon u KTC-u u vrijednosti od 300 kn dobili su Čupavci (2. a, II. OŠ Vrbovec). 2. mjesto i nagradu za bon u KTC-u u vrijednosti od 500 kn dobile su Zebre Afrike (Dječji vrtić Vrbovec).

1. mjesto dobilo je Afričko pleme (Dječji vrtić Vrbovec) koje je osvojilo nagradu Čazmatransa (izlet u krugu od 100 km). Arapi (6. c, I. OŠ Vrbovec) i Bake i djedovi (4. b, II. OŠ Vrbovec) su dobili posebnu nagradu povjerenstva, a to je da zajedno sljedeće godine idu na karneval po odabiru. Arapi su posebnu nagradu dobili, prema objašnjenju povjerenstva, jer su unijeli najviše živosti na pozornicu, odnosno nastup im je bio najveseliji i najviše su uspjeli zagrijati i rasplesati publiku. Čestitamo Arapima!

Fašnik je ove godine bio zaista zanimljiv i popraćen predivnim, šarenim i maštovitim maskama. ●

"Arapci" (6. c) dobitnici posebne nagrade

Međuopćinski LiDraNo u Gradecu 21. siječnja 2015.

Na međuopćinskom LiDraNu u OŠ Gradec naša škola sudjelovala je s pet literarnih radova, jednim novinarskim radom i igrokazom Sportski rođendan koji je izvela Dramska grupa. Na Županijski Lidrano u Samoboru upućeni su pjesma "Mojsije" Veronike Lipovec iz PŠ Preseka (koju možete pročitati u literarno-likovnom dijelu lista) i školski list "Cvrkut". ●

NAŠ "CVRKUT" ČUO SE DO ŠIBENIKA

"CVRKUT", NAŠ PONOVO ROĐENI ŠKOLSKI LIST, STIGAO JE VEĆ U SVOJOJ PRVOJ GODINI DO DRŽAVNE RAZINE LIDRANA. PLASIRAO SE MEĐU 15 NAJBOLJIH ŠKOLSKIH LISTOVA OD 80 PREDLOŽENIH ZA DRŽAVNU SMOTRU. O SVOJIM DOJMOVIMA S DRŽAVNOG LIDRANA PIŠE PETRA MILAŠINČIĆ, UČENICA KOJA JE ZAMIJENILA PROŠLOGODIŠNJU UČENICU-UREDNICU, HELENU DRVENKAR.

NAPISALA: **Petra Milašinčić**, 8. a

Trrrr! 4: 30. Ponedjeljak ujutro. Kasnim. Ajme, neću ništa stići! Budilica je neumorno zvonila. Otvorila sam oči i shvatila da ne kasnim, ali da bi bilo vrijeme da ustanem. Sve je bilo spremno i mama i ja smo krenule prema kolodvoru.

Tamo nas je dočekala nastavnica Jozefina, koja je ujedno i moja mentorica. Pozdravila sam se s mamom i krenula u nove pustolovine. U 5:43 imale smo vlak za Zagreb. Vožnja vlakom do Zagreba brzo mi je prošla jer sam bila uzbuđena. Dogovor je bio da se svi mi "Lidranovci" okupimo do 7 sati na Ciboninom parkiralištu. Stigle smo na vrijeme i smjestile se u autobus. Zagrebačka županija dijelila je bus s Bisticom.

Promatrajući tako rano svu tu djecu oko sebe, osjetila sam neku posebnu energiju. Svi smo mi tu bili s istom strašću prema umjetnosti. Tijekom putovanja pričala sam s nastavnicom o ljepotama prirode koje smo vidjele kroz prozor razigranog autobusa. Htjela sam odspavati, ali mi neki nemir nije dozvolio. Uzbuđenje je bilo preveliko.

Nakon dva sata putovanja stali smo na odmaralištu. Izlazeći iz autobusa, osjećala sam se preporođeno. Već se osjetio miris svježine, onaj najljepši dah Jadrana. Nakon dodatnih dva sata putovanja stigli smo na cilj – u Šibenik, jedan od najljepših gradova na Jadranu. Bili smo smješteni u naselju Solaris. U hotelu "Jure" smo spavali, a u hotelu "Ivan" imali smo konferencije i predstave.

Naselje Solaris je pravi raj na zemlji. Tko to nije vidio, još nije osjetio ljepotu prirode. Božanstveno! Uz svu tu raskoš, najljepše od svega je bilo osjetiti more. Ljeto, požuuuriii ... Prije večere bili smo slobodni mi koji smo imali literarno i novinarsko stvaralaštvo. To smo iskoristili za razgledavanje. Nastavnica i ja pamtit ćemo jednu "superiška"šetnju. Bile smo prave sportašice.

Navečer, poslije večere, bilo je svečano otvorenje. Svi mi Lidranovci i naši mentori na jednom mjestu. Predivan osjećaj.

Na otvorenju je govor

održao ravnatelj škole Brodarica. Poslije otvorenja imali smo priliku pogledati probe nekih solo izvedbi. I tako smo se svi nakon napornog, ali uzbudljivog dana, uputili na spavanje.

Utorak je bio naš dan. Ranom zorom bila sam na nogama. Poslije doručka imali smo okrugli stol. Okupili smo se u dvorani. Svi mi s jednim

ciljem, jednom nadom i jednom strašću. Uzbuđenost i nervoza došli su do usijanja. Povjerenstvo je prvo održalo govor kojim su me opustili. Shvatila sam da je ovaj moj rad isplativ i da smo svi mi postigli ogroman uspjeh samim time što smo se usudili pokrenuti tako velik projekt kao što je školski list. Članica povjerenstva bila je Anita Šojat. Ona je autorica hrvatskih čitanaka. Ta žena me fascinirala. Želim jednog dana biti poput nje. Kako su prozivali listove, tako mi je srce kucalo sve jače i brže.

“Školski list “CVRKUT”. Petra, pridruži nam se!” rekla je gospođa Šojat. Osjećaj je bio neopisiv. Svatko od nas urednika je popričao s gospođom Anitom pa i ja. Za naš list rekla je da je dobro promišljen, da naslovnica sugerira temu i da je zadnja stranica sadržajno dobro povezana s temom, ali da se to sazna tek nakon čitanja lista. Ocijenila je i da smo vrlo dobro obradili temu broja i da imamo solidnu opremu tekstova. Također je rekla da imamo format A4, što je dobar format i neobičan u odnosu na druge listove. Pohvalila nas je i za dizajn, rekla je da je zanimljiv i razigran, a opet čvrst. Jedino je rekla da je u listu previše literarnih priloga i da se trebamo izboriti za više novinarskih radova. Najviše me obradovala njezina rečenica da list ima veliki potencijal i da se nada da će nas opet vidjeti na državnoj smotri. Poslije tog kratkog razgovora uručila je zbornike i priznanja za mene i mentoricu. Okrugli stol trajao je tri i pol sata. Ali najboljih tri i pol sata na cijelom Lidranu. Upijala sam svaki savjet koji sam čula od iskusne gospođe Šojat i od gospodina Srečka Listeša.

U razgovoru s drugim učenicama i mentorima, uvidjela sam koliko se svi zapravo dive nama koji radimo na školskom listu i priznaju da je to naporan i obiman posao jer zahtijeva dosta vremena da se teme istraže, da svaki tekst dobije novinarsku opremu i da ga prate odgovarajuće fotografije.

Utorak navečer provela sam družeći se s različitim ljudima. Upoznala sam neke učenice iz Zagreba pa sam s njima gledala igrokaze i pojedinačne nastupe. Sklopila sam predivna prijateljstva i s djecom iz drugih krajeva Hrvatske. To je bilo lako jer svi mi imamo nešto jednako – strast prema pisanju, novinarstvu i glumi.

Bilo mi je jako zanimljivo slušati druge kako govore drugačijim narječjem od nas.

To je dokaz da svatko od nas, kakav god bio, uz dovoljno volje i truda

“Cvrkut” u društvu najboljih

Mozaik sastavljen od loga svih listova na smotri

Petra i Anita Šojat Razgovaraju o “Cvrkutu”

može postići što god poželi, kao i da se uz veliki trud može naučiti standardni jezik.

U srijedu je i nebo s nama plakalo zato što odlazimo. Srećom nam je vrijeme bilo lijepo do srijede. Imalo smo svečano zatvaranje koje je bilo predivno. Na njemu su još jednom nastupili učenici – lutkari s predstavom “Tri praščića”, koja je sve oduševila, nastupio je i Ante iz Imotskog sa svojim monologom “Divne mojine” te jedan učenik koji je pročitao novinarski rad o Ukrajini. Čuli smo i jako zanimljivu radijsku emisiju o toleranciji među djecom različitih nacionalnosti.

Sva ta djeca bila su vrlo zanimljiva i nadarena tako da su dobila veliki pljesak zbog svojih izvedbi.

Listovi koji su se plasirali na državnu smotru predstavljeni su kratkim filmićem, praćenim predivnom lepršavom melodijom. U filmu su prikazali logo svakog lista i nekoliko stranica kao ilustraciju. Bila sam ponosna

što se naš Cvrkut plasirao među petnaest najboljih od svih osamdeset koji su upućeni na državnu smotru.

Na putu do doma bili smo sretni i ispunjeni predivnim doživljajima, čak smo i zapjevali.

I evo, sada sam bogatija za još jedno iskustvo. Sva ta raskoš u smještaju, predivnoj hrani i udobnim sobama bila je potpuno zaslužena. Mogu reći da sam stvarno zadovoljna i sretna. Vidjevši sve te talente, shvatila sam koliko smo svi mi dragocjeni. Dat ću cijelu sebe u stvaranje novih literarnih i novinarskih radova kako bih se ponovno srela sa svojim Lidranovcima. Doduše, sljedeće godine bit ću srednjoškolka, ali se nadam da ću nastupiti za svoju školu jer na Lidranu nastupaju i srednjoškolci.

Svi ovi doživljaji pamte se čitav život. Pogotovo ću pamtiiti jednu rečenicu gospodina Srečka Listeša: “Tko jednom stane na lidranovsku pozornicu, može se ostatak života baviti čime god želi.” ●

DRUGI, MEĐUNARODNI, KNJIŽEVNI SUSRETI "LEJLA AVDIĆ" U BANOVIĆIMA

U spomen na prerano preminulu djevojčicu – pjesnikinju

DANA 20. OŽUJKA 2015. GODINE S MENTORICOM JOZEFINOM BARIĆ SUDJELOVAO SAM NA ZAVRŠNOM DOGAĐAJU KNJIŽEVNIH SUSRETA "LEJLA AVDIĆ", NA KOJIMA JE MOJ RAD NA TEMU "KAD SE RIJEKE IZLIJU I BRDA POKRENU" PROGLAŠEN NAJBOLJIM.

NAPISAO: Nikola Puhin, 8. b

Susreti su se održali drugu godinu za redom u spomen na istoimenu prerano preminulu pjesnikinju iz Banovića u BiH. Ove godine susreti su bili međunarodnog karaktera tako da to ovaj uspjeh čini još i većim.

Glavni organizator cijelog događaja bilo je udruženje "Moja generacija" na čelu s predsjednicom Adrianom Kučić. Radove za natječaj pregledali su i najbolje odabrali profesorice Aida Horvat, Anisa Kudumović i dječji pisac Čamil Softić.

Na svečanom uručanju književne nagrade pročitao sam svoju pjesmu i dobio nagradu od 300 km. Nagrade su uručene i jednoj djevojčici iz Banovića (2. nagrada) i djevojčici iz Crne Gore, koja je dobila 3. nagradu. Na književnoj večeri povodom toga sudjelovali su: Enver Lugavić-Kice, učenice Gimnazije "Meša Selimović" iz Tuzle, koje su izvele dijelove iz knjige Safeta Berbića "Fatimina ruka", zatim pisac Safet Berbić, kojeg smo imali čast i osobno upoznati te poznati sarajevski pisac Abdulah Sidran, koji nas je zaintrigirao i nasmijao anegdotama iz svojeg života i rekao nam ponešto o svojem književnom opusu.

Cijeli su književni susreti humanitarnog karaktera, a prihodi odlaze za pomoć djeci oboljeloj od malignih bolesti, od koje je bolovala i Lejla, pa su stoga imali posebnu težinu i smisao. Imali smo priliku upoznati i Lejline roditelje te čuti njihovo mišljenje o susretima koji postoje u spomen na njihovu kćer. Iako su susreti započeli zbog tužnog događaja, prerane smrti talentirane djevojčice Lejle, koja je plaćala liječenje prodajom svojih knjiga, inspirirajuće je i lijepo znati za postojanje Susreta koji povezuju svu djecu štokavskog govornog područja ljubavlju prema književnosti, pisanju i ljepoti zajedničkog jezika te tako čine da uspomena na Lejlu i dalje živi. ●

Rečenica koja obuhvaća svijet

NA LITERARNOM NATJEČAJU U SLAVONSKOM BRODU KOJI SU ORGANIZIRALE MATICA HRVATSKA, OGRANAK MH SLAVONSKI BROD, GRADSKA KNJIŽNICA SLAVONSKI BROD I FAKULTET ODGOJNE I OBRAZOVNE ZNANOSTI U OSIJEKU, DISLOCIRANI STUDIJ U SLAVONSKOM BRODU, JEDAN OD DEVET NAGRAĐENIH UČENIKA BIO JE I NAŠ UČENIK NIKOLA PUHIN, 8. B.

NAPISALA: Jozefina Barić, prof.

Nikola je u ponedjeljak, 13. travnja 2015., dobio nagradu u kategoriji prozinskih radova na temu "Rečenica koja obuhvaća svijet". On i ja, kao njegova mentorica, nagradili smo dvjema knjigama iz ciklusa Sabrana djela Ivane Brlić – Mažuranić, koja izdaje Ogranak MH u gradu koji slavi lik i djelo naše poznate književnice za djecu. Nakon svečane dodjele nagrada i zajedničkog ručka s pobjednicima likovnog natječaja "Zeleni svodovi začarane šume", pogledali smo likovnu izložbu u kući

u kojoj je živjela Ivana Brlić – Mažuranić, a zatim smo razgledali i kuću u kojoj je živio još jedan veliki pisac iz Slavanskog Broda – Dragutin Tadijanović.

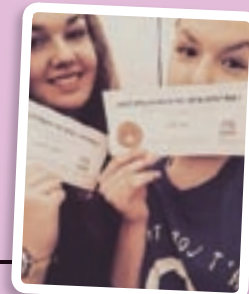
Ljubazna predsjednica Izbornog povjerenstva za odabir literarnih radova, dr. sc. Irena Krumes Šimunović, pokazala nam je veliku zbirku knjiga koje je napisao ili uredio Dragutin Tadijanović kao i neke njegove osobne predmete i brojna priznanja i nagrade koje je dobio tijekom svog literarnog stvaranja.

Iako smo planirali pogledati i lutkarsku predstavu "Lutonjica Toporko i devet župančića", umor je učinio svoje pa smo se nakon ugodne šetnje gradom u društvu naših susjeda, učiteljice Danijele Zagorec i učenice Ane Čapek iz Križevca, koja je također nagrađena, vratili u Vrbovec. ●

OKUSILA SAM OSJEĆAJ USPJEHA I PONOSA

NATALIJA ĐURANEC I STELA KIRŠA, OBJE UČENICE 8. C RAZREDA, DOBILE SU NAGRADE ZA SVOJE LITERARNE RADOVE NA TEMU "MOJA ULOGA KAO GRAĐANINA ZEMLJE" NA MEĐUNARODNOM LITERARNOM NATJEČAJU. NJIHOV USPJEH JE VELIK JER SU NA NATJEČAJ PRISTIGLE TISUĆE RADOVA IZ RAZNIH ZEMALJA.

NAPISALA: Natalija Đuranec, 8. c

Moje je ime Natalija Đuranec i jedna sam od nagrađenih učenika na Međunarodnom literarnom natječaju za mlade GOI koji organiziraju UNESCO i GOI mirovna zaklada. Moja prva mentorica je bila Dinka Mudri, profesorica hrvatskog jezika, za koju mogu reći da je najbolja mentorica jer uz nju sam naučila mnogo toga iz književnosti, ali i okusila osjećaj uspjeha i ponosa na sebe nakon

NATJECANJA

NAJVAŽNIJE JE DATI SVE OD SEBE

RENATO MALBAŠIĆ, UČENIK 7. A RAZREDA, GOVORI O SVOJEM USPJEHU I ISKUSTVIMA S NATJECANJA

NAPISALA: Natalija Đuranec, 8. c

Ispričaj nam koji si uspjeh ostvario na natjecanju iz informatike.

Ostvario sam 2. mjesto na području Zagrebačke županije.

Nas, koji nikada nismo bili na takvom natjecanju, zanima što se uopće radi na takvom natjecanju? Kako izgleda testiranje, odnosno sam tijekom natjecanja? Što radite?

Natječu se učenici osnovnih i srednjih škola u nekoliko kategorija. Učenici i mentori se prvo okupljaju na nekom za to predviđenom mjestu i tamo im domaćini natjecanja održe govor i objasne sam tijekom natjecanja. Nakon govora natjecatelji i mentori se raspoređuju u prostorije i dobivaju zadatke. Vrijeme rješavanja

zadataka je otprilike 2 sata. Nakon završetka vremena za rješavanje zadataka komisija provjerava točnost zadataka i na kraju se objavljuju neslužbeni rezultati.

Jesi li se dugo pripremao za natjecanje?

Za natjecanje se nisam pripremao jako dugo, ali ni premalo.

Hoćeš li se u životu nastaviti baviti informatikom?

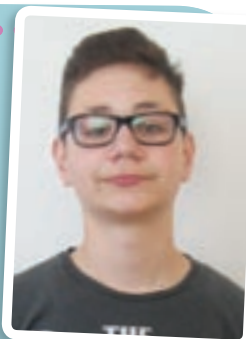
U životu bih se želio nastaviti baviti informatikom samo ne znam hoću li biti u mogućnosti.

Od svih predmeta, je li ti informatika najdraža?

Informatika mi je jedan od najdražih predmeta.

Imaš li kakav savjet za one koji nisu tako uspješni?

Svakako, najvažnije je dati sve od sebe i nikada ne odustajati. ●

NIKOLA IZ DRUGE DIMENZIJE

Iz koje se dimenzije među nas spustio Nikola Puhin, ne znamo, no sigurno je da se radi o nekom svijetu u kojem je pisanje isto što i disanje.

„Prvo pero naše škole“, kako ga je „Cvrkut“ još prošle godine prozvao, ponovno opravdava svoju titulu. Ovaj put se radi o prvoj nagradi na natječaju koji raspisuje SFera, Društvo za znanstvenu fantastiku iz Zagreba. Nikola je dobio prvu nagradu za literarni rad u konkurenciji 5. do 8. razreda. Njegov rad na temu „Škola za vremenske putnike“ izabran je kao najbolji između ukupno 455 literarnih radova. Nakon velikih uspjeha i mnogih nagrada koje je Nikola ove godine dobio, možemo sa sigurnošću reći da je među nama jedan mladi književnik. Tko, zna, možda će neki naši budući učenici njegovo ime čitati u svojim čitankama. A mi ćemo tada s ponosom reći: „On je bio učenik naše škole!“ Znanstvena fantastika? Prosdite sami! (Napisala: Helena Naimkadić, prof.)

SLIKOVNICA "OBITELJ MRAVA" OSVOJILA TREĆU NAGRADU NA NATJEČAJU "MOJA PRVA KNJIGA"

"Obitelj mrava" među najboljima

NAPISALA: Lorena Tubić, 7. b

Pod pokroviteljstvom Ministarstva znanosti, obrazovanja i sporta održan je 10. državni natječaj "Moja prva knjiga". Natječaj se sastoji od pisanja i ilustriranja vlastite priče, a glavna nagrada je tiskanje najboljih radova koje biraju poznati hrvatski književnici.

Na 10. natječaj pristiglo je 876 dječjih autorskih slikovnica. Među njima se našlo i sedam slikovnica naših vrijednih učenika. Na natječaju su sudjelovali: Petra Bajs, Igor Posarić, Nikolina Jularić, Lara Cvetek, Matej Breznički Herceg (učenici tadašnjeg 5. a), Marta Hladuvka i Leonarda Novosel (učenice tadašnjeg 6. b).

Posebno se istaknula slikovnica "Obitelj mrava" učenice Leonarde Novosel osvojivši treću nagradu. Nagrada joj je dodijeljena na završnoj svečanosti koja je održana 25. rujna 2014. godine u Domu hrvatske vojske Zrinski u Karlovcu. Leonarda čestitamo, a ostalima želimo puno sreće u daljnjem radu! ●

Leonarda Novosel sa svojom nagradenom slikovnicom

samo dvije godine rada. Nadalje, moja druga mentorica je Iva Lednicki, profesorica njemačkog jezika koja mi je pomogla prevesti sastavak jer ja baš i nisam nešto uspješna u gramatici, a ni samom njemačkom jeziku.

Tema sastavka je bila "Moja uloga kao građanina Zemlje!". Isprva, činila mi se kao "lagana" tema, no kada sam malo detaljnije pročitala upute i vidjela što sve sastavak treba sadržavati, nije mi bilo svejedno. Tu temu smo imali kao izbor u školskoj zadaći, tako da sam ju tada i napisala. Bilo je teško u dva školska sata osmisliti sadržaj.

Sadržaj je uglavnom opisivao kako čovjek dovoljno ne čuva majku prirodu te je zagađuje raznim pesticidima, smećem, ugrožava staništa životinja te kako bi uz svoje predznanje ja, ali i svi ostali ljudi, mogli doprinosti boljem očuvanju prirode. Sama dodjela nagrada mi je bila zakon! Održana je u Školskom muzeju u Zagrebu, 19. veljače. Najviše mi se svidio Japanac, odnosno japanski veleposlanik koji nam je i uručivao nagradu te nam čestitao. Iskreno, nisam bila baš nešto oduševljena nagradom, no ipak mi je najvažnije priznanje koje sam dobila. To će mi biti kasnije jedna od lijepih uspomena iz mladih dana. Što se tiče konkurencije, mislim da je pristiglo oko 24 tisuće radova, što je za mene definitivno veliki uspjeh. Svim ostalim učenicima preporučujem da sudjeluju u takvim natječajima, jer je osjećaj, kada ti netko tko je već uspio u životu čestita, izvanredan i poseban! ●

RAĐOVI NAŠIH UČENIKA U ZBORNIKU „TVOJA SAM SVIJEĆA“

Završna svečanost 4. Susreta hrvatskoga dječjega duhovnoga stvaralaštva „Stjepan Kranjčić“ za književno i likovno stvaralaštvo učenika osnovnih škola u Republici Hrvatskoj održana je 25. travnja 2015. u Hrvatskom domu u Križevcima. Na natječaj je pristiglo 185 literarnih i 109 likovnih radova. Za objavu u zborniku „Tvoja sam svijeća...“ stručno je povjerenstvo izabralo 67 književnih i 20 likovnih radova. Među njima su i radovi naših učenika: pjesma Mojsije (Veronika Lipovec, 6.r. PŠ Preseka) te prozni radovi: Grimizni šal (Nikola Puhin, 8. b) i Okus sreće (Natalija Đuranec, 8. c). Čestitamo! (Napisala: Dinka Mudri, prof.)

NATJECANJA

SIGURNO ĆU SE NASTAVITI BAVITI STRANIM JEZICIMA

IVA TOMLJENOVIĆ JE BILA MEĐU NAJUSPJEŠNIJIMA NA ŽUPANIJSKOM NATJECANJU IZ ENGLSKOG JEZIKA

NAPISALA: Ivona Pavić, 5. b

Kako je bilo na natjecanju iz engleskog?

Bilo je jako zanimljivo. Jedno lijepo iskustvo, ali i dosta stresno jer sam željela postići što bolji uspjeh.

Koja si bila na županijskom natjecanju?

Bila sam peta od 52 natjecatelja.

Jesu li bila teška pitanja? Što nisi znala?

Pogriješila sam na nekim laganim stvarima jer nisam bila dovoljno koncentrirana i imala sam veliku tremu. Poslije mi je bilo žao jer sam vidjela da sam mogla puno bolje riješiti.

Jesi li se puno pripremala za natjecanje?

Da, pripremala sam se prilično dugo. Moja nastavnica iz engleskog jezika, Snježana Maltar, mi je stvarno izišla ususret te mi dala mnogo materijala iz kojih sam mogla učiti i odvojila je svoje vrijeme kako bi mi pomogla.

Hoćeš li se nastaviti baviti stranim jezicima?

Da, sigurno ću se nastaviti baviti stranim jezicima jer me iznimno zanimaju i volim ih učiti.

Za kraj, čestitam na uspjehu i hvala na razgovoru!

Hvala vama! ●

ŠKOLSKA NATJECANJA

I OVE GODINE ODRŽANA SU NATJECANJA IZ POZNAVANJA GRADIVA IZ GOTOVO SVIH ŠKOLSKIH PREDMETA, KAO I MNOGA SPORTSKA NATJECANJA. IZDVOJILE SMO ONA NA KOJIMA SU UČENICI NAŠE ŠKOLE BILI USPJEŠNIJI.

NAPISALE: Inja Dananić i Helena Krajinović, 6. b

LIKOVNI

U petak, 27. veljače 2015. u OŠ Ljube Babića je održano županijsko natjecanje iz likovnog. Sudjelovala su trojica učenika iz naše škole, a to su: Adnan Jakupović (5. razred), Josip Žganjer (5. razred) i Danijel Pavić (7. razred), a njihova mentorica je Zora Ilić. Rad Adnana Jakupovića predložen je za državno natjecanje. Čestitamo Adnanu čiji rad možete vidjeti u literarnom likovnom prilogu lista.

INFORMATIKA

Županijska razina natjecanja iz informatike za osnovne i srednje škole održana je u Srednjoj školi Dugo Selo. Natjecanje je bilo u petak, 20. veljače 2015. Na natjecanje su se plasirala tri učenika iz naše škole, a to su: Matija Mušak iz 5. razreda s mentorom Mladenom Terebuhom te Fran Ivan Mataković iz 5. razreda i Renato Malbašić iz 7. razreda s mentorom Marinkom Šimunekom. Nažalost, Fran Ivan Mataković nije mogao ići na natjecanje zbog bolesti. Renato Malbašić je osvojio 2. mjesto, a Matija Mušak 10. mjesto. Čestitamo!

DEBATNI KLUB

Debatni klub 1. OŠ Vrbovec sudjelovao je na županijskom natjecanju u debati. Natjecanje je održano u OŠ Ivana Cankara u Zagrebu. Sudjelovalo je 26 ekipa. Našu školu predstavljale su dvije ekipe: Vrbovec 1 – Sara Muslija, Danijel Pavić i Klara Marjanac te Vrbovec 2 – Josipa Katić, Antonija Kaja Katić i Lucija Šut, a kao zamjene i Petra Milašinčić i Mia Bašić. Naši debatanti uspjeli su pobijediti u 3 debate te su dobili puno pohvala od sudaca. Posebno su se istaknuli Sara Muslija i Danijel Pavić.

ENGLSKI JEZIK

Iva Tomljenović (8. razred) osvojila je 5. mjesto na županijskom natjecanju iz engleskog jezika, a mentorica joj je Snježana Maltar. To natjecanje je održano u OŠ Bogunila Tonija u Samoboru.

ŠAH

Ekipa šahista, koju vodi Ivo Crnoja, na županijskom natjecanju u šahu osvojila je treće mjesto. U ekipi su: Petar Hajak, Bruno Kolmanić, Jan Marić, Mateo Marić i Matej Petrak.

PRVA POMOĆ

Tim u kojem su Lea Cvetak, Vlatka Goričan, Antonija-Kaja Katić, Tena Majstorović, Iva Tomljenović i Marija Tretinjak uspio se plasirati na međužupanijsko natjecanje iz poznavanja prve pomoći. Prvu Pomoć vodi Marina Knapić.

ODBOJKA

U županijskom natjecanju u odbojki sudjelovale su djevojčice 5. i 6. razreda u Šenkovcu. Sudjelovale su: Gabrijela Pijanec, Karla Tišljarec, Ana Havočić, Inja Dananić, Sara Kožar, Monika Mladen, Gabrijela Klepec, Hana Krznar, Laura Pajsar, Marta Petek, Sara Kuntić i Helena Turk. Osvojile su 1. mjesto, a vodi ih Tomislav Falčević. Čestitamo!

KOŠARKA

Županijsko natjecanje u košarci održano je u Ivaniću Gradu, a sudjelovali su: Nikola Pavić, Tin Jendriš, Patrik Kuntić, Renato Malbašić, Fabian Maršalek, Luka Tarandek, Denis Požarić, Filip Čehok i Mihael Jaić. Osvojili su 4. mjesto. Trenirao ih je Žarko Popović, a vodio na natjecanje Tomislav Falčević.

Ove godine bilo je puno natjecanja i naši uspjesi sve su bolji.

Nova izvannastavna aktivnost u našoj školi – debata

Turniri Debatnog kluba

U NAŠOJ ŠKOLI OD OVE ŠKOLSKE GODINE DJELUJE DEBATNI KLUB, JOŠ JEDNA VRSTA IZVANNASTAVNE AKTIVNOSTI. AKO STE POMISLILI DA JE ZA DEBATU DOVOLJAN "DUG JEZIK", VARATE SE: DEBATA JE STRUKTURIRANA RASPRAVA PO TOČNO ODREĐENIM PRAVILIMA I ZA NJU SE TREBA ITEKAKO OZBILJNO PRIPREMITI.

NAPISALA: Sara Muslija, 7. a

Početak rujna dobili smo novu učiteljicu hrvatskog jezika, Jozefinu Barić, s kojom smo na satu vježbali raspravu ili debatu. To mi se jako sviđalo pa sam se odlučila učlaniti u Debatni klub naše škole koji ona vodi. Već početkom listopada išli smo na debatnu edukaciju u OŠ S. S. Kranjčevića u Zagrebu kako bismo od članova Hrvatskog debatnog društva naučili kako treba debatirati. Edukacija je trajala cijeli dan, ali meni to nije smetalo jer sam tamo upoznala Dariju, djevojku koja je još više probudila moju ljubav prema debati.

Na edukaciji sam upoznala još puno učenica i učenika iz zagrebačkih škola koji su tu subotu posvetili istom cilju kao i ja: upoznavanju pravila KP formata i poboljšanju svojih komunikativnih kompetencija. Tamo sam naučila, a kasnije to na sastancima našeg kluba sve više razvijala, kako pronaći kriterij za neku tezu, kako sastaviti argument i navesti primjere, kako pristojno i kulturno pobijati mišljenje protivničke ekipe i dr. Posebno me raduje što sam naučila gledati na stvari iz više perspektiva i što sam razvila svoje kritičko mišljenje, kao i usmeno izražavanje.

TURNIR U BUZETU

Zahvaljujući debati, ove godine smo dosta putovali i družili se s našim vršnjacima na natjecanjima. Prvo natjecanje bilo je u Buzetu. Teza je bila: Cenzuriranje reklama je opravda-

Sara, Danijel i Klara na Županijskom natjecanju u OŠ Ivana Cankara u Zagrebu

no. Na njemu su sudjelovale Klara Marjanac, Mia Bašić, Josipa i Antonija – Kaja Katić i ja. Iako smo bile isprepadane, već na prvom natjecanju uspjele smo izboriti nekoliko pobjeda, što nas je ohrabrilo da se za županijsko natjecanje još bolje pripremimo.

Nažalost, zbog bolesti nekih naših članica, nismo sudjelovali na Ad hoc turniru koji

se prije Božića održao u OŠ Tina Ujevića u Zagrebu.

PRIPREME ZA NATJECANJE

Nakon zimskih praznika počele smo se ozbiljno pripremati za debatu na tezu Vijeća učenika trebaju sudjelovati u donošenju pedagoških mjera. Da bismo se što bolje pripremile, provele smo i malu anketu među članovima Vijeća učenika naše škole kako bismo vidjele koliko se često sastaju i znaju li što je točno njihova uloga u školi, odnosno koliko su zainteresirani da budu predstavnici svog razreda u jednom takvom vijeću. Nekako u to vrijeme našoj šesteročlanoj ekipi pridružili su se i Danijel Pavić i predsjednica Vijeća učenika naše škole, Petra Milašinčić iz 8. a. Na jedan sat hrvatskog jezika pozvali smo Petru i gospodina ravnatelja kako bismo porazgovarali o tezi za debatu. Taj sat bio je vrlo zanimljiv.

ŽUPANIJSKO NATJECANJE U ZAGREBU

Do Županijskog natjecanja naša mala peteročlana ekipa s početka godine povećala se na osam članova pa smo prijavili dvije ekipe za natjecanje u Zagrebu 6. i 7. ožujka. Natjecanje se odvijalo u OŠ Ivana Cankara. U ekipi Vrbovec 1 bili smo Klara Marjanac, Danijel Pavić i ja, a

Sestre Katić i Lucija Šut na Županijskom natjecanju

u ekipi Vrbovec 2 Antonija – Kaja Katić, Josipa Katić i Lucija Šut. Petra i Mia su bile rezerve.

Pošto sljedećeg dana njih dvije nisu mogle doći, a Klara se razboljela, na natjecanju smo "posudili" Dominika iz OŠ Retkovec i formirali dvije ekipe. Dominik ima više iskustva od nas pa nam je koristilo što nam se pridružio.

Županijsko natjecanje trajalo je dva dana jer se sastoji od šest kola. Meni su posebno bile zanimljive teze za Ad hoc debate: Kada bih to saznao, rekao bih prijatelju ili prijateljici da ga (nju) partner (partnerica) vara te teza: Trebalo bi povećati dobnu granicu za konzumiranje alkohola.

Na natjecanju su obje naše ekipe osjetile radost pobjede u nekim kolima. Osjetili smo, naravno, i poraze iako smo se dobro pripremili. Znatiželjno smo upijali svaku riječ sudaca jer su nam njihova objašnjenja i komentari o našim govorima pomogli da puno toga novog naučimo. Najvažnije je to što smo stekli više iskustva i dobro se zabavili i družili s ekipama iz drugih škola. Posebno nas je obradovao vrlo

dobar nastup našeg Danijela jer on od svih nas ima najmanje "staža" u debati.

ZAVRŠNI TURNIR U ZAGREBU

S nestrpljenjem čekamo još jedan turnir, koji bi se trebao održati u svibnju, kako bismo

opet dobili priliku vidjeti koliko smo napredovali. Ja se debatom planiram baviti još dugi niz godina pa se želim što više usavršiti kako bih jednog dana mogla postati sudac. Željela bih budućim debatantima prenijeti svoju zaljubljenost u debatu i svoju trenutnu opsesiju njome. ●

Sara, Danijel i Josipa na Županijskom natjecanju

VIJEĆE UČENIKA TREBA ŠUDJELOVATI U DONOŠENJU PEDAGOŠKIH MJERA

Vijeće učenika

O OVOJ TEZI NA ŽUPANIJSKOM NATJECANJU U DEBATI RASPRAVLJALO SE PUNA DVA DANA EVO ARGUMENATA ZA I PROTIV.

Treba li Vijeće učenika sudjelovati u donošenju pedagoških mjera? To je pitanje koje bi bilo sasvim u redu pogledati iz dva kuta: kuta afirmacije i kuta negacije.

Kriterij za odgovor na ovo pitanje trebao bi nam biti dobrobit učenika.

● ZA

● Za afirmaciju, dobrobit učenika možemo smatrati kao jedno veliko životno iskustvo. Ako mislite da takva vježba za budućnost ne pomaže, grdno se varate. Učenici mogu jako puno učiti o demokraciji ukoliko budu uključeni u donošenje pedagoških mjera. To će im znatno pomoći ne samo u toj dobi već i u odrasloj dobi tijekom glasovanja na predsjedničkim i drugim izborima. Uz to, učenici će razviti vještinu kritičkog mišljenja te vještinu donošenja pravednih odluka, što će im znatno pomoći u budućem poslovnom i obiteljskom životu. Naučit će se poštovati tuđe mišljenje i mirno ga saslušati bez ikakvog upadanja u riječ i bez upotrebe vulgarijama koji su, nažalost, danas vrlo česti u govoru mnogih ljudi. Učenici u Vijeću mogli bi naviku kulturnog ponašanja tijekom donošenja odluka prenijeti i na svoje vršnjake.

● Zatim, slušajući prijedloge i argumente drugih, učenici bi razvili objektivnost u donošenju odluka. Kada bi i članovi Vijeća učenika sudjelovali, odluke koje sada donose samo članovi Učiteljskog vijeća, bile bi kvalitetnije. Naime, učenici puno bolje poznaju motive ponašanja svojih kolega i mogli bi dati dobar prijedlog koji će biti primjereniji dobi i socijalnom statusu pojedinca. Jer nastavnici znaju dosta toga o svojim učenicima i trebali bi znati te neke osnovne podatke o njima za zdrav odnos, ali ponekad samo učenici dobro znaju je li neki pojedinac maltretiran ili je u nekim problemima pa zbog toga kasni na nastavu, izostaje ili se na druge načine neprimjerenom ponaša.

● Učenici bi sudjelovanjem u donošenju odluka izgradili vlastiti kriterij o poželjnom ponašanju, kakvo ponašanje treba nagraditi ili kazniti i na koji način, što nas opet dovodi do pozitivne osobe koja će odrasti u skladu s općim kulturnim i civilizacijskim vrijednostima. A sada, ono najvažnije: učenici bi time što su njihova mišljenja uvažena u tim važnim odlukama izgradili svoje vlastito samopouzdanje, a ono bi ih potaknulo na aktivizam u društvu i pronalaženju vlastitog puta za sreću u životu.

● PROTIV

● Iz kuta negacije, stvari izgledaju sasvim drugačije. Svi odabrani učenici u Vijeću ne moraju nužno biti zreli za tu poziciju. Zato bi zbog većeg iskustva profesora, koji su već prošli sve potrebno obrazovanje, i dobro poznaju Pravilnik o pedagoškim mjerama, odluka koju oni donesu bila kvalitetnija od one u čijem donošenju sudjeluju neiskusni i nezreli učenici. Dakle, odluka Učiteljskog vijeća zbog toga bi bila kvalitetnija i pravednija te bi naravno doprinijela dobrobiti učenika.

● Kada se pitamo zašto članovi Vijeća učenika sada ne sudjeluju u donošenju pedagoških mjera, kao glavne razloge možemo navesti korupciju i nepotizam. Učenici u Vijeću mogli bi od strane učenika svog razreda primati mito za obranu njihova lošeg postupka ili za hvaljenje nekog pojedinca kako bi dobio nezasluzenu nagradu ili pohvalu. Znam da sada mislite kako takvih stvari nema u osnovnim školama, ali mi smo u 21. stoljeću i, nažalost, takve stvari se događaju. Nadalje, predstavnici razreda mogli bi sebe početi predstavljati kao veliku i važnu ličnost u školi i zloupotrebjavati svoju poziciju te time prkositi kolegama, što bi dovelo do raznih pobuna, svađa i ljubomore u školi. Vjerojatno se u sebi pitate "Pa zašto bi ga odabrali ako bi postao takav hvalisavac?"

● Vjerujte mi, ljudi se mijenjaju i u tom trenutku kada razred bira predstavnika, neki ambiciozni pojedinac pokazao bi se u najboljem svjetlu kako bi izazvao dojam da je upravo on jedna od boljih osoba, dok u trenutku kada dođe na poziciju, okrene stvar za 180 stupnjeva. Zatim, predstavnici bi pod utjecajem prijateljstva, ovisno da li im je osoba o kojoj se raspravlja draga ili ne, mogli predlagati različite mjere za isto ponašanje.

● Što se mene tiče, u ovoj raspravi čvrsto se držim afirmacije i nadam se da će u skorij budućnosti oni koji se zalažu za sudjelovanje Vijeća učenika u donošenju pedagoških mjera, s riječi preći na djelo. (S.M.)

Županijsko natjecanje u odbojci

Nebo smo spustile na zemlju!

NAŠE ODOBJKAŠICE ZABLISTALE SU NA ŽUPANIJSKOM NATJECANJU I SVOJOM VATRENOŠĆU OPRAVDALE I SVOJE IME. „ISKRE“ SU SE VRATILE KUĆI SA ZLATNIM MEDALJAMA.

NAPISALA: Ana Havočić, 6. b

U petak, 27.02.2015. godine održano je županijsko natjecanje iz odbojke za pete i šeste razrede. Natjecanje se održalo u Šenkovcu. Naše školsko odbojkaško društvo zove se „Iskra“. U ekipi su bile: Sara Kožar, Gabrijela Pijanec, Inja Dananić, Monika Mladen, Karla Tišljarec, Ana Havočić, Laura Pajsar, Sara Kuntić, Hana Krznar, Gabrijela Klepec, Marta Petek i Helena Turk, a naš trener je Tomislav Falčević. Konkurencija je bila jaka. Osvojile smo 1. mjesto, a u zadnjoj utakmici, za prvo mjesto, igrale smo protiv ŠSD-a iz Zaprešića. Utakmica je bila jako uzbudljiva i

teška. Neke od djevojaka iz njihovog ŠSD-a igraju i za odbojkaški klub „Nebo“. Bile su jake i bilo ih je teško pobijediti. Nakon napete utakmice pobijedile smo s rezultatom 2:1. Bile smo presretne i ispočetka nismo mogle vjerovati da smo pobijedile. Odbojkašice iz ŠSD- „Zaprešić“ bile su jako ljute što one nisu osvojile 1. mjesto. Nakon podjela medalja i pehara imale smo ručak, a nakon ručka išle

smo doma. Na putu kući smo smislile jednu pjesmicu koja ide ovako:

*Nebo smo spustile na zemlju,
Iskra se digla u zrak,
Idemo, idemo, idemo, do kraja, Iskra!*

Također smo se na putu kući sprijateljile s odbojkašicama iz druge ekipe. Cure su stvarno smiješne i zabavne te mi je jako drago što smo se sprijateljile s njima. ●

ŠSD „Iskra“ s trenerom Tomislavom Falčevićem

Odbojkašice sa svojim zlatnim trofejima

Marta Benko (bronca), Hana Krznar (zlatno), Antoni Koščak (zlatno) i Josip Benjak (srebro)

Najbolji na međuopćinskom krosu / Djevojke: Hana Ivčin (zlatno), Antonija Kaja Katić (srebro) i Leonarda Novosel (bronca) / Dječaci: Hrvoje Dumbaj (zlatno), Mihael Brablec (srebro) i Danijel Pavić (bronca)

BILI SMO DOMAČINI NATJECANJA U FUTSALU

Naša škola je ove godine bila domaćin međuopćinskog natjecanja u futsalu (dvoranskom nogometu). Na natjecanju su sudjelovale: OŠ Dubrava, OŠ Gradec, te I. i II. osnovna škola Vrbovec. Naši nogometaši su, nažalost, bili na posljednjem mjestu. Želimo im zato više uspjeha u sljedećoj školskoj godini.

Međuškolski kros Brzinom pokupili 10 medalja

Na ovogodišnjem međuopćinskom krosu, na kojem su sudjelovali i natjecatelji iz Dubrave i Gradeca, naši učenici su postigli odlične rezultate. Od ukupno 12 podijeljenih medalja, trkači iz naše škole osvojili su čak 10.

U konkurenciji djevojčica petih i šestih razreda prvo mjesto (zlatno) je osvojila Hana Krznar (5. b), a treće (bronzno) Marta Benko (6. a) U konkurenciji dječaka petih i šestih razreda prvi je bio Antoni Koščak (6. c), a drugi Josip Benjak (5. b). U starijoj skupini (sedmi i osmi razredi) naši trkači pokazali su potpunu nadmoć i osvojili sve medalje. najbolje od djevojčica su bile: Hana Ivčin (8. a) – zlatno, Antonija Kaja Katić (8. b) – srebro i Leonarda Novosel (7. b) – bronca. Najbolji od dječaka su pak bili: Hrvoje Dumbaj (8. a) – zlatno, Mihael Brablec (8. a) – srebro i Danijel Pavić (7. a) – bronca. Bravo! ●

Županijsko natjecanje u atletici

Pet zlatnih medalja za naše osmaše

NAPISALE: Inja Dananić i Ana Havoić, 6. b

U Zagrebu je 9. travnja 2015. održano Županijsko natjecanje u atletici za osnovne i srednje škole Zagrebačke županije. Na natjecanju je sudjelovalo 10 osnovnih škola među kojima su bili i učenici I. OŠ Vrbovec.

Učenici su se natjecali u 10 disciplina: trčanje na 100, 200, 300, 600, 1000 i 4x100m, skok u dalj, skok u vis, bacanje loptice i bacanje kugle.

Bilo je mnogo uspješnih natjecatelja iz naše škole, no najuspješniji su ipak bili oni koji su osvojili medalje pa njima posebno čestitamo. To su: Ana Marjanac (8. c) koja je osvojila prvo mjesto i zlatnu medalju u bacanju kugle, Kevin Michael Jelenak (8. a) s prvim mjestom u skoku uvis, Luka Kuprešak (8. a) sa zlatom u utrci na 100 m, Gabriel Tkalčić (8. c) sa zlatom u bacanju kugle i Karlo Vondrak (8. c) s prvim mjestom u utrci na 300 m. U štafeti 4x100m naši dječaci; Kevin Michael Jelenak, Luka Kuprešak, Gabriel Tkalčić i Karlo Vondrak, osvojili su srebro. Ista četvorka osvojila je u ukupnom ekipnom poretku, u konkurenciji za dječake sedmih i osmih razreda, odlično treće mjesto. Čestitamo! ●

Naši atletičari sa svojim trofejima

Najbolji vratar

U svakoj utakmici dajem sve od sebe

NAPISAO: Josip Benjak, 5. b

Moje ime je Josip Benjak. Idem u 5. b razred I. OŠ Vrbovec. Treniram nogomet u NK "Vrbovec"

Već dvije godine igram i treniram za mlade pionire (2002./2003. godine).

Igramo u 3. hrvatskoj ligi, a moja pozicija je vratar.

Ove zime imali smo dosta turnira, no najveći turnir na kojem smo sudjelovali bio je na Velesajmu, a organizirao ga je Nogometni centar "Šalata". Turnir je

trajao puna dva mjeseca. Moja ekipa je na kraju osvojila 3. mjesto, a ja sam proglašen najboljim vratarom turnira. Konkurencija je bila jaka jer su igrali i poznati klubovi poput Dinama, Lokomotive, Hrvatskog dragovoljca, Vinogradara, i mnogih drugih. Bio sam jako iznenađen i šokiran kad su me proglasili najboljim vratarom. Za vrijeme turnira imao sam puno dobrih obrana i reakcija i to me na kraju dovelo do titule naj-vratar. Puno treniram i u svakoj utakmici dajem sve od sebe pa na kraju dođu i rezultati. Zato bih svima preporučio neka se bave nogometom i općenito sportom jer tako uvijek stekneš nova prijateljstva, a radom i trudom dolaziš do uspjeha. ●

Josip Benjak na svom najdražem mjestu – nogometnim vratima

Sport i huligani

NAPISALA: Vlatka Goričan, 8. b

Sport je oduvijek bio aktivnost kojoj su se svi veselili. Klinci su se uvijek skupljali na školskom igralištu i naganjali loptu, nije bilo bitno tko je tko. Nije bilo bitno ni tko je bogat, tko siromašan ni tko za koga navija. Klincima je samo bilo važno da ih se što više skupi. Igrali bi nogomet dok se ne smrači ili dok ih mame na silu ne dovedu kući. Pretrpjeli bi i poderane hlače i krvava koljena, sve samo da bi igrali nogomet s prijateljima.

Danas toga nema. Danas je čak i među djecom velika diskriminacija i nepoštovanje. Zbog toga se i događaju masovne tučnjave, vrijeđanja, uništavanja tuđe imovine, krađe, a u najgorim slučajevima i ubojstva. Ako ja navijam za Real, a netko drugi za Barcelonu, znači li to da sam ja manje vrijedna, ili obrnuto? U današnje vrijeme znači.

Kada se upoznajem s nekim, jedno od prvih pitanja koje čujem je: "Za koga navijaš?"

Osvrt

Čim to čujem, znam da ta osoba diskriminira ljude oko sebe.

Odlazak na utakmicu oduvijek mi je bio doživljaj. Obući dres voljenog kluba, otići na stadion i navijati – to sam jako voljela. Na utakmicama sam prije trubila, vikala, navijala i bodrila svoj klub, a danas se pale baklje koje se bacaju na teren, sve se dimi, a ponekad se i utakmica prekida jer igrači ne mogu igrati od silnog dima. Poslije utakmice slijede okršaji. Navijači, to jest huligani, jer to što oni rade ne rade navijači, razbijaju stolce i gađaju jedni druge. Je li to svrha utakmice i navijanja? Ne bih rekla.

U sportskim vijestima sve se manje govori o rezultatima utakmica, a sve više o neredima koji su izbili nakon neke utakmice. Imam osjećaj da se na utakmice ide samo radi okršaja i napadanja drugih. To nije bit navijanja, utakmica i sporta općenito. Sramota je da se danima nakon utakmice priča o šteti koja je učinjena, a krajnji se rezultat zaboravi.

Utakmice bi trebale biti mirne i bez huligana. Sve dok postoje huligani i diskriminacija, na utakmicama neće biti mira. Teško ćemo se riješiti diskriminacije, ali za huligane postoje sankcije. ●

Topla Bosna

NIKOLA PUHIN DONOSI NAM SVOJ DOŽIVLJAJ PUTOVANJA U BOSNU U KOJU JE PUTOVAO SA SVOJOM MENTORICOM JOZEFINOM BARIĆ. KAKVE JE DOJMOVE DONIO IZ TE, TAKO BLISKE, A TAKO NEPOZNATE NAM ZEMLJE, PROČITAJTE U NJEGOVOM PUTOPISU.

NAPISAO: **Nikola Puhin**, 8. b

BOSNO, DOLAZIM!

Proljetno sunce grlilo je autobuse na glavnom kolodvoru u Zagrebu kada sam sa svojom mentoricom krenuo za Banoviće. Da bih primio prvu nagradu u rodnom gradu Lejle Avdić, morao sam se voziti cijelo poslijepodne. Sjao sam u autobus i navukao zavjese na prozoru, što je stvorilo barsunaste sjene na mom sjedalu. Izvadio sam knjigu iz ruksaka i počeo čitati. Autobus je zahroptao i pokrenuo se. Pa, počelo je. Bosno, dolazim!

RUPIČASTE RAVNICE

Autobus se polako vukao preko ravnica i polja naše Slavonije. S njim se udružilo i podnevno sunce koje je bilo naš vjerni suputnik, prosvuši svoje zrake po raspucalim cestama. Gledali smo kuće u prolazu, zgurene uz cestu, skupljene, stisnute jedna uz drugu, svaka trošna i nekako jedna i sjetna. Poneke još u svojim zidovima čuvaju rupe metaka, posljedice rata. Riječi ispisane na stranicama knjige miješale su se sa slikama rupičastih i još ozlijeđenih slavonskih ravnica. I opet, sunce.

AUTOBUSNI ZRAK

Stali smo na kratko. Protegnuo sam noge koje su mi se potpuno zgrčile od sjedenja. Svježi zrak dobro mi je došao kao zamjena za onaj zagušljivi i pretopli koji sam udisao u autobusu. Nakon desetak minuta opet sam sjedio na svom sjedalu udišući topli autobusni zrak.

I SUNCE PRELAZI GRANICU

Uskoro, autobus se našao na granici. Moja knjiga i ja s njim. Stali smo i izvadili isprave. Sve je bilo u redu. Kada sam ispred sebe ugledao zastavu Bosne i Hercegovine, okrenuo sam se prema nazad da još jednom vidim Hrvatsku. Mislim da mi je mahнула, pa sam i ja njoj. Sunce se nekako "prošvercalo" preko granice i nastavilo, zalijepljeno za autobus, grijati Bosnu.

OPIJENA BRDA

Oči su mi po prvi put ugledale Bosnu. Brežuljkastu i valovitu. Gledao sam kućice porazbacane posvuda i vodu koja je opila sva brda, a sa sobom donijela i poplave. I smeće. Puno smeća. A zatim minareti i nebeske rasprave.

Uskoro sam izbliza gledao i poneku džamiju i visoke, ponosne minarete što su probadali nebo. Činili su rupe u oblacima. Kad bi se probili dovoljno visoko, pričali bi s nebom. O poplavama i odronima zemlje i ovdašnjim napaćenim ljudima. Vodile su se žustre rasprave u sada mirnom krajoliku.

ŠARENE PALETE

Svaki par metara Bosna je preda mnom slikala novu sliku, razlijevala drugu boju. Čas ponosni,

visoki grad, čas jedno seoce. Ovaj tren uređena, bogata žena, pa boso, prljavo dijete. Stvarala se šarena, raznolika paleta.

ZRAK KAO SUVENIR

Kad se vani sunce zavuklo u gusti, sivi dim TE Tuzla, znao sam da smo blizu cilja. Visoki neboderi osorno su gledali na čevabdžinice i automobile što su kolali cestom. Uskoro se autobus zaustavio. Izašao sam van, a moja pluća ponijela su sa sobom još malo toplog autobusnog zraka. Onako, kao suvenir.

PUNO OSMIJEHA

Vani, na kolodvoru, svirala je glazba, a ljudi su bili bezbrižni i smijali se, ne znam zašto. Možda su jednostavno takav narod. Dočekao nas je ljubazni i nasmiješeni predstavnik Udruge "Moja generacija". Pitao nas je kako smo putovali i rekao da trebamo požuriti kako bismo stigli do sedam sati, tj. do početka svečane manifestacije. Ušli smo u njegov auto i raspitali se o Banovićima. Saznali smo da je to rudarski grad koji je relativno sretno prošao u ratu pa se nakon rata nastavio razvijati. Iako smo mislili da je to gradić manji od Vrbovca, saznali smo da ima puno više stanovnika i jako puno učenika: ima pet osnovnih i tri srednje škole.

TOPLA DVORANA I ŽAR KNJIŽEVNOSTI

Došavši u zadnji čas, smjestili smo se u dvoranu u kojoj je već bilo oko četiri stotine ljudi. Primijetio sam kako su svi ljubazni i nekako topli. Iako smo se okupili tužnim povodom, na drugu godišnjicu smrti mlade banovičke pjesnikinje, cijela dvorana bila je topla, vedra i vruća od međusobne povezanosti između naroda, ali i zbog žara književnosti, koja nas je, jednom nas opekavši, tamo i okupila.

RAZNE SUZE

Ne znam koliko je sve trajalo. Nisam gledao na sat, nije bilo potrebe. Plakao sam. Prvo od tuge, pa skoro od napetosti, a naposljetku i od smijeha. Noge su mi drhtale kad sam čitao pjesmu, ali dobro je prošlo, nisam se srušio. Imao sam tremu i kad sam kasnije davao izjavu za njihovu televiziju, no i to sam preživio. Slušajući književnike Abdulaha Sidrana i Safeta Berbića, ostao sam zapanjen njihovom čovječnošću, talentom – i opet, toplinom.

LJEPOTA ZAJEDNIČKOG JEZIKA

Nakon svečanosti, otišli smo na večeru. Sjedili smo za jednim stolom mi, Hrvati, domaćini Bošnjaci i gosti iz Crne Gore, učiteljica i ravnatelj koji su dopratili učenicu koja je osvojila treću nagradu. Bili smo svi kao jedno tako okupljeni. Razgovarali smo i odlično se

Odmaralište
Zlaća na plani-
ni Konjuh

razumjeli. Tri naroda, a gotovo isti jezik. Prostorija se punila zajedništvom i jedinstvom.

SABLASNO I TOPLO

Vozeći se nakon večere prema hotelu, promatrao sam mrke šume i jezive sjenke iza prozora. Sve se doimalo pomalo sablasno, no auto je ponovo bio ispunjen osmijesima, ljubaznošću i sveprisutnom toplinom.

SAN JE POBIJEDIO

Ušavši u hotelsku sobu, spustio sam stvari i osvrnuo se oko sebe. Bilo je lijepo i toplo. Mislim da u životu nisam tako brzo zaspao. Dan me izmorio. I postelja je bila topla.

NAJSVJEŽIJI ZRAK IKAD

Probudio me pjev ptica. Razigran i veseo. Šetao sam vani, slušao žubor rječice i promatrao visoke i snijegom prekrivene obronke ponosnog Konjuha. Svježiji zrak u životu nisam disao.

SPOMENIK RUDARU

Dok smo se autom vraćali u grad, gospodin Nermin pokazivao nam je svijetlosmeđe mrlje na brdima s kojih su otklizale kuće. Vrijedni ljudi već su sanirali posljedice poplava, izgradili dječji vrtić i prihvatili se novih poslova kako bi pomogli ugroženim ljudima i svome gradu. Prošetali smo Banovićima kako bismo malo razgledali grad prije odlaska. U međuvremenu nam se pridružio i književnik Safet Berbić. Fotografirao sam i spomenik rudaru u gradskom parku, a u centru grada također smo snimili nekoliko fotografija za uspomenu.

TOPLINA KAO DAR

Oprostivši se od ljubaznih domaćina, sjeli smo u autobus za Tuzlu. Puno su mi toga dali ovi dragi ljudi, ali najviše im hvala na vedrini i naravno toplini koju još uvijek čuvam kao dragocjeni dar. Kada smo stigli u Tuzlu, vrijeme do polaska autobusa za Zagreb iskoristili smo da probamo bosanske čevape. Uz njih nam je vrijeme brzo prošlo. I opet sam se našao u autobusu – za Zagreb. Drndava cesta, topli zrak ... I opet, toplina. Nakon pet – šest sati vožnje, stigao sam kući. Umoran, s puno vrećica, plaketom- zahvalnicom za sudjelovanje na literarnom natječaju, nagradom od 300 KM i s mnogo knjiga bosanskih autora, među njima i Lejlinim zbirka pjesama. Nakon svega, u srcu mi je ostala toplina. Želim ju sačuvati zauvijek. Ona mi je najdraža i najvrjednija uspomena. Toplina. ●

Komemoracija povodom godišnjice pada Vukovara: Vrbovec, Dubrava, Lipik, Subocka, Pakrac

Bilo je to vrlo potresno

POVODOM 18. STUDENOGA, DANA SJEĆANJA NA VUKOVAR, DIO UČENIKA OSMIH RAZREDA JE POŠAO NA PUT NA KOJEM SU POSJETILI NEKA OD MJESTA STRADANJA U DOMOVINSKOM RATU. ODALI SU POČAST ONIMA KOJIMA DUGUJEMO SVOJU DRŽAVU, PONEŠTO VIDJELI I PONEŠTO NAUČILI.

NAPISALE: Karla Bubnjar i Viktorija Lončarić, 8. c

Jedne hladne srijede, oko sedam sati, sastali smo se ispred škole spremni za put. Put za koji smo se spremili je bio zamišljen kao obilježavanje Dana sjećanja na Vukovar. Organizirao ga je Hrvatski časnički zbor, a vodila nas je nastavnica Snježana Miketa.

Prvo smo krenuli zapaliti lampaše i položiti vijence ispred Hrvatske kocke, spomenika poginulim braniteljima koji se nalazi u našem, vrbovečkom parku. Nakon odavanja počasti, krenuli smo do autobusa pa prema Dubravi gdje nam se pridružila još jedna grupa učenika. Poslije kratke šetnje, krenuli smo prema drugoj postaji. Uputili smo se prema odmaralištu gdje su nam podijelili sendviče i sokove. Kratka stanka od 20 minuta prošla je brzo pa smo se zaputili prema Trokutu.

U Trokutu se održala misa i komemoracija. Tamo smo bili više od dva sata. Nakon mise i počasnih govora imali smo prilike probati vojnički grah. Bio je vrlo ukusan. Nakon što smo se najeli, krenuli smo prema Lipiku.

U Lipiku smo posjetili poznatu Državnu ergelu konja lipicanaca koji su nam bili jako lijepi. Nakon kraćeg razgledavanja, krenuli smo dalje do Subocke, manjeg mjesta u blizini Lipika. Tamo smo opet odali počast poginulim braniteljima i slušali govor. Nakon toga smo krenuli prema jednoj maloj, porušenoj štali gdje su poginula dva vrlo mlada vojnika. Prepričali su nam cijeli događaj. Bilo je to vrlo potresno.

Sljedeće i naše zadnje odredište bio je Pakrac. U Pakracu smo išli do kapelice koja je podignuta u počast pogibije dvanaestorice policajaca. Posjetili smo mjesto na kojem je bila masovna grobnica u koju su bili pobacali ubijene policajce. Na tom mjestu je sada spomenik.

Put je bio zanimljiv i poučan i lijepo smo se proveli, a bilo bi još bolje da je bilo toplo i sunčano vrijeme. Na kraju moramo zahvaliti nastavnici Snježani Miketa na pozivu jer je išlo samo po 7 učenika iz svakog osmog razreda. Najviše su nas se dojmile porušene kuće i priče o poginulim vojnicima. Ovakav način učenja je puno bolji od učenja iz udžbenika jer ovako smo dobili jači dojam o

Odavanje počasti poginulim vojnicima

Posjet prelijepim lipicancima

tome što se događalo za vrijeme Domovinskog rata. Mislim da bi trebalo biti više ovakve terenske nastave. ●

Kod spomen-obilježja u Trokutu

NEOZBILJNOST I LIJENOST SU MANE PROTIV KOJIH SE MORAMO BORITI ČITAVOG ŽIVOTA, ALI NAJVIŠE NAM PROBLEMA STVARAJU UPRAVO U ŠKOLSKIM KLUPAMA. KAKO SU NEKI NAŠI UČENICI USPJELI POBIJEDITI SAMI SEBE, ČITAJTE U NJIHOVIM RADOVIMA.

KAKO SAM SE BORILA PROTIV NEOZBILJNOSTI

NAPISALA: Sara Muslija, 7. a

U nižim razredima bila sam vrlo povučena i zatvorena. Kada sam došla u 5. razred, promijenila sam se. Pretpostavljam da je to bila posljedica mog virtualnog ulaska u šire društvo. Postala sam neozbiljna, zbog čega su me prijatelji i kolege iz razreda počeli doživljavati kao sretnu, veselu i po cijele dane nasmijanu osobu. Zbog toga su smatrali da je u redu da mi pametuju i da zbijaju šale na moj račun. Međutim, smetalo im je i kad sam imala svoje depresivne dane.

Željela sam to promijeniti jer nitko osim mene zapravo ne zna što se nalazi iza mog osmijeha.

Volim pomagati i drago mi je kad me netko smatra osobom punom pozitivne energije, ali neozbiljnosti negdje mora biti kraj. Nisam doživljavala svoju neozbiljnost kao neku jako lošu osobinu, ali željela sam smanjiti njen utjecaj u svom životu. Uz neozbiljnost je nužno išla i brbljivost pa je prva asocijacija nekih učitelja na mene bila "ona mala brbljava što se stalno smije".

Počelo mi je to smetati pa sam se nastojala kontrolirati. Željela sam da prva asocijacija na mene bude "ona odlična učenica koja poštuje svoje mogućnosti i trudi se razvijati ih na način koji će joj pomoći u životu."

Jednom sam imala loš tjedan i stalno sam bila loše volje pa sam se na neki način vratila na razinu povučenosti nižih razreda. Na nastavi sam bila tiša i mirnija od plakata na zidovima, a na odmorima sam samo sjedila i doslovno buljila u prazno. Jedino sam kod kuće bila otvorenija jer sam mogla vježbati sviranje gitare, što me oduvijek opuštalo.

Na kraju tog tjedna zamolila sam za razgovor osobu koja mi je jako bitna i koju čak smatram idolom. Naučila sam da u teškim trenucima nikada ne treba ostati sam, uvijek ti je netko voljan pomoći. Tako sam se i ja njoj obratila. Kroz razgovor s tom osobom shvatila sam da mi povučenost neće pomoći da postignem vrijednosti koje sam si postavila za cilj.

Trenutno se smatram, i želim da me tako doživljavaju, vrlo dobrom učenicom koja cilja na odlične ocjene. Želim da ljudi shvate da sam ozbiljna osoba koja je kompetentna baviti se različitim aktivnostima, koja je zrela za svoju dob i koja ulaže puno truda u ostvarenje svojih namjera. ●

"Neozbiljna"
Sara Muslija

Kako smo se borili protiv lijenosti

NAPISAO: Ivan Dubravec, 7. a

Svaki čovjek ima barem jednu manu. Ja ih imam nekoliko, ali mi najviše problema stvara lijenost. To je česta mana u mojim godinama. Do sedmog razreda bio sam vrijedan i marljiv, a sada mi se ništa ne da i sve radim u zadnji čas. Shvatio sam da sam se ulijenio kad sam pokvario ocjene.

Nakon nekoliko loših ocjena krenuo sam u borbu protiv lijenosti. Bilo mi je dosta da sve moram učiti u zadnji čas i da zadaću moram prepisivati u školi. Odlučio sam si rasporediti vrijeme. Imao sam određeno vrijeme za učenje, odmor i zabavu.

Da bih stigao sve nadoknaditi, budio sam se ranije i rješavao zadaću. Učio sam nekoliko puta na dan, pa čak i za vikend. U početku je bilo teško boriti se protiv lijenosti, ali su mi savjeti mojih prijatelja koji su to već prošli jako pomogli. Odlučio sam ići do kraja i pobijediti svoju manu. Učenje i točnost polako su mi prešli u naviku. Bila mi je potrebna snažna volja da se oduprem lijenosti, ali shvatio sam da će mi tako biti puno bolje.

Uspješno sam pobijedio lijenost, moje ocjene u školi su se popravile, a ja sada više učim i opet sam onaj stari: dobar, marljiv i vrijedan. Moja borba protiv lijenosti bila je teška, ali uspješna. ●

NAPISALA: Dora Ranogajec, 7. a

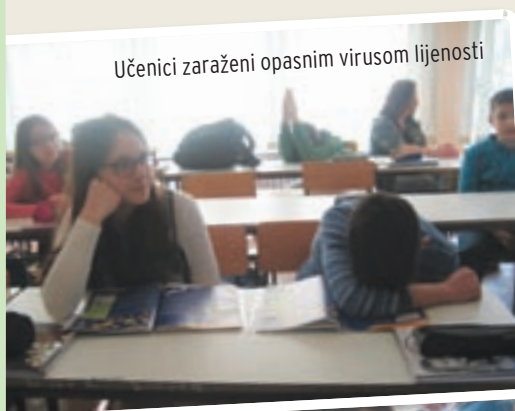
Svako jutro jedva se dignem iz kreveta. Roditelji mi govore da sam lijena. I sama sam to primijetila. Puno toga mi se ne da raditi i zato sam nezadovoljna. Kada nešto trebam napraviti, kažem da ću kasnije, a onda to zaboravim pa to moraju moji roditelji uraditi umjesto mene. Znam da su prezaposleni i da im treba pomoć pa mi je žao da rade i ono što ja trebam.

Kada mi mama kaže da pospremim rublje, napravim to sam zato što moram. Svako jutro kada sam doma jer imam školu poslije podne sjedim ispred televizora i ništa ne radim. Sve napravim u zadnji čas.

Ponekad mi tata kaže da mu pomognem pospremiti drva u podrum. Ja to uvijek radim bez volje jer bih se najradije i dalje izležavala.

Pokušala sam na više načina unijeti promjene u svoj život. Na početku bih na papiriću napisala svoj zadatak da ne zaboravim. Sama sebi bih govorila da to moram napraviti. Našla sam i način da mi bude zabavnije tijekom obavljanja nekih poslova. Često slušam pjesme da bih olakšala svoj rad. Sad kad sam veća, moram pomagati svojim roditeljima i polagano se pripremati za život kakav ću imati kada više ne bude mame i tate da obave sve ono što se meni nije dalo.

Ne želim biti lijena, ali lijenost je teško pobijediti. Ipak, želim sebi i drugima olakšati život svojim radom pa i dalje tražim načine da zauvijek uklonim lijenost iz života. ●

Učenci zaraženi opasnim virusom lijenosti

Izliječeni od teške bolesti

OSMAŠI

2014./2015.

Školska Presetka

CVRKUT

OSMAŠI

2014./2015.

Urbovec

CVRKUT

OSWAŠI

2014./2015.

ŠKOLSKI ZAKLONEC

CVRKUT

600 godina sela Dijaneš

NAPISALA: Marta Benko, 6. a

Dijaneš je malo selo u općini Vrbovec. Prošle godine proslavilo je 600-tu godišnjicu od osnutka sela i crkve sv. Dionizija. Sveti Dioniz ili Dionizije poznat je po vinu i grožđu, zato je kod nas važan događaj berba grožđa. Proslava u selu bila je 12. listopada 2014. godine.

Za taj važan događaj i veliko slavlje pripremali smo se mjesecima unaprijed. Uređivali smo crkvu, društveni dom i školu. U radovima je sudjelovalo cijelo selo, svatko prema svojim mogućnostima. Mi djeca bili smo našim roditeljima i starijima velika podrška. Pomagali smo u čišćenju i uređenju okoliša dok su stariji radili teže poslove.

Selo je bilo posebno lijepo na sami dan proslave. Misa je bila posebno svečana u obnovljenoj i uređenoj crkvi. Posjetili su nas uvaženi gosti koji su nakon mise obišli izložbu u područnoj školi, a zatim u domu pogledali bogat kulturni program koji smo pripremili. U programu su sudjelovala djeca iz područne škole Dijaneš, koja su recitala pjesme Krunoslava Kutena, starija djeca iz Dijaneša koja sada idu u I. OŠ Vrbovec

(među kojima sam i ja), koja su izvela igrokaz o sv. Dioniziju "Istina o vinu", folklorno društvo "Petar Zrinski" iz Vrbovca i tamburaški sastav "Idila" sastavljen od svirača iz Dijaneša i okolnih sela.

Na kraju svečanosti gospodin gradonačelnik Vladimir Bregović uručio je posebno priznanje mojoj mami za dobru organizaciju proslave i zalaganje da ova manifestacija bude što ljepša i svečanija. Na to sam posebno ponosna. ●

Obnovljena crkva u Dijanešu

KAKO SMO PROSLAVILI NAŠU GODISNJICU

600-TA OBLJETNICA SELA DIJANEŠ JE SVEČANO OBLIJEŽENA I U PODRUČNOJ ŠKOLI DIJANEŠ.

NAPISALA: Ema Mihalic, 3. razred, Dijaneš

Učenici Područne škole Dijaneš sudjelovali su u proslavi 600-te godišnjice sela Dijaneš. Proslava je održana 12. listopada 2014. godine. Ime sela prvi put spominje se davne 1414. godine, a školu je selo dobilo 1897. godine. Proslava je počela svetom misom u kapelici sv. Dionizija koju su predvodila dva svećenika rođena u selu Dijaneš. Nakon mise proslava je nastavljena u Društvenom domu. Učenici su izveli prigodni program. Prvi razred recitirao je pjesmicu "Ura" Krunoslava Kutena, dječjeg pjesnika rođenog u Dijanešu. Učenici su izveli igrokaz "Neka se vole đaci i škole" i otpjevali pjesmicu "Muzikaš". U prostorijama škole održavala se izložba starih predmeta i likovnih radova učenika. Najviše pažnje posjetitelja izazvala je izložba starih fotografija razrednih odjela od 1940. godine do danas. ●

PRESEKA

INTERVJU S NIKOLINOM ČERKEZ, VODITELJICOM PŠ PRESEKA

Važno je međusobno poštivanje

PŠ PRESEKA OD OVE ŠKOLSKE GODINE IMA NOVU VODITELJICU. KAKO SE JE SNAŠLA U SVOJOM NOVOJ ULOZI, S KOJIM PROBLEMIMA SE SUSREĆE I ŠTO BI VOLJELA PROMIJENITI GOVORI NIKOLINA ČERKEZ.

NAPISALE: Antonija Đuranec i Ivona Đuranec, 8. razred, Preseka

Koje odgovornosti i obveze imate kao voditeljica škole?

Obveza je mnogo, a i odgovornost je velika. Poslovi voditelja škole općenito obuhvaćaju praćenje rada razrednih odjela, organizaciju zamjena učitelja te ostale poslove vezane uz dnevni i tjedni rad po rasporedu.

Kako ste se snašili u toj ulozi?

S obzirom na to da je odgovornost velika, još uvijek se snalazim. Podrška i pomoć ostalih kolegica i kolega pritom mi puno znači i na tome sam im zahvalna.

S kojim se sve problemima susrećete?

Najčešći problemi s kojima se susrećem tiču se ponašanja učenika. Problemi počinju već u 1. razredu, a dalje samo kulminiraju ako se ne riješe na vrijeme. Roditelji ponekad staju na stranu svoje djece, a ponekad priznaju

da postoji određeni problem, ali ne znaju što im je činiti. Upravo zato, važna je dobra komunikacija između učenika, učitelja i roditelja.

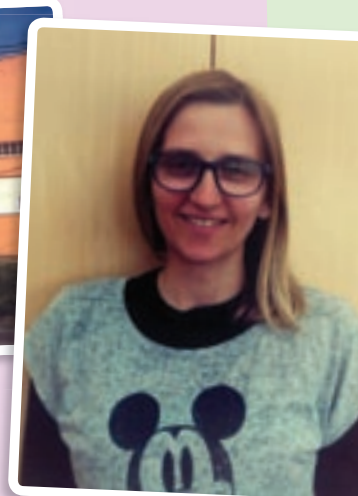
Da možete, koje biste promjene uveli u školu?

Mnogo je promjena koje bih uvela, no za njihovo ostvarivanje potreban je niz drugih čimbenika. Prije svega, dobra opremljenost škole, "veselije" učionice, dodatne učionice kako bi se nastava mogla odvijati u jednoj smjeni te dodatni sadržaji za učenike koji čekaju autobus nakon škole (luljačke, klackalice i slično). I naravno, važan je i bolji odnos te međusob-

no poštivanje učenika i učitelja.

Nadamo se da će se promjene o kojima govorite zaista i dogoditi. Hvala Vam na vremenu. Želimo Vam puno uspjeha u daljnjem radu.

Hvala i vama! ●

50 godina škole u Banovu

OVE SE GODINE NAVRŠAVA 50 GODINA POSTOJANJA PODRUČNE ŠKOLE BANOVO. MNOGE SU GENERACIJE TU UPIJALE SVOJA PRVA ZNANJA. ŠKOLA JE, NARAVNO, OBILJEŽILA TU LIJEPU OBLJETNICU. ČESTITAMO NA JUBILEJU SA ŽELJOM DA PŠ BANOVO DOŽIVI I SVOJ STOTI JUBILEJ.

Neke od prvih generacija PŠ Banova

Moja škola

NAPISAO: Luka Turčin, 3. razred, Banovo

Moja škola je tu u Banovu već pedeset godina. Nije velika, ali je meni jako draga otkad sam postao školarac. U mojoj školi rade četiri učiteljice koje su jako važne za naše školovanje. Tu se osjećam kao kod kuće, a i jako sam se navikao na školu, moje razredne prijatelje i moje učiteljice. Malo dalje od škole nalazi se kulturno-povijesni spomenik Lovrečina Grad i stari dvorac u Banovu o kojem smo razgovarali na satu prirode i društva. Sada sam učenik trećeg razreda i nadam se da će ova škola biti tu još jako dugo nakon mene te da će razveseliti i drugu djecu koja će ići u ovu školu i zavoljeti moje učiteljice koje sam i ja zavolio.

Neka ovu školu prati mir i veselje dok sam ja tu i dok neću biti ovdje, uz meni najdražu školu – PŠ Banovo. ●

Školska spomenica

NAPISAO: Petar Antolković, 3. razred, Banovo

Danas sam listao spomenicu naše Područne škole Banovo i vidio mnogo toga zanimljivog. Spomenicu su pisale učiteljice koje su nekada radile u mojoj školi. Najzanimljivije su mi bile slike učenika koji su bili u nošnji, zatim slike učenika koji su posjetili Zoo-loški vrt u Zagrebu. Vidio sam i fotografiju sebe i svojeg prijatelja Fabijana s kojim sam sjedio u prvom razredu. Bili smo jako maleni. Vidio sam fotografiju svojih roditelja i roditelja mojih prijatelja koji su obnavljali moju školu i jako sam ponosan na njih.

Sada sam trećaš i nadam se da će Spomenica dobiti nove ispisane stranice i fotografije zanimljivih događaja moje škole. ●

Stranice iz Spomenice PŠ Banova

Sličice iz Područne škole Gornji Tkalec

NAPISALE: Valentina Čargonja i Marina Rabudić, Gornji Tkalec

Tijekom školske godine provode se različite kulturne djelatnosti u školi, obilježavaju se blagdani i slave rođendani naših učenika.

Na Božićnom sajmu

Božićni ukrasi

Slike izvezene zlatovezom

U našoj školi ove školske godine ima ukupno 25 učenika. Nastava se odvija u dva kombinirana razredna odjela u kojima rade učiteljice Marina Rabudić i Valentina Čargonja. Kombinirani razredni odjel 1. i 2. razreda ima ukupno 12 učenika, a 3. i 4. razred 13 učenika. Učenici su uključeni u izvannastavne aktivnosti Male

vezilje i Likovna grupa gdje izrađuju različite uporabne i ukrasne predmete vezane uz godišnja doba, blagdane i zavičaj u kojem žive. Pripremamo izložbe radova u našoj školi, a sudjelujemo i u kulturnim događanjima i humanitarnim akcijama izvan nje. Tako smo ove šk. god. sudjelovali na Božićnom sajmu

u Vrbovcu gdje smo izložili ukrase za božićno drveće izrađene od prirodnih materijala koje su izradili članovi Likovne grupe i slike koje su vezle naše male vezilje tehnikom zlatoveza. ●

Gornjotkalečki fotozid

Povodom božićnih i novogodišnjih blagdana pripremili smo priredbu za roditelje naših učenika i ostale uzvanike, među kojima je bio i naš ravnatelj, prof. Žarko Popović. Na kraju priredbe posjetio nas je Djed Božićnjak koji je djeci podijelio prigodne darove.

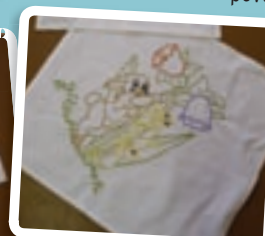
Što smo sve izradili na radi-onici povodom Uskrsa

PŠ Gornji Tkalec je poznata i po svojim vrijednim veziljama

Izrada pisanica povodom Uskrsa

Gotovi radovi vezilja

NOVA VODITELJICA
ŠKOLE U PŠ RAKOVEC

U RAKOVEČKOJ ŠKOLI NE TREBA MIJENJATI NIŠTA

NAPISALE: Maja Smerić i Gabriela Culifaj,
8. razred, Rakovec

Od ove školske godine nova voditeljica Područne škole Rakovec je učiteljica Mirjana Burec; dosad je taj posao obavljala učiteljica Sonja Pajur. Njezin posao je da organizira nastavu i poslove vezane uz održavanje te uređivanje škole, prati organizaciju prijevoza učenika, rad školske kuhinje ... , a sve to u suradnji s ravnateljem Žarkom Popovićem, stručnom i administrativnom službom škole, djelatnicima Općine Rakovec, učenicima, roditeljima i ostalim učiteljima.

U kratkom razgovoru učiteljica Burec otkrila nam je da u PŠ Rakovec radi 19 godina. Zadovoljna je svojim poslom i kaže da joj zasad nije teško obavljati posao voditeljice škole, iako sada ima više obveza. Smatra kako u rakovečkoj školi ne treba mijenjati ništa, jer je škola novoizgrađena i dobro opremljena nastavnim sredstvima i pomagalicama. Jedino što očekuje je da se svi učenici više pridržavaju školskoga kućnog reda. ●

SLOBODNE AKTIVNOSTI

Mali glagoljaši

NAPISALA: Valerija Čolig, 6. razred, Rakovec

U Područnoj školi Rakovec od ove školske godine postoji glagoljaška grupa. U njoj sudjeluju učenice 6. razreda.

Od početka ove godine naučile smo sva glagoljična slova, radile smo različite radove i zabavljale se. Vježbale smo pisati svoja imena i prezimena, prepisivale smo razne pjesme i priče na glagoljicu. Najviše smo se veselile izradi božićnih čestitaka. U učenju i izradi

čestitaka pomagao nam je nastavnik Ninoslav Radaković, voditelj grupe malih glagoljaša. Drago nam je da možemo sudjelovati u toj grupi, učiti o starom hrvatskom pismu i hrvatskoj tradiciji. ●

Čestitke s
glagoljicom

Članice glagoljaške grupe u
PŠ Rakovec

Uskoro ću biti "velik"

NAPISAO: Toni Palinić, 4. razred., Rakovec

Kada sam kretao u prvi razred nije mi puno značilo što je naša škola tada postala osmogodišnja, nisam to baš ni shvaćao. Znam samo da smo na dan otvorenja pjevali i plesali, svi su bili sretni, pa čak i Bojan Jambrošić koji nam je došao u goste. Danas sam sretan što je škola osmogodišnja zato što dogodine neću morati ići u Vrbovec ili Zelinu u školu. Tek sam sada shvatio što to za mene znači. Prijašnja škola bila je mala, a sada je velika i puno ljepša. Ja volim svoju školu više od bilo koje druge. Meni je moja škola najbolja! ●

USKRSNI UGOĐAJ

Velika pisanica

NAPISALE: Maja Smerić i Gabriela Culifaj, 8. razred, Rakovec

Dana 25. ožujka 2015. godine, još za vrijeme nastave, imali smo prilike vidjeti kako u školskom dvorištu postavljaju veliku pisanicu. Nismo je mogli dobro vidjeti zato što je bila umotana u papir. Kada je završila nastava, pisanica je bila postavljena u našem školskom dvorištu. Ukrašena je raznobojnim zečevima, koji i kod nas sve češće simboliziraju Uskrs, cvjetovima i natpisom "Sretan Uskrs", a Općini Rakovec darovao ju je gospodin Danko Sijačić. Djeca su joj se najviše razveselila, a isto tako svidjela se i odraslima. Visoka je oko dva metra, ali je vrlo nestabilna. Ona je pridonijela tome da naša škola u predblagdanskome vrijeme izgleda još veselije, šarenije i ugodnije. ●

Velika pisanica
ispred škole u
Rakovcu

Dopisivanje s učenicima iz Švicarske

Pismo prijatelju

DANAS, U VRIJEME KADA SVAKA PORUKA MOŽE STIĆI U SEKUNDI, RIJETKO TKO SE ODLUČUJE NA PISANJE PISAMA RUKOM. MEĐUTIM, SVATKO TKO JE POKUŠAO, SIGURNO ĆE REĆI DA IMA NEKE DRAŽI U IŠČEKIVANJU ODGOVORA KOJI JE NETKO DRAG NAPISAO SVOJOM VLASTITOM RUKOM. AKO SE PRITOM NEŠTO MOŽE I NAUČITI, NA PRIMJER NJEMAČKI JEZIK, JOŠ BOLJE.

NAPISALA: Vlatka Goričan, 8. b

Dopisivanje s učenicima iz Švicarske počelo je sasvim slučajno. Još na početku školske godine nastavnica Iva Lednicki nam je predložila dopisivanje s našim vršnjacima iz Švicarske. Prvo smo svi ostali iznenađeni, ali zanimalo nas je pa nam je nastavnica objasnila o čemu se zapravo radi. Poanta je bila u tome da se sprijateljimo s djecom preko pisama i da još bolje naučimo njemački jezik.

Dopisivanje koje nije bilo preko Facebook-a ili neke druge društvene mreže bilo nam je vrlo neobično jer mi nismo naviknuti na takvu vrstu dopisivanja. Dopisivanje su započeli Švicarci i u prvom su nam se pismu predstavili na hrvatskom jeziku. Mi smo pročitali sva pisma i svatko je odabrao učenika s kojim se želi dopisivati. Dalje smo mi nastupali. Odgovorili smo našim novim prijateljima i tako je počelo upoznavanje. Od dana kad smo poslali svoje pismo budno smo iščekivali

kada će nam nastavnica donijeti odgovore na naša pisma. Ali to nije išlo tako brzo. Svaki smo sat čekali odgovore, ali pisma nisu dolazila. Dopisivanje se nije odvijalo onako kako smo očekivali. Odgovore smo čekali i po 2 mjeseca. To je nama bilo nepojmljivo. Mi smo dio modernog društva i nismo znali da ćemo morati jako dugo čekati pisma. Praznici su nam još usporili razgovor jer u Švicarskoj svaka pokrajina ima praznike u drugo vrijeme, a naši prijatelji nisu bili svi iz iste škole. Kada su konačno pisma počela stizati, našoj sreći nije bilo kraja. Pisma su počela bivati sve veća i veća. Kroz to smo dopisivanje dobivali i različite zadatke; kao na primjer pisati na svom dijalektu da bi Švicarci mogli vidjeti kako mi razgovaramo kod kuće i u školi.

Do sada nismo razmijenili puno pisama, ali nadamo se da ćemo nastaviti dopisivanje i kada završimo sa školom. ●

U SURADNJU SA ŠVICARSKOM UKLJUČILA SE I MEDIČARSKA GRUPA

CRVENA SRCA ZA MAJČIN DAN

I. OŠ Vrbovec uključila se u suradnju s učenicima iz nekoliko švicarskih škola na poticaj naše učiteljice Božice Matak, koja već nekoliko godina radi u Švicarskoj. Prvi oblik svojevrsne razmjene između škola odvijao se kroz dopisivanje, dok se, nešto kasnije, uključuje i Medičarska grupa. Oni će poslati u Švicarsku nedovršena licitarska srca koja će mali Švicarci zatim ukrašavati te ih pokloniti svojim majkama za Majčin dan. ●

Učiteljice Božica Matak i Tatjana Kobija spremaju se poslati licitarska srca u Švicarsku.

GOVORNIŠTVO

Vježbamo monolog

Šeširić Jesenko

MNOGI UČENICI, ALI I ODRASLI LJUDI, IMAJU VELIKIH PROBLEMA KADA TREBAJU STATI PRED VEĆI SKUP LJUDI I NEŠTO IZGOVORITI (NE PROČITATI). DRŽANJE GOVORA ILI NEKE VRSTE MONOLOGA JE VJEŠTINA KOJA JE DANAS NEOPRAVDANO ZAPOSTAVLJENA I ZABORAVLJENA, NO ZAPRAVO, GOTOVO JE SVAKOME NEKADA POTREBNA. TU VJEŠTINU ZATO TREBA RAZVIJATI VEĆ OD MALIH NOGU.

Upravo je vještina govorenja, odnosno držanja monologa pred brojnim slušateljstvom, bila cilj mini-projekta u kojem su sudjelovali učenici 5. b razreda. Projekt je preuzet iz naše čitanke, a sastojao se od nekoliko etapa.

Učenici su prvo trebali napisati priču o šeširiću Jesenku. Priča je trebala biti napisana u prvoj osobi kako bi bila pogodna za monolog. Zatim su trebali napraviti jesenske šešire. To su učinili tako da su na stare slamnate šešire lijepili različite, uglavnom osušene, plodove jeseni. Zatim su, sa svojim šeširima na glavi, trebali izvesti monolog pred razredom. Priču, naravno, nisu smjeli čitati, već su je trebali lijepo izgovoriti. Može se reći da su većina njih u tome bili vrlo uspješni. Na kraju smo birali najljepše šešire i, sve u svemu, dobro se zabavili. (H.N.) ●

Rezultat projekta: Veseli razred i rado izvedeni monolozi

Neki od najljepših šešira

Razgovor s Mladenom Kefeljom, poznatim umjetnikom iz našeg kraja

Slikarstvo i općenito umjetnost su darovi od Boga

UMJETNOST JE NEŠTO ŠTO JE ODUVIJEK VEZANO ZA ČOVJEKA. ČOVJEK JE UVIJEK IMAO POTREBU IZRAŽAVATI SE NA UMJETNIČKI NAČIN. NO KAKO POSTATI PRAVI UMJETNIK? SVOJA ISKUSTVA I RAZMIŠLJANJA O TIM TEMAMA PODIJE-LIO JE S NAMA MLADEN KEFELJA.

NAPISAO: Vedran Hazulin, 5. b

• Gospodine Kefelja, dobar vam dan! Čast mi je pozdraviti takvog umjetnika. Ako ste raspoloženi, postavio bih vam nekoliko pitanja.

Dobar dan i rado ću ti odgovoriti.

• Recite mi, molim vas, kako ste se odlučili baviti slikarstvom i kad ste počeli slikati?

Slikarstvom sam se počeo baviti 1969. godine, a odlučio sam se još u petom razredu osnovne škole kada nam je nastavnik likovnog odgoja rekao da nacrtamo nešto što još nitko nije naslikao. Ja sam onda naslikao nebo koje je bilo obojeno u svih dvanaest boja. Upotrijebio sam sve boje koje sam imao u kutiji. Nastavniku se jako svidjelo kako sam ja to napravio i poslao je moju sliku u Indiju na natjecanje "Djeca svijeta slikaju" i ja sam osvojio s tom slikom prvo mjesto.

• Mnogi misle da slikarstvo nije pravo zanimanje. Može li se živjeti od slikarstva?

Od slikarstva se prije moglo živjeti. Ja sam počeo s naivom. To je onda bio trend i lijepo se moglo živjeti i zaraditi, a u zadnje vrijeme je teško. Ljudi imaju sve manje novaca, sve su siromašniji i teško je nešto prodati. Ja sad slikam uglavnom iz ljubavi.

• Kakvo obrazovanje je potrebno da biste postali slikar?

Ja slikarsko obrazovanje nemam. Ja sam naučio sve sam. Hodao sam od slikara do slikara i pitao, no, međutim, malo su mi govorili. Nisu me htjeli naučiti ništa. Ja sam onda gledao reprodukcije drugih slikara i pokušavao ih kopirati, no to nije bilo dobro. Jedan kritičar mi je, kad je to vidio, rekao da je bolje da ne slikam i da moram slikati svoj svijet, da moram slikati nešto što nitko ne slika. I onda sam ja počeo slikati. Slikao sam u petnaest ciklusa. Nakon toga sam se počeo baviti i kiparstvom. Radim i skulpture u kamenu, drvu, terakoti i glini.

• Koji su predmeti u školi, naravno, osim likovnog, važni za budućeg slikara?

Pa meni predmeti u školi nisu bili bitni za slikarstvo. Ja sam imao iz likovnog, glazbenog i tjelesnog 5, a iz matematike jedinicu ili neku poklonjenu dvojku jer nisam volio matematiku. Ja sam samouk, nisam išao na Akademiju. Sve sam sam naučio.

• Što biste savjetovali mlađim kolegama, kako podnijeti negativnu kritiku?

Negativna kritika je najbolja kritika jer tu se uči, kao i u životu. Da meni likovni kritičar, koji je došao na moju prvu samostalnu izložbu, nije rekao da se tako ne slika, ja bih i dalje kopirao i nikad ništa ne bi bilo od mene. Međutim, on mi je dobronamjerno rekao da to nije to i ja sam ga poslušao i krenuo svojim putem. Napravio sam svoj vlastiti likovni rukopis i došao od naive do apstrakcije.

• Koliko vam treba da naslikate jednu sliku? To ovisi o mnogočemu: tehnici, raspoloženoj, inspiraciji.

• Koji su vam motivi najdraži?

Svaki motiv ima svoj izazov i svaki mi je drag. Sada uglavnom radim pejzaže tehnikom ulja na platnu. Kad napravim jednu kolekciju, idem dalje i sve mi je podjednako drago.

• Kad ste imali prvu izložbu?

Prvu izložbu sam imao 1972. godine u križevcima u Omladinskom domu.

• Koliko su ljudi u Hrvatskoj zainteresirani za slikarstvo i posjećuju li izložbe?

Ima posjetitelja, a to ovisi u kojem mjestu izlažeš. Kod nas, u Vrbovcu, smo osnovali Likovno društvo i organizirali Likovnu koloniju na koju su došli slikari iz inozemstva. S godinama je bilo sve manje novca i to se počelo gasiti, a slikari su radili svaki za sebe. Danas Pučko otvoreno učilište organizira izložbe i opet se nešto počelo događati.

• Zašto je umjetnost važna?

Ljudi se nekako moraju izražavati i dar kome je Bog dao da vidi očima umjetnosti i da slika i stvara djela je velik i predivan. Ja sam jedino kad slikam i kiparim miran i spokojan. Slikarstvo i općenito umjetnost su doslovno darovi od Boga.

• Možete li dati neki koristan savjet učenicima koji se žele baviti slikarstvom?

Treba samo raditi i ne odustati. Treba biti strpljiv i uporan, kako u svakom poslu, tako i u slikarstvu. I ja sam polako, polako, uporno i vrijedno gurao i sad sam tu gdje jesam.

• Gospodine Kefelja, zahvaljujem vam na vašem vremenu koje ste izdvojili za ovaj razgovor i što ste podijelili vaše bogato iskustvo s nama. ●

Majstorov učenik

SLIKANJE OŽIVLJAVA MOJU MAŠTU

VEDRAN HAZULIN, UČENIK PETOG RAZREDA, U SVOJE SLOBODNO VRIJEME SE BAVI SLIKANJEM. NO ZA NJEGA JE SLIKANJE VIŠE OD RAZBIBRIGE. ON SVOJ HOBI SHVAĆA VRLO OZBILJNO I VEĆ SADA UČI OD MAJSTORA.

NAPISAO: Vedran Hazulin, 5. b

Moje ime je Vedran Hazulin. Imam jedanaest godina i idem u 5. b razred. Moj hobi je slikanje. Oduvijek sam volio crtati, a slikanjem sam se počeo baviti u drugom razredu osnovne škole. Kad god bih imao slobodnog vremena, u rukama bi mi se našli papir i olovka. Dok su se druga djeca igrala loptom, ja sam se igrao kistom i platnom. Najdraže tehnike su mi ulje na platnu i akvarel.

Odnedavno radim s vrhunskim slikarom, gospodinom Mladenom Kefeljom. Od njega sam puno naučio, a najviše kako ostvariti dubinu i perspektivu na svojim slikama. Slikanje me ispunjava jer oživljava moju maštu i kreativnost. Moji planovi su upisati Likovnu akademiju i aktivno se baviti slikarstvom. ●

Vedran sa svojim slikama

Intervju s našim poznatim glumcem Vilijem Matulom

Nakon svake predstave si bogatiji

VILIM MATULA POSJETIO JE VRBOVEC GOSTUJUĆI SA SVOJOM PREDSTAVOM "POSTDIPLOMSKO OBRAZOVANJE". ISKORISTILI SMO PRILIKU I ZAMOLILI GA ZA INTERVJU.

NAPISALA: Valerija Drvenkar, 7. c

Učenike naše škole zanima kako je to baviti se glumom pa smo vam došle postaviti nekoliko pitanja.

• **Kako biste opisali predstavu s kojom gostujete u Vrbovcu?**

Predstava "Postdiplomsko obrazovanje" mogla bi se nazvati nekim poučnim predavanjem, ali u kazališnom smislu. To nije baš neka drama, iako ima dramskih momenata. Ima i humora i zabave.

• **Kako uspijevate zapamtiti tekst?**

To je nešto što vrlo često ljude zanima. Dakle, radi se o puno proba i ponavljanja i onda to nekako uđe, a ako treba nešto nabrzinu naučiti, imamo problema kao i svi drugi.

• **Koliko se dugo bavite tim poslom?**

Profesionalno se bavim glumom već tridesetak godina.

• **Kako ste se odlučili početi baviti glumom?**

Kao dijete sam bio u Dramskoj grupi u ZKM-u i još tada mi se rodila neka ljubav prema glumi. Tada sam se odlučio za Akademiju.

• **Koje su prednosti tog posla?**

Najvažnija prednost tog posla je ta da čovjek razvija vještine govora. Zatim, čovjeku je u životu bitan i neki smisao onoga čime se bavi. Čovjekovo najveće zadovoljstvo je to da drugi prepoznaju ono što on radi i iz toga proizlazi neko priznanje. U kazalištu pokušavamo govo-

riti o nekim problemima i tražimo neka nova rješenja da prekinemo nepravdu.

• **Ima li gluma i svojih mana?**

Pa naravno, kao i svako zanimanje. Jedna od mana je da u ova krizna vremena ima jako malo novca za kvalitetan kazališni rad. Novac za kulturu se drastično smanjio.

• **U koliko ste predstava do sada glumili?**

Pa to je jako puno predstava i nisam to brojao, ali stotinjak sam sigurno napravio.

• **Kakva osoba trebate biti da biste se bavili time?**

Mislim da to nije nužno određeno. Jedna od vrlo važnih kvaliteta je da možeš raditi timski i da možeš s ljudima komunicirati.

• **Koja je tajna vašeg uspjeha?**

Uvijek kad se postavlja pitanje nekog uspjeha, tajna leži u tome da glumac treba znati prenijeti na publiku ono što osjeća. Svaka uloga koja uspije ima tajnu koja je nedokučiva. Nikada ne možeš biti siguran hoće li uloga uspjeti, no ako se temeljito radi i ako se dobro slažeš s kolegama i period proba je bio dobar, onda ima šanse da se to i s publikom spoji.

• **Možete li s nama podijeliti neko svoje zanimljivo iskustvo?**

Svaka predstava je zanimljivo iskustvo i samo pripremanje predstave je zanimljivo. U biti, nakon svake predstave si bogatiji za jedno prekrasno iskustvo.

• **Zašto bavljenje glumom može biti korisno za djecu imlade?**

Gluma obogaćuje maštu, poboljšava komunikaciju između ljudi i razvija vrlo važne društvene vještine. U kazalištu ima puno humora i zezancije i to je, pogotovo za mlade, koji su osjetljivi u razdoblju puberteta, jako dobro. ●

Valerija Drvenkar i Mihaela Jurić razgovaraju s Vilijem Matulom.

Osvrt

PUTUJUĆE LUTKARSKO KAZALIŠTE

LIJEPO PUTOVANJE LIJEPOM NAŠOM

NAPISALA: Tihana Šimunc, 7. c

U srijedu, 26. studenog 2014. godine, u našoj knjižnici pogledala sam vrlo zanimljivu predstavu, koju bih nazvala lutkarski mjuzikl. Iako je predstava namijenjena nižim razredima, i mi s Dramske grupe smo je pogledali jer nas, naravno, zanima kazalište. Tema predstave, koju je izvela Produkcija Z is Splita, bila je putovanje kroz našu domovinu. Predstava je zamišljena kao putovanje školske djece autobusom, a kasnije i brodom i vlakom, te na kraju avionom. U likovima djece mogli smo prepoznati neke tipične i za naša razredna putovanja: neki su nestrpljivi, neki stalno jedu, neki se deru u autobusu itd. .

Zanimljive lutke – djeca započele su putovanje autobusom u Dubrovniku. Djeca su mogla saznati razne stvari o tom gradu: da je to grad s razvijenim turizmom, da je glavna ulica Stradun, da se tamo pleše lindo ...

Poslije Dubrovnika došli su u Split, vidjeli Dioklecijanovu palaču, pa posjetili Šibenik, Kornate, Zadar i Nacionalni park Plitvička jezera. Učenici su zatim došli u Rijeku. Taj grad ima veliku luku i poznat je po karnevalu. Iz Rijeke su brodom "Kapetan Frane" došli do Pule, koja je poznata po svojoj areni. Kada su razgledali Pulu, vratili su se u Rijeku i vlakom krenuli prema Zagrebu. U glavnom gradu Hrvatske vidjeli su poznate građevine: crkvu sv. Marka i katedralu. Poslije toga posjetili su Osijek i Vukovar, a onda se avionom vratili u Dubrovnik.

Predstava je bila vesela, poučna i zanimljiva. Lutke su bile simpatične, a bilo je i dosta lijepih rekvizita koji su predstavljali znamenitosti nekih gradova. Publici su se posebno sviđele pjesme tipične za neka mjesta naše domovine pa su djeca pjevala zajedno s glumcima. Predstava mi se jako sviđela i željela bih je ponovno gledati. ●

Vilim Matula s našim novinarkama na pozornici Pučkog otvorenog učilišta

Snimili smo dva spota za televiziju

MNOGI NAŠI UČENICI IDU U GLAZBENU ŠKOLU. BAVLJENJE GLAZBOM IM DONOSI MNOGA LIJEPA ISKUSTVA KAO ŠTO SU NASTUPI, DRUŽENJA PA I SNIMANJE GLAZBENIH SPOTOVA ZA TELEVIZIJU.

NAPISALA: Sara Kuntić, 5. b

Moje ime je Sara Kuntić, imam 10 godina i učenica sam 5. razreda. Idem u glazbenu školu i sviram flautu. U glazbenu školu se, naravno, ne ide prazne glave pa se mora ići na solfeggio koji vodi nastavnica Mirjana Margetić te nas uči sve pojmove koje bismo trebali znati. U glazbenu školu se kreće u trećem razredu osnovne škole. Mnoga djeca vole ići u glazbenu školu kao i ja jer se tamo svi osjećamo ugodno i družimo se sa svojim prijateljima. Idemo i na nastavu, gdje učimo svirati svakakve skladbe. Moja nastavnica flaute je Jelena Geček.

Ipak, u glazbenoj školi mi je najdraži naš zbor "Plavi mjesec". Sa zborom ponekad idemo na nastupe. Nastupali smo i u koncertnoj dvorani "Vatroslav Lisinski", ali najčešće nastupamo u glazbenoj školi. Članovi našeg zbora su djeca koja idu u glazbenu školu. Najzaslužniji za naš zbor je naš voditelj, ujedno i nastavnik, Hrvoje

Zbor "Plavi mjesec" na jednom od svojih brojnih nastupa

Herček. Skoro sve pjesme koje smo izveli on je napisao, a to su dosta lijepe, vesele, nježne, a ponekad i tužne pjesme. Neke od tih pjesama smo izveli u "Lisinskom". Te pjesme se zovu: "Put u bolji svijet", "Školska ljubav" i "Snježne pahulje". Mi snimamo i spotove. Snimili smo dva spota: za pjesme "Školska ljubav" i "Snježne pahulje". Ti spotovi su

na Top listi Dječje televizije. Na snimanju smo se svi proveli lijepo i slikali se s voditeljicom Dječje televizije Unom Zimom.

Svoj djeci bih poručila da je lijepo i dobro baviti se pjevanjem i glazbom te, ako se netko voli baviti glazbom, neka se ne srami, jer ako to najviše voli, može dosegnuti do pjevačkih zvijezda. ●

FILM

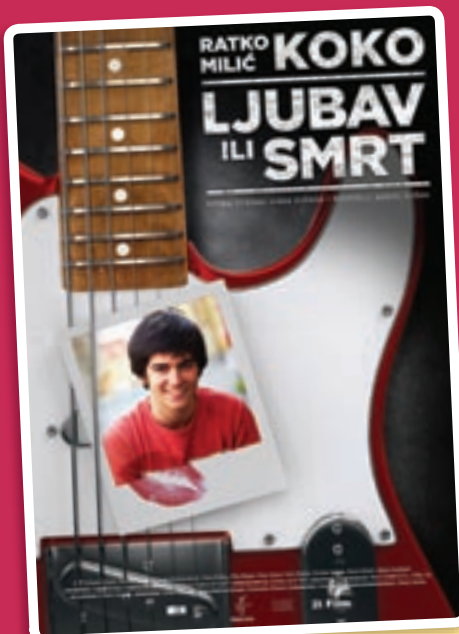
Ljubav ili smrt

NAPISALA: Inja Dananić, 6. b

Treći nastavak filmskih pustolovina Koka i njegovih prijatelja, snimljen prema Kušanovom romanu "Ljubav ili smrt", govori o Koku kome je i dalje nogomet najvažnija stvar na svijetu, a nadolazeći susret "Gusara" i Kokove ekipe "Zeleni vrh", glavni je događaj sezone. Zlatko i dalje svaki slobodan trenutak provodi čitajući knjige i prigovara Koku da je nezreo. Da dokaže suprotno, Koko mu priča o svojoj nesretnoj ljubavi prema tajnovitoj djevojčici, čarobnoj poput junakinja iz Zlatkovih romana. Kokova nestašna sestra Marica, samozatajna prijateljica Ema i drska Melita imaju svoj bend.

Priča se odigrava negdje u osamdesetim, kad još nema interneta ni mobitela, a glavno sredstvo komunikacije je telefonska slušalica koju se, zahvaljujući dugačkoj žici, može razvlačiti po čitavom stanu.

Redatelj i scenarist je Danijel Kušan, kao i u prvom filmu serijala, "Koko i duhovi". Najveći adut ovog filma svakako je dobra glumačka ekipa. Kristian Bonačić je kao Zlatko još u prvom filmu zasjenio Antonia Parača (Koka). Vanja Markovinović (Marijana) debitirala je u "Zagonetnom dječaku" i ima sve preduvjete za dobru glumicu jer lako vlada svojim, ne baš jednostavnim, replikama. Nisu loše ni Tesa Litvan kao Melita i Nina Mileta u ulozi sestre Marice. ●

U šumi

NAPISALA: Marta Petek, 5. b

Redatelj: Rob Marshall

Glavni glumci u filmu su James Gorden kao pekar i Emily Blunt kao pekareva žena. U sporednim ulogama su Meryl Streep kao vještica, Johnny Depp kao vuk i još mnogo drugih izvrsnih glumaca.

Film počinje tako da vještica dođe u pekarevu kuću i kaže mu da je njegov otac, kada je bio živ, ukrao čarobni grah te ju je majka zbog toga proklela da bude ružna zauvijek. Vještica tada baci kletvu na pekarevu obitelj da bude neplodna kako bi mu se osvetila te kaže: "Ako želiš skinuti kletvu s tvoje obitelji, otiđi u šumu i donesi mi ogrtač koji je crven kao krv, kravu koja je bijela kao mlijeko, cipelicu koja je čista kao zlato i kosu koja je žuta kao kukuruz!" I tako pekar i njegova žena otiđu u šumu kako bi skinuli kletvu i vještici donijeli sve što je zatražila da ponovno bude lijepa. U šumi im se događaju razne dogodovštine i sreću se s likovima iz bajki: s vukom, Pepeljugom i Matovilkom i njihovim princovima, Crvenkapicom, bakom, zločestim Pepeljuginim polusestrama i drugima.

U filmu mi se posebno svidjelo kada su Pepeljugin i Matovilkin princ pjevali o njihovoj tuži jer Pepeljuga stalno bježi, a Matovilka je previsoko. Bili su jako smiješni. Film je odličan. Trebali biste ga pogledati jer je jako zanimljiv i uzbudljiv. Jedino mi se nije svidjelo to što malo previše pjevaju.

Glumci odlično glume i mislim da, kada bi glumili drugi glumci, film ne bi bio tako zanimljiv. ●

ČITANJE OBOGAĆUJE

NAPISAO: Vedran Hazulin, 5. b

Još prije nekoliko tisuća godina ljudi su počeli pisati i tako se počelo razvijati i čitanje. Prvo pismo se pojavilo u Mezopotamiji, a prvo glasovno u Fenikiji. Prve su se knjige pojavile na istoku. Drevni Egipćani pisali su na svicima od papirusa. Gdje god se pojavilo, pismo, a s njim i čitanje, postali su nezamjenjiv dio ljudskog znanja.

Zašto je čitanje važno?

Čitanje je, tvrde znanstvenici, korisno za naše mentalno i fizičko zdravlje. Ono nas obogaćuje povećavajući naše razumijevanje drugih kultura i pomaže nam naučiti suosjećati. Čitanje ublažava osjećaje usamljenosti, pomaže da se smirimo, riješimo stresa te ponekad i da zaboravimo vlastite probleme. Također, čitanje je dobro za ljudski mozak, razvija pamćenje, maštu, kreativnost i govor. Liječnici često savjetuju i potiču ljude da što više čitaju jer kao što je važna tjelesna aktivnost, tako je važna i mentalna aktivnost. Ljudi koji više čitaju oštre svoj um, smireniji su, obogaćuju svoj rječnik, kreativniji su i uvijek nauče nešto novo.

Računalo ili knjiga

U današnje doba, kad vlada era računala, znatan broj ljudi ne sjeti se ni otvoriti knjigu, a kamoli nešto pročitati. Mladi često robuju računalnoj igri i jako puno vremena provode ispred računala, a da osim osnovne lektire u životu ne poznaju niti jedan klasik. "U računalnoj igri možda ćete morati spasiti princezu, ali vam zapravo nije stalo do nje, jer vi samo želite pobijediti u igri", objašnjavala je Susan Greenfield (dječja psihologinja). "Princeza u knjizi ima svoju prošlost, sadašnjost i budućnost, postoje odnosi i motivacije. Možete uspostaviti odnos prema njoj i vidjeti svijet kroz njezine oči." Koja nam aktivnost donosi više koristi, ali i užitka, prosudite sami!

ili

Čitaju li učenici stripove?

NAPISALA: Veronika Lipovec, 6. razred, Preseka

Svim vjernim stripolozima, lastoslovcima... Ovime bih htjela privući pažnju i podići svijest o tome koliko njihovi kolege čitaju, poznaju i prije svega cijene stripove. Sigurna sam da će vas ovo zanimati, možda samo dodatno potvrditi vaše stavove ili će vas potpuno šokirati. Dakle, naših 29 ispitanika, koji su velikodušno pristali sudjelovati u anketi, pitali smo najprije čitaju li uopće stripove te se iznenadili rezultatom od samo 19 čitača i čak 10 nečitača stripova. (Svim nečitačima preporučila bih da odmah krenu s čitanjem.) Naši učenici ne cijene umjetnost stripa, te je samo 16 učenika svojim mišljenjem potvrdilo

činjenicu da je strip jednako važna umjetnost kao književnost. Većina njih, odnosno njih 20, željeli bi uvrstiti strip u lektiru, dok ih 9 ne bi. (Neki od onih koji su bili protiv vjerojatno ionako ne čitaju ni redovnu lektiru pa bi dodatni stripovi za njih bili samo dodatna loša ocjena.) Na listi omiljenih stripovskih junaka probili su se Durica, Borovnica i Zlatka, domaći junaci učenicima poznati iz časopisa "Modra lasta" i "Smib". Kod muškog dijela čitača probili su se i strani superjunaci Hulk, Superman i Spiderman koji su također poznati i kao junaci akcijskih ili znanstveno-fantastičnih filmova. Razočaravajuća je bila samo činjenica da je na svakom anketnom listiću rezidencija namijenjena za prirasle srcu autore stripova ostala prazna.

OSVRT NA NEKOLIKO VIDEOIGRICA, 2014.

VIDEOIGRICE SU OMILJENA ZABAVA MNOGIH ŠKOLARACA. NEUPOUČENI BI MOŽDA MOGLI POMISLITI DA SU SVE ISTE, NO GADNO BI SE PREVARILI. ISKUSNI IGRAČI SU ZAHTJEVNI U IZBORU IGRICA I NE TRAŽE SAMO ZABAVU, VEĆ I KVALITETU. ŠTO IM JE SVE VAŽNO U IGRAMA, SAZNAT ĆEMO U TEKSTU JEDNE ISKUSNE IGRAČICE.

NAPISALA: Magdalena Belko, 8. a

Budući da sam velika obožavateljica videoigrica, bilo mi je teško izdvojiti samo nekoliko o kojima bih pisala. Ima mnogo igrica koje svakako zaslužuju spomen, ali ipak sam odabrala one koje sam igrala tijekom zadnja dva mjeseca. Posložila sam odabrane po datumu dolaska u trgovine, tj. datumima izlaska za PC.

THIEF

Thief je gra u kojoj se igrač stavlja u ulogu Garretta, gospodara lopova, koji se nakon neobične nesreće (od koje je prošla čitava godina) vraća u svoj rodni grad pod nazivom The City (svaka im čast na originalnosti). Tamo vladaju bijeda i glad, a situaciju pogoršava barun. Iako je grad u groznoj situaciji, bogati stanovnici još uvijek žive razvratno i u izolaciji. Tu upada Garrett koji ima niz misija, i glavnih i sporednih, koje većinom zahtijevaju da ukrade vrijedne stvari od bogataša. Igra me natjerala da se često "zakamenim" jer bih trebala većinu vremena ostati sakrivena, a ja sam nestrpljiva i trčim pred čuvare. I onda me ubiju. Usprkos tome igra mi je postala jedna od omiljenih. Općenito, igra je u prvom licu, grafika je odlična, priča je zanimljiva, možemo vidjeti svoju (Garrettovu) sjenu, ruke su divne (cure će znati i razumjeti, ughh...) i cilj nije ubijanje kao u većini igrica. Bitno je reći da su uključene i različite tehnike provaljivanja, šuljanja, skrivanja i ostalog. Sve u svemu, čista petica. Igra je izašla 25. veljače 2014. godine.

THE ELDER SCROLLS: ONLINE.

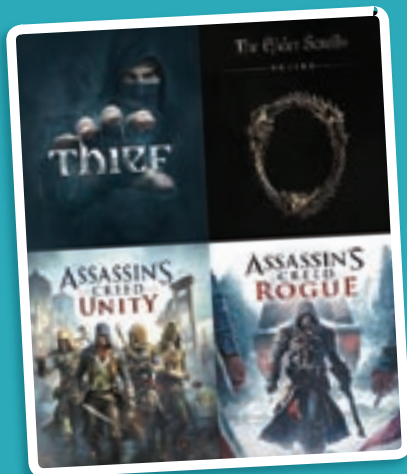
Igra je masivni *multiplayer online open-world RPG** koji je divna igra, ali ako se gleda sama za sebe. Igra nije napravljena od strane **Bethesda Game Studios** i razlika od ostalih **The Elder Scrolls** igara je OGROMNA. Priča se vrti oko zaustavljanja jednog od demonskih prinčeva (u igri **Daedra/Daedric Prince**) pod imenom Molag Bal koji pokušava stopiti svemir sa svojim dijelom podzemlja (u igri **Mundus i Coldharbour**). Naravno, tu su još umiješane mnoge dodatne misije koje igrač može završavati kako god želi. Igra je, kao što sam već napomenula, dobra ako se gleda kao sama za sebe. Ako se gleda kao dio dosadašnje **The Elder Scrolls** serije, značajno joj pada kvaliteta. Nije ni do koljena PRAVIM **The Elder Scrolls** igrama nakon 2002. godine (**Morrowind, Oblivion, Skyrim**). Ljuti pomalo žešće fanove i "šišajte" ga, izašla je poslije **Skyrima** i njegovog, nama najdražeg, junaka Dragonborna (na **Dovahzulu: Dovahkiin**), jer nema boljšava nego da se počnete "derati" i vaša "dernjava" ima posljedice. *Online* se ocjenjuje na dva načina: 1. sama za sebe – divota, stvarno i 2. dio **TES** serije – totalni promašaj. Igra je izašla 4. travnja 2014. godine.

ASSASSIN'S CREED UNITY I ASSASSIN'S CREED ROGUE

Igre koje su opet dio **Assassin's Creed** serijala (stvarno, *Ubisoft?*) koji se tijekom godina "poboljšavao" u grafici i padao u kvaliteti priče. Sve je krenulo nizbrdo nakon **AC: Revelations**. U redu, igre još uvijek sadrže ono nešto što nam pumpa adrenalin, ali se negdje izgubio osjećaj pravog tihog ubojice.

Igre su pune urnebesnih grafičkih problema (poznatijih kao *glitch*) koji ponekad graniče sa zonom sumraka jer stvarno, ajme meni, maknite to od mene. Ima još svakakvih dodatnih stvari koje umjesto da igre čine dobrima, čine ih jednostavno lošima. Tko god da je igrao prvih nekoliko **AC** igara, osjetit će razliku. Opet je kao i **TES: Online** – u redu ako se ne obaziremo na prijašnje igre. Serijali koji su previše isforsirani gube na svojoj vrijednosti, to zapamtimo. No, onima koji se ne obaziru na priču, već su fokusirani na grafiku i ubijanje, ovo je sasvim dovoljno. Igre su izašle 13. studenog 2014. godine.

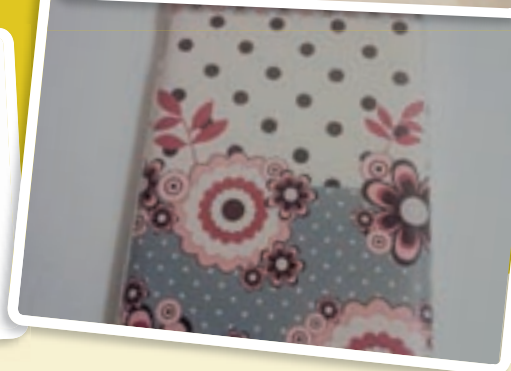
*RPG (eng. *Role Playing Games*) – igre koje igraču daju slobodu izbora svojih postupaka koji daju različite rezultate.

Modni trendovi

NAPISALA: Barbara Lipnik, 7. c

U posljednje vrijeme počele su se nositi hlače u boji, koje su svakako sve popularnije, zato što ih nose i cure i dečki. Maskice za mobitele su također vrlo popularne, ne samo zato što štite mobitele, već i zato što su jako lijepe. Ima mnogo maskica različitih boja i oblika, s različitim natpisima i slikama. Modni dodatci kao npr. šalovi, osim što odlično izgledaju, pomažu da vam zimi nije hladno. Sunčane naočale su također jedan od najpopularnijih modnih dodataka kao i različit nakit. Što ćete odabrati, ovisi o vašem vlastitom ukusu, ali što god bilo, neka bude veselo i puno boja jer boje su ove godine in. ●

Narukvice

NAPISALA: Ena Petek, 8. c

Ove godine u modu su ponovo došle narukvice. Svi nose nešto oko ruke; od gumica za kosu do svakojakih drangulija. Trend nošenja narukvica nastao je još prije 4-5 godina kada smo svi imali bar deset narukvica na jednoj ruci. To su bile šarene, gumene narukvice u oblicima različitih životinja. Sada ih nosimo najviše tri i sada su to narukvice napravljene od malih, šarenih gumica. Ja sam dugo vremena nosila jednu narukvicu jer sam vjerovala da mi donosi sreću, ali se na kraju potrgala.

Meni se sviđa nošenje narukvica, premda ih ne nosim često. Narukvice, kao i sav ostali nakit, govore nešto o nama i čine nas drugačijima. ●

KRIŽALJKA

(sastavio: Vedran Hazulin, 5. b)

VODORAVNO

- 1 grana poljoprivrede
- 2 čovjek koji se bavi nekim obrtom – vrsta cvijeća
- 3 oznaka za Dubrovnik – Austrija – mala krznena životinja
- 4 upiši: uć – lava (mn.) – znak za kalcij
- 5 ima ga zanatlija – Arhimedov uzvik (Otkrio sam!)
- 6 ... s onoga svijeta – vrsta velike raže – slovo iza p
- 7 tona – upitna zamjenica – prvo slovo abecede X 2 – mi ... oni
- 8 sagradio arku – "Sportske novosti" – engl. zapad
- 9 IT – geometrijski lik – znak za sumpor – upiši: A
- 10 obrazovne ustanove – vrsta motora
- 11 vrsta biljojeda koja živi u džunglama – osobna zamjenica – 26. slovo abecede
- 12 "Vršitelj dužnosti" – posuda za kupanje – u njoj su se spasili od velikog potopa
- 13 plodno mjesto u pustinji – suprotni veznik – šipak

OKOMITO

- 1 tajanstvena riječ
- 2 proizvodi obuću – od kojeg vremena
- 3 LjR – znak u glazbi – uzvik; hopa, hop – predzadnje slovo abecede
- 4 ne potpuna tama – znak za kalij – umjetničko djelo
- 5 dan bez sredine – Zemljin omotač
- 6 suprotno od jang – upiši: A – negacija – žensko ime
- 7 antički izraz za tada poznati svijet – "radni sat" – ime glumca Pacina
- 8 litra – ilirska kraljica – pogodbeni veznik – Italija
- 9 mliječni proizvod – egipatski bog sunca – kratica za west – ime jedne rijeke
- 10 trojke – kaubojac
- 11 šaraf – IS – drugi samoglasnik – prijedlog k
- 12 kukac koji može ubosti – Antun Reljković – vrsta umaka

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1												
2												
3												
4												
5												
6												
7												
8												
9												
10												
11												
12												
13												

ŠKOLSKI BISERI

Učiteljica: Kako glasi prezent pomoćnog glagola biti?
Učenik: Ja jesam, ti nisi ...

Biografija je pjesničko djelo o prirodi.

Dijelovi fabule su: uvod, zaplet i razvod.

Šegrt Hlapić je bio miš.

Učiteljica: Ne morate prepisivati pitanja, samo odgovorite na njih.

Učenica: Učiteljice, jel' moramo prepisivati pitanja?

Tko rano rani, cijeli dan mu se spava.

Autoportret je slika auta.

VICEVI IZ ŠKOLSKIH KLUPA

ŠKOLSKI PREDMET

Jurica pita Ivicu:
- Koji predmet najviše mržiš u školi?
- Imenik.

FIZIKA

Učiteljica ispituje fiziku:
- Što je brže, svjetlost ili zvuk?
- Učenik: Zvuk. Jer kad upalim televizor, prvo dođe zvuk, a onda slika.
- Drugi učenik: Nije točno. Svjetlost je brža jer kad upališ radio, prvo se upali lampica, a tek onda čuješ zvuk.
Učiteljica: Da, svjetlost je brža, ali ovo nije dobar primjer. Ivice, ti želiš objasniti?
Ivica: Da. Svjetlost je brža jer kad grmi, prvo vidimo munju, a onda čujemo grmljavinu.
Učiteljica: Bravo, Ivice! A zašto je to tako?
Ivica: Zato jer su oči bliže munji nego uši.

EVOLUCIJA

Otac Ivici objašnjava teoriju evolucije.
Ivica: Tata, ovo je najveća glupost koju sam ikada čuo!
Tata: A zašto bi to bila glupost?
Ivica: Zar nije vrhunac gluposti kad ti rođeni otac govori da si nastao od majmuna?

OPRAVDANJE

Učiteljica: Zbog čega jučer nisi bio u školi?
Učenik: Baka mi je bila jako bolesna
Učiteljica: Svaki put kad izostaneš, to kažeš. Ja ti to više ne vjerujem.
Učenik: Potpuno vas razumijem, učiteljice. I mi doma već sumnjamo da ona samo glumi.

LITERARNI I LIKOVNI DIO ŠKOLSKOG LISTA

Kako ne bismo pasivno promatrali svijet oko sebe, odlučili smo nešto poduzeti. Što smo poduzeli? Ono što najbolje znamo! Poduzeli smo apsolutno sve kako bi sljedeće stranice našeg školskog lista imale dušu.

1. nagrada na međunarodnom literarnom natječaju Drugi književni susreti "Lejla Avdić"

Kad se rijeke izliju i brda pokrenu

Na ogoljeloj grani
Drhturi mala kap kiše ...
Gdje su oni ljetni dani?
Kiša ih guši sve tiše, tiše ...
Gdje je?
Zvuk crkvenog zvona
Prosut po prašnu putu,
Čuvaš li još uvijek ljeto
U svom starom zimskom kaputu?

Gdje je?
Zrno soli ...
Na tvojoj toploj, znojnoj koži?
Pamtiš li još uzavrelo ljeto
I kad te zimski vjetar zaboli?

Gdje je?
Okus voćnog, svježeg nara?
Gledaš li još uvijek sliku ljeta
Na prašnoj polici starog ormara?

I kad ...
Rijeka nemirna naše uspomene nosi,
Ne zaboravi ni tad
Kuda smo gazili
Sretni i bosu.

Kad mutna voda
Odnese sve ...
Tvoje ... i njeno ...
i moje ...
Kad se nađeš u ponoru,
Duboko ...
Pod ruševinama svog
sigurnog gnijezda,
Sjeti se samo
Kako smo nekoć
U mašti letjeli
Do plavih zvijezda.

I kad ...
Vlažna plijesan
Uprlja zidove
Tvoje srušene sobe,
I prekrije ti krevet cijeli
Ne zaboravi
Da će opet zamirisati
Ljiljani bijeli.
I opet će, vjeruj mi,
Doći ljeto,
A kad sunce otjera
Podivjalu vodu,
na tvome licu zatitrat će
Osmijeh
Onaj djetinji, iskreni, veseli ...

Na ogoljeloj grani
Drhturi mala kap kiše ...
Gdje su oni ljetni dani?
Kiša ih guši sve tiše, tiše ...

Nikola Puhin, 8. b

Nagrađeni rad na literarnom natječaju U svijetu bajki Ivane Brlić-Mažuranić

REČENICA KOJA OBUHVAĆA SVIJET

Od prvog udisaja, pogleda, plača i prve suze, od prve sekunde života, počinjemo živjeti riječi. Živimo slova, zaobljene rukopise nazvrnjane crnom tintom, živimo misli, ideje i snove. A sve to stane u riječi, cijeli naš život. Jedan bljesak u zjenici oka, jedan korak na prašnom putu, sve je to jednako važno. Ponekad i jedan uzdah čini poglavlje književnog djela. Svaki naš pogled piše našu životnu priču, ima uvod, zaplet, vrhunac i, na kraju, završetak.

Riječi su note nostalgичne harmonije, tužna balada, osjećaj prvog snijega i toplina užarenog pijeska. One su mi, a mi smo riječi. Sve ono čemu težimo, nadamo se ili što priželjkujemo, naše su riječi. Bez njih, mi smo prazni.

Riječi su svježja izvorska voda i krv što kola u našim žilama. Riječi su život. Samo naš, neponovljiv i tužan, i bolan, i sretan, i nezaboravan, samo naš napeti roman. Čovjek bez riječi ili svog materinjeg jezika sam je i ostavljen, isprazan. Ne mislim na onog čije usne šute, jer one i nisu toliko važne. Sam je onaj koji ne priča očima, srcem ili samim svojim bićem. Njegov život tada i nije život. Što će ti knjiga bijelih, čistih listova?

Važan je razmak, točka, slovo, rečenica, važno je svako pojedino razdoblje našeg života. Ljudi danas zaboravljaju pričati onako, ludo i djetinje, zaigrano i s puno emocija, zaborave pustiti srcu da priča. A onda odu i za sobom ostave netaknutu bijelu, čistu knjigu koju nitko ne pročita. Prožive ovaj život ne ostavljajući za sobom ni jednu pjesmu, roman ili bar anegdodu. A to je izgubljen život.

Ja znam da tako neću učiniti sa svojim životom. Želim umrijeti s boli u ruci od pisanja, s tintom umrljanim prstima, želim živjeti i umrijeti s riječima na usnama. S njima želim živjeti, misliti, gledati, voljeti – sve riječima. Makar malim, priprostim, s tek po tri slova. Jer ja riječi ne želim samo čuti ili pričati, želim ih živjeti.

Želim živjeti riječi – to je rečenica koja obuhvaća cijeli svijet.

Nikola Puhin, 8. b

Rad predložen za državno natjecanje LIK 2015.

▼ Adnan Jakupović, 5. a

Rad Adnana Jakupovića (5. a) pohvaljen je kao jedan od najboljih na županijskom natjecanju te je predstavljen i na državnoj razini natjecanja iz likovnog odgoja.

BRDO ZIMI

Svaka zima voli svoje brdo i svako brdo voli svoju zimu.

Snježni oblak traži brdo gdje će spuštati pahulje svoje. A za koga to? Za jelku, da bude ukrašena bijelim grudicama. Za djecu koja vole brdo i koja se mogu sanjkati i grudati do mile volje. Za skijaša, da bi mogao na brdu vježbati i niz njega juriti. Za vjevericu koja u snježnom bjelilu traži svoj dom da odspava zimski san.

Kamo sreće da se nekom zgodom nađe veliko snježno brdo, a u tom brdu dugačak tunel koji služi mnogim putnicima da prevladaju mnoge zimske oluje.

Svako dijete i svaki skijaš, svaki tunel i snježni oblak žele da to snježno brdo uvijek zimi bude snježno.

Mato Kovačić, 4. a

▲ Nikola Barišić, 8. b

VISIBABA

Visibaba je lijep cvijet. Nema mirisa. Cvijet ima tri laticice i u obliku je zvona. Listovi su joj sabljasti. Raste potkraj veljače. Ona je zaštićena biljka. Stabljika joj je zelene boje i savinuta je kao baka kad ju bole leđa. Zato je i zovu visibaba. Volim visibabe zato što su lijepe.

Leon Nađ, 2. r., PŠ Banovo

Patricia Lukić, ▶
1. r., PŠ G. Tkalec

▲ Luka Turčin, 3. r., PŠ Banovo

LJUBAV NEMA PRAVILA

Bio jednom jedan zmaj koji je živio u gradu Zmajevcu. Zvao se Jozo. Jozo je imao kuću na ogromnom oblaku. Jednoga dana ugledao je malenu pčelicu koja je zujala naokolo i zaljubio se u nju na prvi pogled. Jozo je što prije htio prići pčelici te je naglo sletio i ozlijedio krilo. Pozvao je pčelicu da ga podigne, ali je pčelica bila pre-slaba. Srećom, upomoć su došli Asterix i Obelix. Dali su pčelici čarobni napitak. Kada je pčelica popila napitak, pretvorila se u zmajicu i pomogla zmaju Jozi da se vrati kući na oblak. Kada se oporavio, pitao je pčelicu-zmajicu hoće li biti njegova žena. Pčelica-zmajica je odmah pristala i tako su se vjenčali. Na vjenčanju su bili Asterix i Obelix te cijelo njihovo selo, a vjenčao ih je poglavica sela. Na vjenčanju su, također, bili i Tom i Jerry koji su stvarali probleme pa su bili izbačeni. Kuma je pčelici-zmajici bila Pepeljuga, a djeveruše Trnoružica i Princeza na zrnu graška, koje su mladence posipavale ružinim laticama i graškom.

Nekoliko godina kasnije, pčelica-zmajica i Jozo, dobili su djecu koja su imala zmajevo tijelo, a krila i repić kao u pčelice. Sve se to dogodilo zbog zaljubljenog zmaja Joze. Ljubav nema pravila.

Nensi Novosel, 3. b

Tamo, baš tamo, ja želim doć'

Tamo gdje sunce zemlju ljubi, tamo gdje se svaki trag zlu gubi. Tamo gdje mir obasjava noć, tamo, baš tamo, ja želim doć'.

Tamo gdje uvijek dobrota vlada, tamo gdje uvijek postoji nada, tamo gdje se životna pjesma sklada, tamo ja želim otići sada.

Valeria Drvenkar, 7. c

KRIJE LI SE SREĆA U ČITANJU?

Jeste li se ikada pitali što je sreća? Ja mislim da je sreća kao duh koji leti po svijetu. Kada duh-sreća dotakne nekoga, taj postane sretan. A što je s čitanjem? Kada nešto pročitatmo, sretni smo. Krije li se taj duh u čitanju? Kada sam bio mali, volio sam čitati i crtati stripove. U vrtiću sam bio jako pametan. Čak sam u vrtiću donosio omiljene stripove. Nisam znao koja knjiga mi je bila najbolja, ali sam se odlučio za knjigu Kućna čudovišta jer volim crtati čudovišta i ne bojim ih se. Kao mali sam jako dobro čitao i izgovarao riječi na engleskom jeziku. Kada sam krenuo u školu, prvo što mi je palo na pamet je bilo to da vidim što ćemo učiti.

Sada jako vješto čitam i mislim da me moj duh-sreća neće napustiti dok god budem čitao.

Marko Petrak, 4. b

Mateo Šimunec,
1. r., PŠ Rakovec

MAJKA

Majka ... riječ od pet slova, a tisuću briga. Majka je osoba koja će reći da nikada nije bila ljubitelj slatkoga ako je na stolu pet kolača, a njih šestero za stolom. Majka je imenica koja nema zamjenicu. Biti majka je najteži, ali i najljepši posao. Majka nikada ne prestaje biti majka, imalo njezino dijete pet ili pedeset godina.

Kada nam je teško i kada mislimo da nemamo nikoga, mama je tu. Ona će nam zauvijek biti pravi prijatelj. Bezuvjetna podrška, potpora i smjernica. Usmjerava nas tijekom cijelog života na pravi put. Dok smo mali, uči nas hodati, govoriti, čitati, računati, a kada porastemo, uči nas kako se nositi s problemima, prevarama, izdajama ... Uči nas kako ići kroz život. Teško je biti majka. Teško je biti netko tko trpi toliko udaraca. Ne fizičkih. Da su fizički bilo bi dobro. Kada dođe ta jedna faza u djetetovu životu, kada odbacuje sve, pa čak i majku, majka pati više nego samo dijete. Majka će za svoje dijete dati sve. Uzeti od sebe, sebi neće nešto priuštiti, samo da njezino zlato ima sve što mu je potrebno. Općenito se ljudi, pogotovo dio muške populacije, čude kako žena izdrži porođaj jer je dokazano da je ta bol neopisiva. No, majka može sve. Ona mora biti spremna na sve. Nitko nas nikada neće voljeti više od majke. I nije bitno je li dijete posvojeno ili baš vlastito, bitno je što je spremna dati cijelu sebe, svu ljubav i pažnju. Koliko god nas to ponekad nerviralo, mama se brine za naše dobro. Nikada nam ne bi željela zlo. Zaštititi će nas životom ako treba. Hrabrija i predanija osoba od majke ne postoji. Često zamjeramo ponešto majci ne znajući da ona nama nikada neće zamjerati, koliko god da ju povrijedimo. Zašto? Ona je nosila to dijete u svom trbuhu. Ona je navikla na udarce toga djeteta. Borit će se protiv cijeloga svijeta za svoje dijete. Koliko god njezino dijete bilo "loše", za nju će biti najbolje. Moramo cijeniti majku. Ona nas je donijela na svijet. Svakoga dana trebamo joj pokazivati koliko ju volimo iako ona to ne traži. Živjele sve majke svijeta, anđeli bez krila.

Petra Milašinčić, 8. a

▲ Lea Šimunec, 3. r., PŠ Rakovec

ZAŠTO ME SVI ŽELE ODGAJATI?!

Zašto me svi žele odgajati?! Uopće ne znam. Meni bi bilo lakše kada ne bih morao slušati njihove prodičke cijeli dan.

Najgore je kad imam ujutro školu. Završi mi škola, dođem doma i viknem: "Ima kog' doma?" "Evo, čujem mamu kako viče: 'Jesi li dobio kakvu ocjenu?'" Ako je ocjena dobra, ovako zvuči: "Bravo, sine!" Zagrlji me. Ali ako je loša, ovako zvuči: "To ćeš ispraviti, znaš! Hajde, ulazi u sobu i uči!" I to je tek početak tog krvavog dana. Mislim da bih, kada me nitko ne bi odgajao, bio sretan kao sretni kraljević.

Moj dan bi izgledao ovako: ujutro bih se probudio i najeo se palačinki. Poslije bih otišao igrati igrice na računalu. U podne bih otišao na igralište, igrao bih nogomet i družio se s prijateljima. Kad bih došao doma, najeo bih se pohanog mesa i nikad ne bih jeo mahune. Ponovno bih igrao igrice na računalu do 2300. Kada bih završio, otišao bih u krevet i gledao televiziju do 2330. I tako svaki dan.

No, postoji jedan problem. Tko će kuhati, voziti me na igralište i davati mi džeparac? Pa naravno! Ići ću na tečaj kuhanja, položiti vozački ispit i napraviti neku igricu da zaradim puno novca. Ali, ako ne vjerujete da je to dobar plan, držite se svojih roditelja!

Dominik Pičak, 6. b

Siromah

Suzama oči pune
I lice što od tuge trune,
Riječi sve isprazne i mlake,
Odielio ga život od sreće svake.
Moli nekog da mu pruži moć,
Al' hladni su ljudi.
Hoće l' takva bit' i noć?

Paula Ribić, 7. r., PŠ Preseka

MONOLOG SREĆE

Ja sam Sreća Srećodarović. Živim u mislima djece. Volim dječje osmijehe, a najljepše mi je uveseljavati odrasle i djecu.

Ljudi me vole i žarko žele mene, Sreću. Kad im ne pomažem, naljute se pa se pitaju zašto im nisam pomogla. Pokušavam im pomoći, no, dok jednima pomažem, drugi me već trebaju. Kad pomažem djecu, samo upalim onu žutu svjetiljku u njihovim mislima.

Ponekad se pitam zašto nemam godišnji odmor. Vesela sam kad mi posao ide kao od šale, a tužna kad nekog razočaram. Tada mi suze teku niz obraze kao rijeke. Željela bih da širite ljubav i sreću oko sebe da svima bude bolje.

Anna Bušić, 4. a

▲ Jelena Pranjić,
6. r., PŠ Rakovec

◀ Mia Maria Galešić, 1. b

Moj Vrbovec

U mom Vrbovcu gradu,
se je v lepom skladu.
Ljudi se veseliju proleću, cveću
i brzo na posel kreću.
Vesele se radnom danu;
kaj zutra imaju v planu?
Da im projde žalost, jad
dok si još tako mlad.
Deca v školu veselo kreću
i roditeljima donose sreću.
Tako njim je prošel tjeden dni
i sretni su bili svi!

Ema Belošević, 6. c

ŠTO BIH MOGAO DAROVATI LJUDIMA?

Gladnim ljudima darovao bih hranu, a žednima vodu. Beskućnicima i djeci bez roditelja darovao bih dom. Siromašnima odjeću i stvari za kuću, a njihovoj djeci igračke. Ljudima koji žive u ratu, mir. Tužnima bih poklonio pjesmu, a usamljenima prijateljstvo. Zločestim bih darovao dobrotu, a ljutima veselje. Maloj djeci puno slatkiša, a djedama i bakama druženje. Bolesnima bih dao zdravlje, a ljudima koji nisu išli u školu, znanje. Bratu bih poklonio seku, a seki brata. Svim tatama ovog svijeta poklonio bih odmor i više vremena za svoju djecu, a svim mamama ljubav i cvijeće.

Bero Sokolić, 5. b

▲ Ivan Lacković, 4. r., PŠ Dijaneš

▲ Gabrijela Klepec, 5. a

Toni Čivrag, 1. c

RUDAR I GRUMEN SREĆE

Bio jedan bogat mladić. Imao je što god je htio, nikada nije trebao raditi jer su ga roditelji uzdržavali. Usprkos činjenici što je imao sve, nije bio sretan. Nešto mu je u životu nedostajalo, no nikako nije mogao otkriti što. Tu prazninu pokušao je popuniti glupim odlukama, ženama i alkoholom. Jedne noći glupost mu se obila o glavu.

Bio je to grozan prizor. Zgodan mladić, pod utjecajem alkohola, ubrzava svoj najnoviji model mercedesa i prekasno uočava kamion koji mu dolazi ususret. Automobil biva smrskan, ali vozač je preživio. Brzo je odvezen u bolnicu gdje je ustanovljeno da mu je smrskano desno koljeno, ima otvoreni prijelom na lijevoj potkoljenici i tri napuknuta rebra. Za oporavak je bilo potrebno strogo mirovanje. Smjestili su ga u dvokrevetnu sobu s nekim starcem. Starac je ležao na krevetu do prozora, a u bolnici je zbog akutnog edema pluća. Jednom dnevno bilo mu je dopušteno

sjesti i promatrati kroz prozor. Kada je mladić stigao, brzo su se sprijateljili. Često su razgovarali o raznim temama, interesima, obitelji ... Jednom prilikom starac je spomenuo kako je živio vrlo siromašnim rudarskim životom, ali da je usprkos tome bio sretan. Našao je divnu ženu i svoj je život ispunio kada je prvi put uzeo svoje dijete u naručje. Mladiću nije bilo jasno kako je mogao biti sretan bez novca u džepu.

Nakon nekog vremena mladić je počeo željno iščekivati trenutke kada bi starac gledao kroz prozor i opisivao mu što vidi. Preko puta bolnice bio je prekrasan park s jezercem punim patkica i labudova. Djeca su se ondje igrala, a odrasli uživali u bojama cvijeća uz šetalište. Našao se ondje i pokoji ljubavni par, šetali bi držeći se za ruke. Jednom mu je opisivao i paradu koja je prolazila, a mladić ju je mogao samo čuti. Naposljetku, starac je umro.

Nakon starčeve smrti mladić je tražio da ga premjeste na krevet do prozora. Ispunili su mu želju. Skupio je svu snagu i pokušao sjesti. Uspio je! Želio je napokon vidjeti sve ono o čemu mu je starac govorio, ali umjesto parka ugledao je zid. Upitao je sestru kako je starac opisivao park i ljude kada je tu samo zid. Sestra mu je odgovorila da je starac bio veliki optimist i da bi bilo koga tko bi bio s njim uveseljavao opisima parka u kojemu je odrastao. I da zid i tako nije mogao vidjeti jer je s vremenom oslijepio. Mladić, potresen tako dirljivim saznanjem, shvati da je slušajući te priče bio sretan i ispunjen. Tek je tada shvatio što mu nedostaje u životu. Raznolikost malih stvari, sreća je u njima. Pronašao je rudarev grumen sreće.

Magdalena Belko, 8. a

SVIJET PO MOME

Mnogo puta mi roditelji kažu: "Ne smiješ tako, tako se ne radi." Od rođenja učimo poštivati neka tuđa pravila, na primjer: pravila kulturnog ponašanja, pravila kulturnog oblačenja, prometne znakove ... Često me ta pravila živciraju i poželim da postoji svijet po mome. Kako sam o tome cijeli dan razmišljala, usnula sam i takav san.

Svijet po mome, hm, u početku mi se zamisao činila jako jednostavnom, odredim pravila i svi ih poštuju. Počela sam ih pisati. Bilo ih je mnogo, a izdvojila sam samo ona, po mom mišljenju, najvažnija. Prvo i najbitnije pravilo bilo je da se svi svima obraćaju s ti. Oduvijek mi je bilo bezveze da netko nekome govori Vi. To je strogo i ozbiljno, a ja to ne volim. Ljepše je kada smo svi prijateljski raspoloženi i kada se oslovljavamo s ti. Drugo pravilo je da odgojeni kućni ljubimci smiju ići bilo gdje sa svojim vlasnicima jer su im oni ipak najbolji prijatelji. Treće pravilo je da nitko ne psuje jer time vrijeđa ostale ljude i Boga. Nema potrebe za psovanjem i vrijeđanjem jer tako nećemo ništa postići. Četvrto pravilo nije bilo obavezno, a to je da vjeruju u Boga i poštuju njegova pravila.

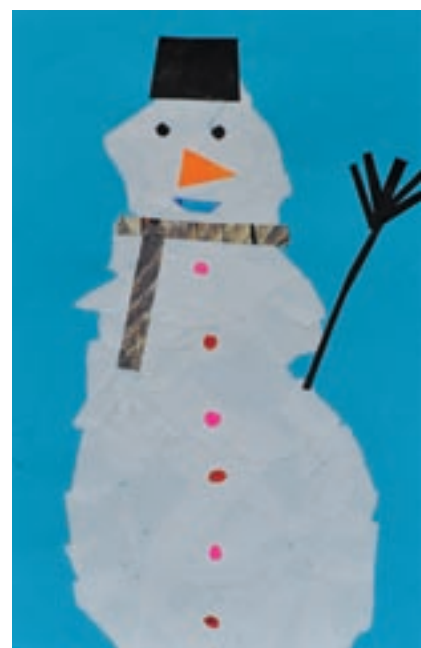
Sve je krenulo u prekrasnom nizu. Svi su bili veseli, nisu psovali te su si međusobno pomagali. Nešto najljepše u mome životu!

No, jednoga dana ljudi su počeli kršiti četvrto pravilo. Mislila sam da je to u redu jer svatko ima pravo na svoju vjeroispovijest. Onda su počeli kršiti i drugo, zatim treće ... postalo je grozno. Nisam uopće znala kako je do toga došlo. Nisam ih uspjela umiriti jer još nisam bila spremna, nisam to očekivala. Osjećala sam se jadno. Poželjela sam da se sve vrati na staro i da ponovno slušam tuđa pravila.

Na svoju sreću tada sam se probudila. Vani je bio lijep sunčan dan, ptice su pjevale, mama i tata su bili sretni. Rekli su mi da je razlog sreći to što je njihovog prijatelja semafor spasio od prometne nezgode. Zahvalila sam Bogu što postoje pravila. Nakon toga sam se kulturno obukla za školu i krenula. Pogledala sam lijevo i desno te zatim prešla cestu.

Nastavila sam lijepo živjeti i nisam više niti pomislila da postoji svijet po mom. Naučila sam da ne želim vladati i sretna sam na ovom položaju koji mi je Bog podario.

Paula Jakšić, 7. b

▲ Patricia Bakran, 1. b

Posao vrijedan divljenja

Vatrogasci pomažu u nesrećama svim, a najčešće gase vatreni dim.

Dobrovoljno evakuiraju ljude sve da ne prouzroče još veće požare.

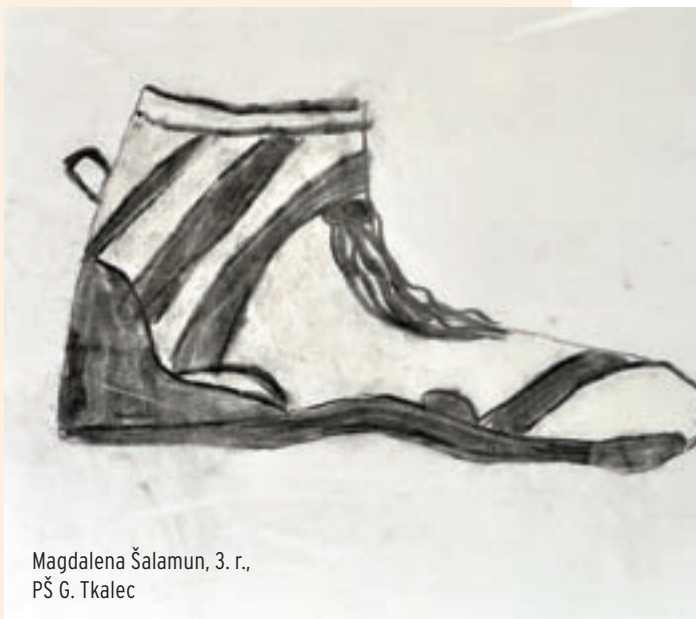
Takav posao ne može obavljat' svak' ako nije dovoljno psihički jak.

Vatrogasno vozilo ima vodu i pjenu da od vatre napravi pepelnu sjenu.

Vatrogasci rade po cijelom šarenom svijetu al' nemaju praznike, ma kakvi, po ljetu!

Vatrogasni broj je 193 ako si u nevolji, nazovi ga i ti!

Emilija Turčin, 7. c

Magdalena Šalamun, 3. r.,
PŠ G. Tkalec

Nekaj na kaj

Nigde ni nikoga,
jer hladna je zima.
Ljudi su v hižama,
ruke greju na pećima.

Priče stare povedaju,
starih danov se sećaju,
vinčeko si pijeju,
pa si male zapopevaju.
Prejde zima same tak,
posel dojde nabrzak:
spomenke pozabili,
motik se primili.

Valerija Čolig, 6. r., PŠ Rakovec

▼ Lana Pavešić, 1. c

Ljubav

Ljubav je kao velika duga
od puno boja i dugačkih pruga.

Boje u ljubavi su tople i žarke,
ponekad nestvarne kao iz bajke,
ponekad klimave kao i barke.

David Kuzmek, 4. r., PŠ Rakovec

Paula Varjačić, 3. a ▶

Julia Benc, 4. r.,
PŠ Rakovec

AVIONČIĆ SPASA

Škola je počela i petašica Ana mora smisliti govor za male đake prvake. Razne ideje su joj padale na pamet. Jedna od boljih ideja bila je ova: "Draga djeco! Svi smo čekali ovaj dan. Sada ste i vi dio naše škole." Vježbala je pred ogledalom, ali govor joj se nije činio dovoljno dobrim. "Ne brini, bit će dobro!" dovikivala je mama iz kupaonice uređujući si frizuru. Ana je samo okrenula očima, zgužvala papir, ubacila ga u koš poput profesionalnog košarkaša i odjurila van. Mislila je: "Možda mi ova jesen pomogne." Odjednom ju nešto bocne u rame. Ana sagne glavu i ugleda papirnatu aviončić na tlu. Podigne ga te razmota. Zijejnula je kao da će slona progutati! Unutra je pisao cijeli govor koji je ona pokušavala smisliti. "Tko je ovo napisao?" pitala se. Okrenula se oko svoje osi i pogledom tražila tko je mogao baciti aviončić. Nikoga nije vidjela. Uzela je papir i otišla kući. Napokon! Došao je i taj dugoočekivani dan. Dan čitanja govora. U publici se nalazio i jedan malo veći đak i činilo se da nije prvašić. Bio je to rume-ni dječak. Ani se činio sumnjivim. Nakon govora, dječak ju je dočekaao. Rekla je: "Marko, nisi trebao, mogla sam i sama napisati govor." Marko se nasmijao i rekao: "Sve za frendicu!" Zajedno su sretni otišli kući.

Fran Ivan Mataković, 5. c

Marta Rabudić, 3. r., G Tkalec

Stari hrast

Usred trave cvijeće raste,
Na starom hrastu debele su kraste.
U grani hrasta skrila se ševa,
Cijeloj šumi ona lijepo pjeva.

Vjeverica se u duplji hrasta skrila
Ona nam je jako živa:
Nakupila je žira dosta,
Sutra će imati dragoga gosta.

U goste joj dolazi susjed stari.
On sam dobro ne čuje,
Ali ona za to ne mari.

U podnožju hrasta, ispod lista,
Nešto se nečujno miče Đ
To je kišna glista!

Josip Gašparić, 7. r., PŠ Rakovec

▲ David Besek, 1. r., PŠ Dijaneš

▲ Dorotea Živković, 3. a

NAVEK

Navek jutre kad se zbudim, prve idem otpret oblok. Tak si zemem svežeg zraka, da mi jutre bude lake. Posle tega, postelj popravim da mi mater ne bu ljuta. Onda se vmijem i počešljam lasi jer bi mater onda rekla: "Kak si to vneredna!" Oblečem si zdaljnjačku i rubaču da mi ne bu friško. Tak je to v mojem kraju v kojem rožaki cele jutre popevaju, a deca se navek po cele dane igraju.

Tea Ferenčak, 4. c

JAM SAM VRAPČIĆ

Jedne noći napadao je gusti snijeg. Bila sam jako gladna. Odjednom su se otvorila vrata kuće. Dječak Ivan donio je drvenu kućicu. U nju je stavio sitne sjemenke suncokreta. Tada sam se najela i bila sam sretna i sita.

Paula Požgaj, 2. r., PŠ Banovo

Jutri pri mene

Sunce je polake zišle.
Maček je spal v kistre,
larmal je već cucek,
mama je delala ruček.

Zišel sam z hiže,
videl gusenicu kak gmiže.
Čez potok sam preskočil,
na pole kukurize doskočil.

Lisica v kukurize me vidla neje,
al čujem kak mi se sestra smeje.
Osetim nešte me z šume gledi:
"Beži, Štef, divlja svinja te sledi."

Mam sam natrag skočil,
al sam se sav namočil.

Idem se brže presleči
da se mama na mene ne dreči.

Leonardo Čolig, 6. r., PŠ Rakovec

OD PRVE IZGOVORENE RIJEČI DO PRVE PROČITANE KNJIGE

Kad sam bila mala, mama bi mi uvijek pričala moju najdražu priču. Ta priča je Alisa u zemlji čudesa. Bez te priče ne bih mogla zaspati.

Jedne sam večeri zaspala na pola priče i mama je otišla nakon nekog vremena. Probudila sam se i vidjela da je nema, uzela sam knjigu i počela pomalo čitati, slovo po slovo, pročitala sam nekoliko rečenica, ali dalje nisam znala te sam samo zaspala.

Kad sam se ujutro probudila i otišla u kuhinju, uzviknula sam: "Škola!" Mama me upitala: "Što?" Ja sam joj odgovorila da želim u školu. "Želim naučiti čitati tako da si mogu sama navečer čitati priče." Mama je pristala na to, jer kako kaže, dovoljno sam stara i velika. "Dobro, a kada ću krenuti?" upitala sam ju. "Uskoro", odgovorila je mama.

I tako je prošlo još nekoliko večeri do početka moje prve školske godine. Napokon i to jutro, još se samo moram spremati za školu. Krenula sam. Kad sam

stigla, sve mi je bilo novo. Novi prijatelji, nove stvari i novi prostor. Kad je zazvonilo, bilo je to moje prvo školsko zvono. Svi smo sjeli i ušla je jedna visoka učenica. Začudila sam se koliko je visoka, ali sam shvatila da je to ipak učiteljica. Tako je, bila je to učiteljica Marija. Napokon smo počeli učiti slova. Imali smo štivo, zvalo se abeceda. Javila sam se da čitam, ali su mi neke riječi bile nepoznate pa mi je učiteljica pomogla. I nakon nekoliko mjeseci ja sam čitala sve bolje slova, riječi, rečenice i štiva. Najdraže mi je bilo navečer kada sam ja majci čitala priče baš kao što je i ona meni čitala. Još se sjećam svoje prve knjige koju sam pročitala. Bila je to Alisa u zemlji čudesa.

I evo me danas nakon četiri godine, u 4. razredu, računam, pjevam, vježbam, trčim, pišem i sretna sam. Samo se ne mogu sjetiti kako i kada sam naučila reći mama. To je bila moja prva riječ.

Lara Kolar, 4. c

Leo Grgić, 1. r.,
PŠ G. Tkalec

Lara Mucko,
8. a

Hana Matković, 2. r., PŠ G. Tkalec

Laura Bengez, 4. a

RAZMIŠLJANJA SIROMAŠNOG OCA

Radim u gradu u željezari cijele dane i noći da bih prehranio obitelj. Teško mi je – strašno teško! Radim dvanaest sati na dan, pa i više, ali teško zaradim kakav novac. Doma sam sirotinja. Vratiti se ne mogu, jer od čega ćemo živjeti? Od čega prehraniti obitelj? Zar mi je takav život suđen? Slabo jedem jer i jelo je skupo. Jedem samo jedanput na dan, a navečer popijem malo mlijeka što mi ga daje jedna dobra susjeda. Stanujem u vlažnoj sobici s krevetom i malim prozorčićem koji mi pruža slabašno svjetlo, tek toliko da uhvatim koju zraku sunca. Živjeti je teško. Kod kuće imamo ono malo kokoši koje daju pokoje jaje, a djeca su sretna kad je kod kuće i malo kruha. Težak je ovaj život, težak brate! Ali nekakav strah me mine kad se ujutro probudim i krenem na posao ovdje u gradu. Tako ću zaraditi za hranu koja nam je najviše potrebna. Sve brige i boli nestanu tek kad me obasja žar upaljene peći i kad sve poprimi miris nečeg užarenog, jer tu se radi željezo, a vani ionako nije bolje.

Nikola Hustić, 8. razred, PŠ Preseka

Kromper

Cvetek je mali na vrtu spal, dok sunce ogreje on se bu stal.

Korenje bu pustil čez piriku, ak' ne bu mogel bu prosil motiku.

Bu steral zlatice, hitil ih poskrivce, v jutrešnje rose bu vmiil ličee.

Plode bu dal lepe okrogle, cvet bu mu spal i sem bu rogle.

A tak nam je fini, to nije fer!

Vu zemlju zarini, buš našel kromper.

Veronika Lipovec, 6. r., PŠ Preseka

Ema Vicković,
3. b

BAŠ SE VESELIM ...

Ja se veselim kada idem u školu.
Ja volim ići na more.
Sretna sam kada se igram sa sestrom i bratom
u dvorištu.
Volim kada slavimo Isusovo rođenje.
Meni je lijepo kada idem na rođendan i kada ja
slavim rođendan.

Marija Petonjić, 1. a

NESTRPLJIV SAM MALI CVJETIĆ

Nestrpljivo sam čekala da prođe ta duga zima.
Čekala sam sunce da svojim zrakama zagrije
zemlju. Veselila sam se kad ću konačno
ugledati prekrasno plavo nebo i čuti pjev ptica.
Osjećala sam kako moja stabljika jača, a moji
listovi počinju rasti. Čula sam vesele dječje
usklike i ja sam silno željela van. Jednog jutra
provirila sam iz zemlje i ugledala šarenog
leptirića. On me nježno poljubio i odletio dalje
po svom poslu. Sunce mi se nasmiješilo, a
djeca su se igrala na livadi. Bila sam presretna
što i ja mogu biti dio tog prekrasnog proljetnog
jutra.

Emma Mihalic, 3. r., PŠ Dijaneš

Emma Pavić, 4. b

Mateo Marić,
4. b

KIŠNA PRIČA

Jedan veliki oblak prekrio je sunce.
Pada kiša, sve je sive boje. Počela me
hvatati dosada pa sam izašla van iz
kuće. Vidjela sam jednu malu, jadnu,
pokislu ptičicu kako se smrzava. To
me rastužilo pa sam joj pomogla da
se zagrije. Prestale su kapati kapi i
ja sam sva mokra ušla u kuću. Sjela
sam pokraj tople peći kao promrzla
ptičica.

Kim Petek, 3. a

▼ Laura Prelec, 7. r., PŠ Rakovec

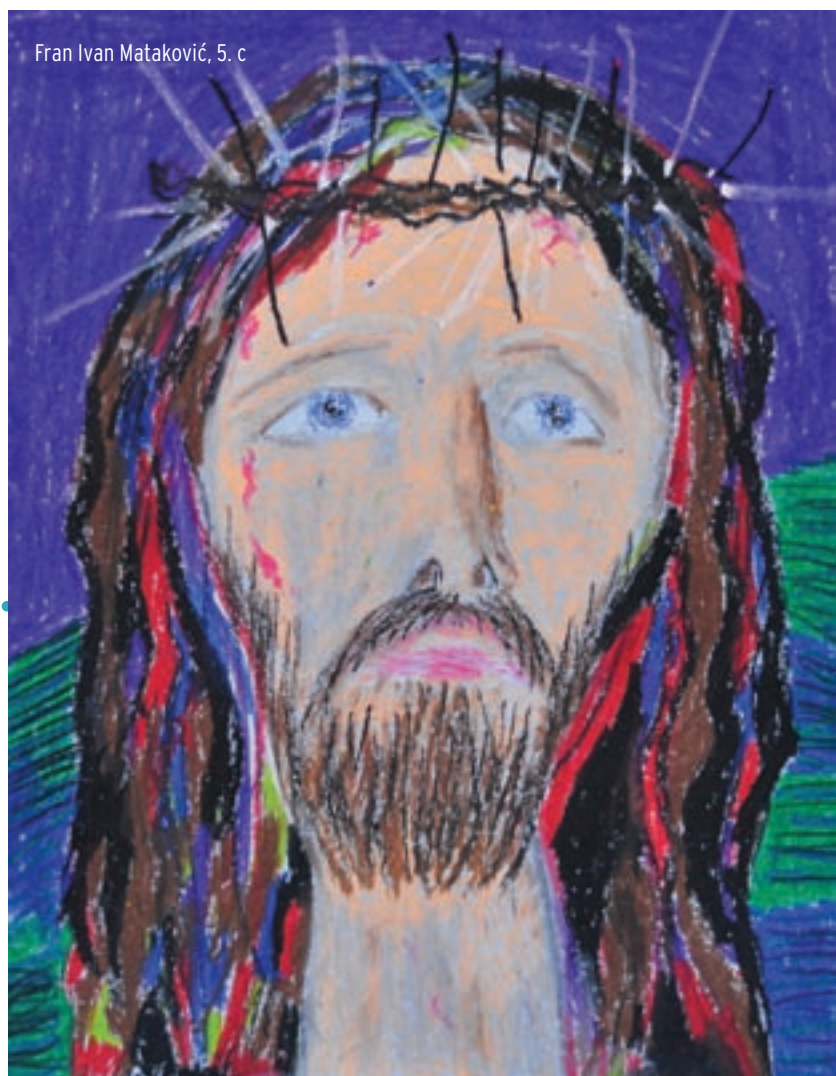

Gabrijela Remenarić, 2. b

BESKRAJNI JAGLAČEV ŽIVOT

Ja sam jaglac i sad ću vam ispričati svoju priču ... Dok sam ja bio
korijen, bilo mi je jako dosadno i stalno sam pitao crve i gusjenice je li
zima završila. Oni su mi stalno govorili da još nije. U svoj toj dosadi, ja
sam čekao, čekao i ... čekao. No, u jednom trenutku, glava mi je krenula
van iz zemlje i ugledao sam svoje buduće prijatelje. Do tada, ja upće
nisam znao da postoji netko osim mene, gusjenica i glista.
Odjednom me počela snažno boljeti glava i dobio sam cvijet. Narastao
sam. Vidio sam sve biljke na livadi. Tako sam ugledao i visibabu. Upi-
tao sam ju: "Hej, visibabo, hoćeš li mi biti prijateljica?"
Ona je odgovorila da hoće. Tako smo postali prijatelji i cijelo smo se
proljeće zabavljali. A onda smo uvenuli. Opet sam se dosađivao. No, kao i
uvijek, ponovo je došlo novo proljeće, ali ja više nisam bio jaglac nego visi-
baba. I tako sam do kraja svog beskrajnog, cvjetnog života bio visibaba.

Vito Kovačić, 3. a

Fran Ivan Mataković, 5. c

Agata Lili Lešić,
2. r., PŠ Rakovec

Čovječja ribica

Maleno joj tijelo nježno
ne voli kad je snježno.
Glava ima oblik kao kruška,
zaobljena joj je mala njuška.
Ona živi u podzemnoj vodi,
to njenom tjelešcu najviše godi.
Kada vidi malog račića,
draže joj od sto pačića.
Ona je zaštićena vrsta,
na svakoj nožici ima tri slatka prsta.
One kad se postroje,
nitko ih ne vidi jer nemaju boje.

Laura Ljubaj, 5. c

Sonet

Spusta se noć,
Na spavanje treba poč.
Al' meni se ne spava,
Jer me boli glava.
Razmišljam stalno
Što mi je za zadaću glavno?
Smisliti moram sonet,
A mislim stalno na kornet.
Smislit ću ja nešto već!
I dok tako mislim,
Stisnem se uz peč.
Vatrica tiho pucketa,
Misao neku slijedim
I ona sine ko raketa!

Mateja Gašparić, 8. r., PŠ Rakovec

Nick Mark Petrović, 6. r., PŠ Preseka

POTRAGA U VLAKU

Putovali smo vlakom na relaciji Zagreb-Vinkovci. Put je dugo trajao pa smo se udobno smjestili u kupeu. Preko puta nas je sjedio jedan mladi par i jedna ljubazna starica. Gledajući ju, bilo mi ju je žao, jer je izgledala jadno i staro. Iako nam je bilo udobno, ipak se osjećala neka napetost. Starica je svako malo razmicala zavjese i virila kroz prozor, kao da je nešto iščekivala. Svoju nervozu prenijela je i na nas. Mladi je par čitao novine, a prema meni je bio okrenut članak o pljački koja je završila tragično. Kad je starica vidjela što čitam, kao da je postala još nervoznija. Odjednom se iz hodnika začula galama i lupanje koraka, vrata i puno glasova. Iznenađena su se otvorila vrata, a na njima se pojavila policija. U ruci su držali neki papir i sve nas redom dobro promatrali. Starica se uzvrpoljila, uznemirila i još više priblijedila. Odjednom joj je prišao policajac, zagledao se u nju, pružio ruku i povukao je za kosu. Kojeg li iznenađenja! Umjesto starice, pred nama je stajala mlada djevojka. Policajci su joj stavili lisice i odveli ju.

Baš smo tada stigli na stanicu i to točno na vrijeme. Sat je pokazivao 15:00, a ispred sata nalazila se potjernica za staricom koju su policajci već duže vrijeme tražili zbog pljačke o kojoj sam čitala u novinama u kupeu.

Drotea Stanić, 7. r., PŠ Preseka

◀ Matej Ivčin, 8. a

▲ Dubravko Šagud, 4. b

JA KOD LIJEČNIKA

Bio sam kod liječnika jer me bolio trbuh. Brzo sam ozdravio. Ništa me nije boljelo jer me liječnik izliječio. Od sada svaki put idem liječniku bez straha.

Amar Jakupović, 1. c

MOJA MASKA

Maskirala sam se u princezu. Obukla sam dugačku i široku haljinu. Haljina je plave boje. Maskirala sam se zato što su dani maškara. Osjećam se sretno. Veselim se maškarama jer idem baki u maškare.

Paola Pankreć, 2. r.,
PŠ G. Tkalec

Dominik Šalamun, 1. r., PŠ G. Tkalec

Ana Kos, 1. a

“Sve, sve što dugo ovo srce tišti oluji ja ću povjerit”

(VLADIMIR NAZOR)

Već me dugo tišti jedna misao koju nisam nikome povjerio, ni roditeljima ni bližnjima. Čuvam je u sebi i smišljam kako bih je se riješio.

Otišao sam u Gradsku knjižnicu i posudio neku knjigu legendi u nadi da ću pronaći rješenje za svoj problem. Pronašao sam legendu u kojoj se spominje crvena ribica koja daje najmudrije savjete na svijetu. Tražio sam je satima i satima i napokon je pronašao.

S nestrpljenjem sam joj iznio svoj problem, međutim, ona mi nije znala reći rješenje, samo mi je predložila da se povjerim nekome. Nisam znao kome bih se povjerio jer sam se bojao da bi moja tajna mogla nekoga povrijediti.

Vrijeme je prolazilo, ja sam stario, a tajna me je sve više i više uništavala. Bilo je to pravo mučenje!

Jednoga dana spremala se velika oluja, svi su u žurbi napuštali svoje domove kako bi se spasili, ali ja nisam htio jer više nisam imao volje za životom.

Kad je oluja došla blizu moga doma, sjetio sam se stihova Nazorove pjesme. Više nisam mogao izdržati, izašao sam van i najglasnije što mogu izrekao svoju tajnu. Nemam više što izgubiti, pomislio sam.

Međutim, oluja je, kao da je razumjela moje riječi, istoga trena nestala. Ispred mene se pojavila nekakva rupa i odjednom me usisala u sebe. Vratio sam se u svoju bezbrižnu mladost. Bio sam presretan jer sam mogao uživati u svom životu bez ikakvih tajni koje bi me sputavale. Znao sam da mi se pruža druga prilika, prilika da budem sretan umjesto da se zatvaram u sebe. Napokon sam shvatio da trebam cijeniti male životne radosti i hrabro zakoračiti naprijed, a ne zamarati se glupostima.

Renato Malbašić, 7. a

Črešnja

Vani curi sneg i zabelel je celi breg,
a nasred velikog belog brega
stoji črešnja bela.

Svi su se tam skupili,
vreće i sanjke pokupili.

Lete, jure si od reda
i črešnja je sa vesela.

Njoj je saki dan drugejši,
sad je bela,

a poklem bu zelena.

Nam je ipak najslajša i najlepša
kad je črlena!

Bojana Kresaj, 6. r., PŠ Preseka

OD ZRNA DO KRUHA

Zrno pšenice je sitno i maleno. Ratar ujesen sije pšenicu. Kiša zalijeva pšenicu. Sunce sja i pšenica raste. U ljetu kombajn žanje pšenicu. Mlinar u mlinu melje pšenicu u brašno. Mama mijesi kruh. Kruh je zdrava hrana.

Monika Tunjić, 2. r.,
PŠ G. Tkalec

Tihana Šimunec, 6. c

KRAMPUS

Dolazi sveti Nikola, a za njim se vučem i ja. Ružan sam, crn i strašan. Na glavi su mi rogovi, a imam i veliki jezik. Rep mi se vuče po podu kao i moji stari, teški lanci.

Doći ću i pod vaš prozor, zajedno sa svetim Nikolom, da uzmem i zavežem svu zločestu djecu. Neka me se boje svi koji nisu dobri! Kada ja zaviknem i zazvonim, sva djeca zaplaču. Tko nije jako zločest, dobit će samo šibu. Da mene nema, djeca se ne bi imala koga bojati, a i Nikoli bi bilo dosadno samome hodati cijelu noć. Muči me jedino to što Nikola uvijek nosi lijepu darove, a ja dobijem samo šibe.

Djeco, budite dobri da ne završite u mojoj crnoj vreći.

Gabriel Ružić, 4. r., PŠ G. Tkalec

◀ Samanta Ščap, 1. b

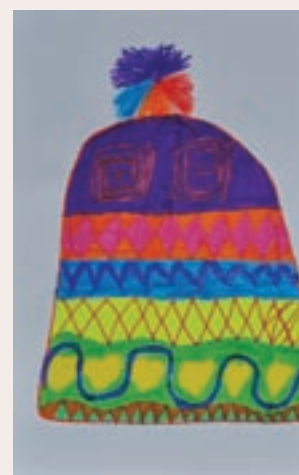
MOJA SIMPATIJA

Moja simpatija ima smeđe-plavu kosu. Ima osam i pol godina. Jako je smiješan i voli sport. Nadam se da i on mene voli jer se slično ponašamo. Začarale su me njegove zelene oči! Volim ga zbog njegovog ponašanja.

Marta Hrčić, 2. a

Jurica Brlenić, 4. r.,
PŠ G. Tkalec

▲ Niko Martinko, 3. b

▲ Marija Žagar, 2. r., PŠ Rakovec

HOĆU BITI ...

Učenica sam drugog razreda. Još sam uvijek mala djevojčica. Kada odrastem, hoću biti bankarica. Nadam se i vrlo uspješna. Prvo trebam upisati gimnaziju, nakon toga bih trebala upisati neku visoku bankarsku školu, mislim. Moram još puno toga naučiti. Mislim da je to vrlo zahtjevan i dobar posao, ali ako ga radiš s ljubavlju, onda nije težak. Nadam se da ću to i postati jer sam zbog toga uzbuđena i vesela.

Laura Krajinović, 2. a

LJEPOTA RAZLIČITOSTI

Rodila sam se u Zagrebu, a moja obitelj u Makedoniji. Makedonija se nalazi između Kosova, Bugarske, Albanije, Srbije i Grčke.

Volim Makedoniju zato što tamo imam dio obitelji i prijatelje, ali s duge strane volim i Hrvatsku jer sam se ovdje rodila, u Vrbovcu imam kuću i idem u školu.

Najveća razlika između Makedonije i Hrvatske ogleda se u jeziku. Osim toga, u Makedoniji se govore tri jezika: makedonski, albanski i turski. Posjećujući svoju rodbinu, slušam sve te jezike i pokušavam ih naučiti.

Tako sad mogu reći da govorim hrvatski, albanski, makedonski i turski jezik. U školi učim još i engleski jezik. Kada se molim, molim se na arapskom pa mogu reći da donekle poznajem i taj jezik. Svi ti jezici su različiti i ja u tome uživam iako se to možda nekome može učiniti napornim za jednu jedanaestogodišnju djevojčicu.

Sa svojom obitelji često putujem u Italiju pa sam malo naučila i talijanski jezik. Bila sam i u Njemačkoj i Švicarskoj i naučila pomalo i njemački.

Putovala sam s obitelji i u Austriju i Bosnu i Hercegovinu iako imam malog brata.

Osim jezika, u svim tim državama različiti su i običaji i način života. Najbolje bih mogla usporediti Hrvatsku i Makedoniju jer u Makedoniju idem najmanje dva puta godišnje, a tamo provodim i školske praznike.

Najljepši zavičaj mi je Hrvatska zato što je to moj prvi zavičaj. Makedonija ima puno planina i jezera. Najljepši grad u Makedoniji mi je Tetovo. Makedonija je siromašna država, a ima puno kasina kao da je Los Angeles.

Srednju školu želim završiti u Makedoniji zato što tamo želim živjeti kad odrastem i tamo se udati. Ali, kako god bude, posjećivat ću i Zagreb, svoje rodno mjesto. U Hrvatskoj ima puno lijepih gradova i zanimljivih kulturnih događaja, a posebno različitih običaja.

Uživam u svojim putovanjima i razlikama koje susrećem u državama koje posjećujem, a nadam se da ću u budućnosti posjetiti i Saudijsku Arabiju.

Elma Džemaić, 5. a

Kaj

Vu mojem kraju govori se kaj i to je najljepše čuti, znaj!
Reći su tu čudne i smešne,
al našem srcu vesele i dražesne.
Vu mom kraju livade se zeleniju,
a vu gorica se kupice vina pijeju.
Posel je tu po polju,
al svi za to imaju volju.
Tu kumica jedna drugoj veli:
kaj si delala i jesi zmučena ti?
Kaj si delal? Gde si bil?
Saki hoće znati,
a najviše stara mati.
Uvek se brine i na obluk gleda,
gde si mi, dragi sinek ti?

Denis Kresaj, 6. r., PŠ Preseka

“Čovječe, pazi da ne ideš malen ispod zvijezda!”

(A. B. ŠIMIĆ)

Neki ljudi se boje zaborava, neki o tome uopće ne razmišljaju, a nekima to ponekad padne na pamet, ali se ne opterećuju previše tom temom. Ljudi koji se boje zaborava boje se zapravo da ih se, kada umru, nitko neće sjećati.

Vrijedi li tvoj život ako nisi ni po čemu zapamćen? Je li tvoj život bitan? Naravno da jest. Možda ne milijunima ljudi, ali nekome jest. To ne znači da bismo život trebali uludo protratiti.

Kada čitam nezaboravne Šimićeve stihove o ljudima i zvijezdama, shvatim da se ne smijemo skutriti pred budućnosti i sudbinom. Ne bismo uvijek trebali igrati na sigurno. Ponekad trebamo misliti kako da svom životu damo značenje. Moramo barem pokušati učiniti nešto izvanredno.

Mi ljudi nismo ni svjesni koliko smo čudesni i za koliko smo toga sposobni. Naravno, nisu svi odlični u svemu, ali svatko je odličan u nečemu, samo se treba potruditi i otkriti što je to. Ne smijemo se zadovoljiti nečime samo zato što mislimo da ne možemo ili ne zaslužujemo bolje. Svatko od nas je bitan u ovoj rijeci vremena iako se možda činimo mali naspram svemira. Ne bismo se trebali bojati zaborava. Trebali bismo se bojati toga da ne iskoristimo sav svoj potencijal. Zato se moramo otvoriti prilikama, raznolikosti i ponekad prihvatiti rizik kako bismo dosegli zvijezde.

Iva Tomljenović, 8. b

MOJE RUKUKE

Kad sam krenuo u školu, shvatio sam da su moje ruke zamijenile uloge. Sve što drugi rade desnom rukom, moja ne želi. Lijeva se svuda gura i uvijek je prva. Ja i moje ruke nikako se ne možemo dogovoriti oko lijepog pisanja ili crtanja. Naprimjer, ja bih želio nacrtati lijepu sliku i zadiviti učiteljicu, ali moje ruke kažu ne. Lijeva tjera desnu, desna lijevu, samo nešto nažvrljaju i to je to. Ipak, oko nečega se slažu. Lijeva odlično igra igrice na mobitelu. Brza je i precizna i desna joj pomaže. Moje ruke znaju što vole. Kad budem veći i kad se budem bolje brinuo o njima, možda će i moje ruke postati poslušnije i bolje.

Ivan Mlinarić, 3. r., PŠ Dijaneš

Kiša

Iz oblaka lije kiša, iz rupe viri glava miša.

Poslije kiše ptica pjeva, a meni se onda zijeva.

Patrik Prelec, 3. r., PŠ Rakovec

DOLAZI PROLJEĆE

Dolazi nam proljeće. Ja sam jako sretna zbog cvijeća i malenih pčelica. Volim kad se u proljeće priroda budi i volim sunce. Najviše od svega volim proljeće zato što su životinje sretno. Onda sam i ja sretna.

Ema Baštek, 1. c

Marta Hladuvka, 7. b

Lara Pavliček, 2. a

Lana Terebuh,
2. r., PŠ Banovo

Mjesec

Danju te tražim,
Nigdje ne nalazim.
Kada Sunce zađe,
Tvoja me svjetlost nađe.

Tvoja je ljepota neopisiva,
Tvoja me svjetlost opija.
Želja mi je jedina
Da do tebe dođem ja.

Reći ću ti još nešto:
Znam, na nebu
Ti je mjesto.

Samo mi noću
Stazom blista
Tvoja svjetlost čista.

Gabriela Culifaj, 8. r., PŠ Rakovec

Stela Mužar, 3. r.,
PŠ Rakovec

NE ŽELIM BITI KAO ...

Ima puno loših osoba na svijetu. Od onih koji "samo" žele zlo drugima do onih koji pljačkaju i ubijaju. Ne volim takve ljude, nitko ih ne voli. Ne volim ni one koji cijeli dan igraju računalne igrice ili gledaju televiziju. Ne želim biti kao moj brat Robert. On je jedan od onih koji cijeli dan igraju igrice na računalu, mobitelu, tabletu ili playstationu. Nije to tako grozno, ali on razgovara s tim igricama i likovima u njima. Kasnije ih oponaša i skače po kući, što meni strašno smeta, pogotovo dok učim. Kada odigra neku igricu, svima nam dosađuje i prepričava što se dogodilo. Ne znam zašto mu mama i tata toliko dopuštaju.

Vikendom često idemo k braticima. Tamo je ista priča. Umjesto da igraju nogomet ili da se zajedno zabavljaju, sva trojica su na računalu. Svaki na svom računalu kao tri magarca! I tako od dolaska do odlaska.

Nikada ne želim postati kao Robi i nadam se da i neću. Pokušat ću odviknuti svog brata od igrice i nagovoriti mamu i tatu da mu ne dopuštaju igrice. Unatoč svemu tome, ja ga jako volim jer ipak mi je brat.

Marija Petric, 6. a

Moja domovina

Tu gdje sunce sja
i ptice cvrkuću,
gdje se zlatna žita njišu
i zima obraze štipa ...

Tu gdje jutro se bude
orošena rosom,
gdje ratar njižu ore
i ribar mrežu baca ...

Tu mi živimo ...
Dođi i vidi:
to je sve moja domovina.

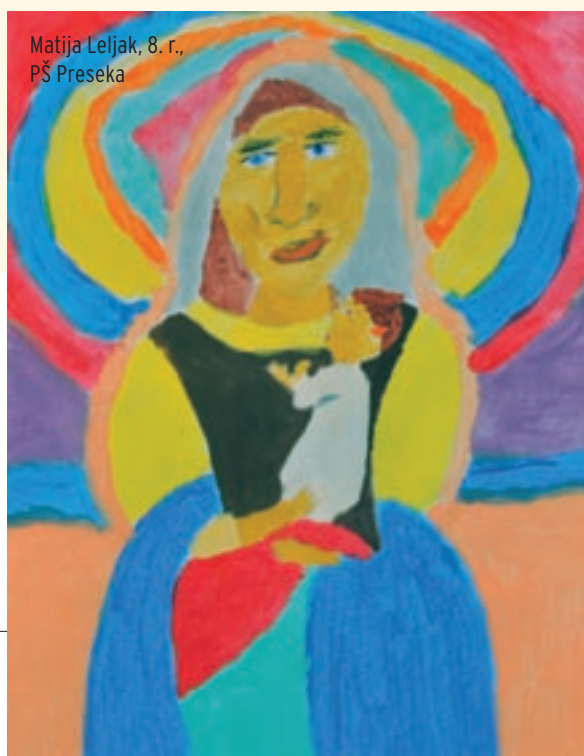
Matija Mušak, 5. r., PŠ Preseka

Monika Milašinčić, 4. a

Tea Culifaj, 5. b

Marta
Petek,
5. bKarlo Juran,
3. aMatija Leljak, 8. r.,
PŠ Preseka

VESELIM SE

Veselim se školi zato što nešto naučim. Veselim se svom rođendanu jer mi onda dođu prijatelji. Volim kada idem na badminton. Volim igrati šah.

David Crnčić, 1. a

MOJ ZAVIČAJ

Ja sam rođen u najljepšem zavičaju na svijetu. Blizu moje kuće su šume u kojima ima puno životinja. Kada se vozim kraj šume, često vidim srne. One su jako plišljive i brzo nestanu. Osim šuma, u mom zavičaju ima puno polja koja obrađuju vrijedni ljudi mog zavičaja. Imamo i vinograde. Oni su najljepši ujesen kad je vrijeme berbe grožđa. Ja jako volim svoj zavičaj, a najviše stadion i nogometne terene.

Filip Novosel, 2. r., PŠ Dijaneš

Ljubav

Tiho, tiho,
Molim tiše,
Nebo čudnim ritmom diše.
Mlad se dečko zaljubio,
Lijepu curu zagrlio.

Tiho, tiho,
Molim tiše,
Spustio je pogled nježan –
Poljubac je neizbježan.

Tiho, tiho,
Molim tiše,
U spomenar sada piše:
"Ja ću srce nacrtati,
U crveno obojiti,
Dvije ću riječi napisati,
Al' to nitko ne smije znati."

Maria Prelec, 5. r., PŠ Rakovec

Jesen

Jesen je hladna kao i zima,
Ljudima se često pokvari klima.
S drveća padaju žuti listovi
kao da su ih naslikali šareni kistovi.

Jesen se lišćem pokrila
i gola drveća razotkrila.
Jesen slatke snove sniva,
a mali zec se kišom umiva.

Toni Palinić, 4. r., PŠ Rakovec

Valeria Požgaj,
2. r., PŠ Banovo

VOLIM SVOJ HRVATSKI JEZIK

Volim svoj materinski jezik, a to je hrvatski. Volim hrvatski jezik i Republiku Hrvatsku. Govorim hrvatski, a u školi učim i njemački. Iskreno se nadam da ću naučiti još koji strani jezik, ali da nikada neću zaboraviti svoj hrvatski. Svi se trebaju ponositi njime i voljeti ga.

Volim hrvatski jezik jer je on moj materinski jezik!

Tamara Bilješko, 4. r., PŠ G. Tkalec

Josipa Ivančan, 2. b

Petar Antolković, ▶
3. r., PŠ Banovo

Maja Đuranec,
5. r., PŠ Preseka

MOJ RAZRED

Moj razred je čisti klaunizam. Svi smo, kako kaže naša nastavnica, kao ose.

Svi se međusobno zezamo i šalimo. U našem razredu većinom pričamo viceve. Kad završi zadnji sat, tek smo onda živahni. Mi dečki namjerno zezamo cure da bi nas one lovile.

Na početku petog razreda nismo se toliko znali, ali sada kao da se poznajemo cijeli život. Svatko od nas ima neke smiješne osobine.

Mi iz 5. a stalno smo nasmijani, a ako se neki nekad i posvađaju, nema veze, to je prolazno.

Učitelji ne znaju što će s nama jer im postavljamo teška pitanja. Kad radimo nešto zanimljivo, ne čuje nam se glas, kao na primjer sada dok radimo drugu školsku zadaću.

U mom razredu svatko ima neki dar, ali neću nabrajati jer nas ima previše. Koliko ja vidim, svi su pristojni i vole pomagati. Na svim predmetima znatiželja vlada učionicom. Kad se raspričamo, vrijeme nam brzo prolazi. Za dečke u mom razredu "igrice" su drugo ime, a za cure "trač". Uglavnom smo svi pozitivni. Neki ne vole učiti, a neki polete kada čuju riječ učenje.

Ocjene nam nisu genijalne, ali se trudimo što više možemo. Stalno pričamo pa se ne bih čudio da nam i umjesto mozga pronađu jezik.

Volim svoj razred i ne bih ga mijenjao ni za što. Moj razred će uvijek biti isti – poseban!

Marino Domgjoni, 5. a

◀ Inja Dananić, 6. b

MOJ KIŠOBRAN

Moj kišobran je crvene boje. Najviše voli kad pada kiša. Po sebi ima crne točke. Izgleda poput bubamare.

Lana Jakopic, 1. r., PŠ Rakovec

MOJ TATA

Moj tata se zove Mario. Ja ga volim i on voli mene. Volim se igrati s njim i on sa mnom. Radi namještaj. On je najbolji tata na svijetu!

Mateo Šimunec, 1. r., PŠ Rakovec

▶ Mihael Besek, 4. r., PŠ Dijaneš

◀ Franciska Novosel, 5. b

▶ Patricija Vranko, 1. r., PŠ Dijaneš

◀ Laura Domgjoni, 4. c

POSTANI I TI ČLAN UČENIČKE ZADRUGE

I S PRIJATELJIMA NAPRAVI SVOJE PRVE KORAKE U SVIJETU PODUZETNIŠTVA! ;D

SKUPINE UČENIČKE ZADRUGE

RUKKE

VEZILJE

PŠ GORNJI TKALEC od 2000. godine
VODITELJICA: Marina Rabudić
ČLANOVI: učenici od 1. do 4. razreda

MATIČNA ŠKOLA od 2010.

VODITELJICA: Marija Cetl

ČLANOVI: učenici od 1. do 4. razreda

OPIS DJELOVANJA: Izrađivanje uporabne i ukrasne predmete kao što su nadstolnjaci, ručnici, jastučnice, torbice za mobitele i čestitke u tehnici zlatoveza. Motivi su uglavnom tradicionalni, vezani za blagdane ili godišnja doba, ali rade i modernije motive kao što su likovi iz animiranih filmova.

PREDSTAVLJANJA: Radove su prodavale na Božićnom sajmu, za Dan orvorenih vrata u I. OŠ Vrbovec i sl.

KERAMIČARI

MATIČNA ŠKOLA od 2000. godine
VODITELJICA: Zora Ilić
ČLANOVI: učenici 6. i 7. razreda

OPIS DJELOVANJA: Izrađuju ukrasne figurice vezane uz blagdane (Božić, Uskrs) i uporabne i ukrasne predmete kao što su čaše, vaze, posude za cvijeće, posude za med i sl.

PREDSTAVLJANJA: Proizvode su prodavali na raznim humanitarnim akcijama, Božićnom sajmu i sl.

MEDIČARI

MATIČNA ŠKOLA od 2012. godine
VODITELJICE: Monika Jakšić i Tatjana Kobija

ČLANOVI: učenici od 1. do 5. razreda u 3 skupine

OPIS DJELOVANJA: Izrađuju tradicionalne licitare (srca, konjiće, lutke), peku hrvatske tradicionalne paprenjake i medenjake.

PREDSTAVLJANJA: proizvode su prodavali na Božićnom sajmu, za Uskrs, Dan škole i sl.

POVRTLARI & VOĆARI

PŠ DIJANEŠ djelovali za vrijeme rada nekadašnje učeničke zadruge
Ponovno počinju s radom s početkom sljedeće nastavne godine.

VODITELJ: Oliver Mucafir

PČELARI

PŠ DIJANEŠ djelovali za vrijeme rada nekadašnje učeničke zadruge

Ponovno počinju s radom s početkom sljedeće nastavne godine.

VODITELJ: Mario Belić

